

İktidar işbirlikçi tekellerin isteklerini yerine getirmekte zorlanıyor

● Demirel'in TÜSİAD patronlarına şimdilerde serzenişte bulunmasının altında ülkenin sosyo-ekonomik koşullarından dolayı, demokrasicilik oyununun geliştirilmesi zorunluluğuna karşın oligarşinin buna gücünün yetmemesi yatıyor.

● Güçsüz ve çaresiz olan iktidar, "demokratikleşme" manevralarını gerçekleştirmek bir yana, baskı, yasak ve terörden başka bir çözüm üretmiyor. Ancak oligarşinin bütün baskısı, terörü ve ülkeyi adeta ilan edilmemiş bir sıkıyönetimle yönetmesi bile, işçilerin, emekçilerin ve değişik toplumsal katmanların kendi talepleri için harekete geçmesine engel olamıyor.

● Hiçbir sorunu çözemezsiniz. 12 Mart'ta da, 12 Eylül'de de çözemediniz. 24 Ocak kararları da yetmedi. "Geniş tabanlı" hükümetiniz de dikmiş tutturamadı. Tutturamayacak da. Bugün düzenin açmazının tek çözüm yolu "Halkın Savaşı, Halkın İktidarı, Halkın Yönetimi İçin Savaş" tır.

İşbirlikçi burjuvazi "rahat" bir sömürü ortamı için "reformlar" istiyor

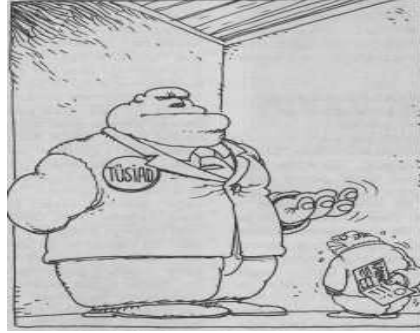
Kim "bağışlayacak" onlara isteklerini?.. "Bizden başka bu işi yürütecek yok" diye böbürlenlen "babayigitler" mi? Peki, söyledikleri bu değil "derman" onarsa daha ne bekliyordunuz? Ne siyasal ne de ekonomik "reformlar"dan ses seda çıkmamıştı. Bu iş, bu "babayigitlerle olacak gibi görünüyordu. Pek bir şey yapabileceğe benzemiyorlardı. O zaman bu gidişin "akibeti" hatırlatılmalı, hükümetin "kötü yola düşmesi" önlenmeliydi. Çünkü kötü bir son herkesin sonu olurdu. Kimsenin "bu dyardan" gitmeye niyeti veritirirken, hükümet de TÜSİAD'a karşı açtı ağzını yumdu gözünü. "Baba" "evlatlarına" parmak sallayarak onları "azarlıyordu". Ulurlu yapılan şikâyetlere, güç bela ayakta durmaya çalışan "baba'nın tahammülü yoktu. Şimdi bunun sırası değildi.

TÜSİAD: "Terör kol geziyor, hayatın ne tadi kalıyor ne tuzu"
Geçtiğimiz günlerde TÜSİAD'ın düzenlediği Yüksek İstisare Kurulu toplantısında, TÜSİAD bir dizi karar alarak bunları açıkladı. Mevcut durumdun hoşnut olmadığını ortaya koydu, iktidar her ne zük beklentilerine istedikleri cevabı verememişti. Genel hatlarıyla hükümetin izlediği politikaya lafları yoktu ama bugünden geleceğe dönük stratejilerin oluşturularak, bazı adımların da alınması gerekiyordu. Sömürünün devamını kolaylaştıracak, önündeki engelleri düzleyecek politikaların oluşturularak bir an önce uygulanmasını istiyorlardı. Çünkü bu yapılmadan sömürü rahat bir nefes alamayacaktı.

Kurul Başkanı Koç'un toplantıyı açış konuşmasındaki "Terör ön plana çıktı. İnsanın kendi canı varlığından daha kıymetlidir. Can emniyeti olmadan ve terör kol geziyor hayatın ne tadi kalır ne tuzu." sözleri bu gerçeğin ifadesinden öte bir şey değildi. Krizin giderek derinleşmesi, halk hareketinin gelişmesi karşısında işbirlikçi tekeli burjuvazinin işleri kesatıydı. Toplantıda dile getirilen, "Hükümet yetersiz kalıyor, her gün moral yükseltecek açıklamalar yapıyor. Terörün kökü kazındı deniyor, ancak yine olay, yine olay. Bu sefer devlet inandırıcılığını kaybediyor." görüşü de bunun açıkcan dışavurumudur. İktidarın bütün demedelerine rağmen "terör"le mücadelede bir apa boyu yol katedememesi, burjuva basının bile "Palavra, palavra, palavra" manşetleri atmasının boşuna olmadığını bilen tekeli sermaye, bugün "terör"ün önü alınmadığı takdirde, "tası taraşı toplayıp gırtlakten" söz eder bir noktaya geldi. Halk kitlelerinin, her türlü "terör" ve yasağa, anayasada ve yasalarda konulan engellere rağmen hareketlenmesi, hak arayışlarına yönelmesi tekeli burjuvaziyi zora soktu. Onun sınırsız kâr hırsının önünde, aşılması gere-

ken bir engel oluşturd. TÜSİAD üyeleri-nin Kürdistan'daki satışlarının düştüğünden yakınması, İstanbul'da "Baş edilemez hale geldi" diye nitelemesi, iktidara "demokratikleşme" manevralarının çakılıp kaldığını hatırlatıyor.

Aslında, TÜSİAD'ın dile getirdiği bu görüşler yeni değildir. TÜSİAD hükümetin ilk günlerinde de benzer mesajları vermişti. 22. Genel Kurul'unun gerçekleştirildiği gün, hükümetin açıkladığı ekonomik paketi "Türk ekonomisinde tarihi bir dönemeç" diye niteleyerek ne tür "reform"ları istediğini belirtmiş ve söylenenlerin yapılmasını istemişti. Patronların devleti "cesur kararlar" yani "reformlar" istiyordu. Açıklandığında geleneksel politikacıların ayağı kalkmasına neden olan "eğitim raporu" ve 12 Eylül yönetiminin koyduğu bazı yasakların kaldırılmasını içeren "Anayasa Taslağı" da öz olarak bu mantık çerçevesinde ele alınarak hazırlanmıştı. Yine bir süre önce İstanbul'da düzenlenen Ekonomi Zirvesi'nde de Eczacıbaşı yaptığı bir konuşmada "İlberaşında ilan edilen ekonomik programa güveni sarsmanın son derece önemli olduğu görüşündeyiz. Ne yazık ki, programın ilan edilmesinden bu yana ortaya çıkan gelişmeler, programa duyulan güvenin büyük ölçüde sarsılmasına yol açmıştır."

İktidar, en ufak bir aykırı sese bile dayanamayacak kadar güçsüz durumdadır

Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu durum, oligarşi açısından hiç de iç açıcı görünmüyor. Dah önce 12 Eylül toplumsal muhalefeti bastırarak, oligarşi için gerekli olan huzuru sağlamış ve sömürüye derin bir nefes aldırmişti. Ama artık kitleler, kendilerine zorla, zorbalıkla dayatılan reçeteleri reddediyorlar. Faşizmin yalan ve demagogilerine ise daha fazla inanmaya niyetli değiller. Burjuva partilerine olan güvenin yitirilmesi de bunu gösteriyor. Güçsüz ve çaresiz olan iktidar, "demokratikleşme" manevralarını gerçekleştirerek bir yana, baskı, yasak

ve terörden başka bir çözüm üretmiyor. Ancak oligarşinin bütün baskısı, terörü ve ülkeyi adeta ilan edilmemiş bir sıkıyönetimle yönetmesi bile, işçilerin, emekçilerin ve değişik toplumsal katmanların kendi talepleri için harekete geçmesine engel olmuyor.

Oligarşinin açmazı ve çaresizlik içinde geçici hilelere başvurma süreci aşmaya yetmeyince, TÜSİAD bir kez daha "liberalizm", "demokratikleşmeyi", "reformları" gündeme getirdi. TÜSİAD "Ülkenin belirgin bir ana stratejisi yok. Cesur kararlar alınmadı, 9 ayda terör ön plana çıktı, sanayinin yaşamı tehlikeye düştü" derken de bunları kastediyordu. Nitekim, daha önce TÜSİAD tarafından yaptırılan bir araştırmadan çıkan "Halk rejime güvenmiyor, düzenin değişmesini istiyor" sonucu, "reformlara" duyulan ihtiyacı dile getiriyordu. TÜSİAD bu araştırmadan sonra, nüfusun yarısından fazlasının sistemin reformlar yoluyla değiştirilmesinden yana olduğunu açıklıyordu. O yüzden de, Özal'ın "liberalleşme" götürüsünü verecek adımlarını destekliyordu. Aslında iktidar da, bugünkü süreçte böylesi bir görüntüye şiddetle ihtiyaç duymasına rağmen, bunun yüksek sesle ifade edilmesine tepki göstermekten kendini alamıyor.

cıbaşı'nın söyledikleri bu örgütün geleneksel politikasını yansıtır. Eczacıbaşı bunu da açıkça, "Bizim temel konularda hükümetin ekonomik politikalarıyla hiçbir ayrılığımız yok. Hükümetin karşısında TÜSİAD'ın cephe almasını hiçbir şekilde düşünmemesi gerekir." diye tanımlıyor.

12 Eylül'le birlikte palazlanan tekeli sermaye, bu gücün beraberinde gelen kendine daha fazla güven duygusuyla hareket ediyor. Her yıl hazırlayıp soktiği "ekonome raporları" pratikte hükümetlerin uyması gereken önlemler haline gelmesi bu yüzden. Bugün devlet himayesini öngörmeyen sermaye piyasasının kendi kurallarıyla işlemesi gerektiğini savunur bir noktaya gelmenin, ekonomik olarak güdenmelerinin ve kendine güven duygusunun gelişmesinin bir ürünüdür. Tabii bu tekeli burjuvazinin gördüğü anlamda ne kadar güçsüz de, devlet desteği ve koruması olmadan uluslararası kapitalist pazarda rekabet edebilecek ve tutunabilecek bir seviyeye ulaşmış oldıkları anlamına gelmiyor. Ancak, bu noktadan bakıldığında, geçmişte görece belirli bir ilerlemenin sağlandığı da bir gerçekliktir.

TÜSİAD ne seçimlere katılıyor, ne herhangi bir partinin yan kuruluşu, ne de politik bir misyonu sahiptir. TÜSİAD bütün dernekler gibi, Dernekler Yasası'na göre kurulmuştur. Ancak bu yasalar TÜSİAD için geçerli değildir. Bu örgütün sözde politika dışı konumuna rağmen, bütün partilerin liderleri iktidar olmanın yolunun TÜSİAD'dan geçtiğini çok iyi biliyorlar. Ve gerektiğinde TÜSİAD'ın ayağına kadar gitmeyi de bir övünç olarak kabul ediyorlar. Bu halıyla TÜSİAD düzen politikacıları ve partileri için iktidar vizesinin alındığı bir sınav salonu gibidir. TÜSİAD emekçi halkın alın terinden, emeğinden çalışanların aslan payını alan en büyük tekellerin ülke politikasına yön verdiği en üst kuruluştur. Sistemin çarklarını işletenler, "ısıtkar", "huzur" diyerek, hükümetleri düşüren, hükümetler kuran, partilere birleşme çağrısı yapan, anayasalara ve yasalara imzalarını atan, 12 Eylül gibi, halkın örgütsüzleştirilip tamamen susturulmak istendiği, politika dışına itildiği dönemlerin izni veren işbirlikçi tekellerin en büyükleri ekonomik ve politik görüşlerini TÜSİAD aracılığıyla yansıtır. TÜSİAD, ülkemizde son yirmi yılın bütün politik değişimlerine giderek artan bir ağırlıkla yön verdi. Üretim ve istihdam içindeki payı yüzde seksenlerin üzerinde olan TÜSİAD'çıların, 24 Ocak kararlarıyla birlikte son on yıldaki kârları % 1000'lerde ifade ediyor.

Bu kâr ve büyüme, politikacıların başlıyarak, TÜSİAD'ın partiler, hükümetler, hatta parlamento üzerindeki etki ve nüfuzunu büyütmesi sonucunu doğurdu. TÜSİAD'ın izni olmadan Meclisten yasa çıkamaz hale geldi. Hiçbir iktidar TÜSİAD'dan onay alan kararlara dokunmaya cesaret edemedi. Bunun somut bir örneği 24 Ocak karardandır. İşte TÜSİAD ülkemizde böyle bir konuma ve niteliğe denk düşüyor. Bugün politik arenda tekeli burjuvazinin görüşlerini yansıtan ve sözcülüğünü yapan TUSİ-

O zaman da herkes birbirini suçlamaya, sorunu birbirine havale etmeye başlıyor.

Burjuva politikasının vizesi TÜSİAD'ındır. TÜSİAD'ın reform istegi kamuoyunda çeşitli senaryolarla ifade edildi. Kimileri "Hükümette önemli değişiklikler çıktı" derken, kimileri de "Yol ayrımına mı gelindi?" sorularını sordu.

Elbette ne TÜSİAD genel hatlarıyla iktidarın yaptıklarına karşı çıkacak bir konuma, ne de iktidar TÜSİAD gibi örgüte "adam sende" diyebilecek nitelik ve güce sahip. Söz konusu olan bunların hiçbirisi değil. Koç ve Ecza-

AD'dan daha güçlü bir kuruluş yoktur. TÜSİAD'ın bir süre önce tüzüğünde yaptığı bir değişiklikle, federasyon ve konfederasyon kurma yolunu açması da, "Anadolu sermayesi" ve onun irili ufaklı çeşitli örgütlenmeleri üzerinde etkinlik kurma çabalarının sonucudur. Üyelerinin yıllık cıralarının devlet bütçesiyle yarışır hale geldiği bu örgütün, bugün Çağlar'ın "Ne zannediyor bunlar kendilerini? TÜSİAD nedir? Bir kulüp. Biz ülkeyi kulübe mi yönettiğimizi?" dediği türden bir "kulüp" olmadığının açığır. Ülkemizde iktidar olmak isteyen hiçbir parti emperyalizmin, IMF'nin, TÜSİAD'ın, militarizmin perde arkası gücünü ve politikadaki etkinliğini göz ardı edemez. Çizilen ve uygulanan politikaların arkasındaki belirleyici güçler bellidir, bunun ötesi boş laftır. Çağlar'ın "Baba'sında da yol veren, karşısında hırsya sokan TÜSİAD değil miydi? Demirel'in grubunda yaptığı bir konuşmada, TÜSİAD'ın eleştirilerini yumuşak bir üslupla yanıtlaması, hem bu gerçeğin altını çiziyor, hem de Demirel'in "Ne yapalım, şartlarını bunlar. Vitrine istese de bir türlü çekidüzen veremiyorsunuz." diyen çaresizliği ifade ediyor. Ülkemizde dış döviz rezervinden enerji kullanımına kadar bir dizi rakam veriyor, ama bu güler yüzü rakamlar kantarın topunun elden kayıp gittiğini gizlemiyor.

TÜSİAD: "Reformları gerçekleştirir. İKTİDAR: Üçümüzize fazla gelmeyin, elimizden gelen bu kadar"

Seçim öncesi "İcaze" verdikleri siyasi iktidarı, şimdi "ekonomik çözümlerin siyasi faturlarını göze almamakla" suçlayan TÜSİAD, aslında oligarşinin açmazını da ortaya koyuyor. O üzerine itirdikleri "uzlaşmalarının da pek bir işe yaramadığını utangaçça da olsa itiraf ediyordu. MGK ile birlikte politika yapanların, diedikleri kararnameleleri hasırlatı edip, diediklerini onaylatırların, "tavsiyelerini" hiç aksatmadan "Tüsiadayınlann siyasi iktidarda "irade" aramaları ne kadar konikse, "irade boşluğu" keşfetmeleri de bir o kadar güçlüdür, istikrar engeli Demireli değil, bizzat can çekişen oligarşinin kendisidir. Zira, "dün dündür" anlayışı ile Demirel, kırk yıllık istikrarından hiçbir şey kaybetmemiştir...

Demirel demokrasicilik oyununda en ufak bir acımlı dahi yapmadı. Dolayısıyla da, emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin isteklerini yerine getiremedi. Bu, Demirel'in bildik eski Demirel olmasının yanında, esas olarak da düzenin çaresizliğini ortaya koymaktadır. Demirel, değişen toplumsal süreç ve bu süreçteki emperyalizm ve tekeli sermayenin istemlerine cevap veremedi. Demirel, "Dünya değişti, Türkiye değişti, politika da değişmek zorunda." demiş, ancak geleneksel politikayı değiştiremeyince de, TÜSİAD'ı karşısında bulmuştu.

Aslında her şey, kapitalizmin uluslararası işbölümünde ülkeye verilen rol uygun olarak gelişiyor. Kimse bu rolün dışına çıkamıyor. Uluslararası tekellerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarının azami ölçüde yerine getirilmesi, iktidarların önlerine koydukları temel hedef oluyor. Programlar, politikalar bu doğrultuda oluşturuluyor, işte bu noktada Demirel, TÜSİAD'ın "demokratikleşme", "reform" programlarını uyguluyamadı. Seçim meydanlarında "Her işin bir Lokman hekimi var, bu işin de bizzat." diyen Demirel, TÜSİAD'ın istediği "cesur adımları" atamadı. "Çaresiz dersiniz siyaset tikanını" di-

yen Demirel, bugün hem çaresizliğini, hem de tıkanıldığını gizlemiyor. Yarattığı bütün havaya rağmen, vaatlerin ömrü çok kısa oldu. O, düzenden, düzen partilerinden umudunu kesmiş halk kitlelerinde direnç çığırından çıkmasını engelleyecek güçlü bir zeminde devrimi hareketi boşmayı başaramadı. Bunu yapamayınca da, rahat bir sömürü için gerekli olan huzuru sağlayamadı. Bu sıkıntıyı Tarım ve Köy-İşleri Bakanı Necmettin Cevheri "Türkiye sadece Adapazarı-Kartal arasında değil, Güneydoğu bölgesi de var. Bu beyler oralara kaç kuruluğu yatırım yapıyorlar?" diye dile getirirken, Çağlar da özellikle Kürdistan'daki sonuca çözüm bulabilmek için oralara yatırım götürmenin gerekliliğinden, buna da tek başına hükümetin gücünün yetmediğinden söz ederek ortaya koydu. Tekeller ise bu konudaki tutumunu çoktan ortaya koymuştu. Marmara Üniversitesi Avrupa Topluluğu Enstitüsü'nün Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde okuyan Türk öğrenciler için düzenlediği yaz okulu seminerinde, Bülent Eczacıbaşı yaptığı bir konuşmada, "Kar yoksa Doğu'ya kimse gitmez" dedi. İşte Demirel'in daha dün, "Bunlar benim çocuklarımlar. Demokrasinin çalışanları!" dediği TÜSİAD patronlarına gindilerde serzenişte bulunmasını altında ülkenin sosyo-ekonomik koşullarından dolayı, demokrasicilik oyununun geliştirilmek zorunluluğuyla karşı karşıya bulunulması ve oligarşinin buna gücünün yetmemesi yatıyordu.

İşbirlikçi burjuvazinin bugünkü tercihi "demokratikleşme" ve reformlar'dan yanadır

Eski TÜSİAD başkanı Cem Boyner'in TÜSİAD ve hükümet arasındaki "gerginlik" sırasında söylediği "Bu iktidar Özal iktidarından fersah fersah geride kaldı." deyişi ile daha önce TÜSİAD üyeleri arasında yapılan bir ankette, üyelerin % 80'inin Özal'dan yana oy kullanması tesadüfî değildi. Demirel, "demokratikleşme" ve "reform" programlarıyla, aslında emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin tercihleri doğrultusunda, Özal'ın başlayıp da sürdüremediği girişimlerin tamamlanmasını önüne hedef olarak koymuştu. Özal bu noktada ABD'nin ve yerli işbirlikçi tekellerin istekleriyle tam anlamıyla uyumlu çıkıyordu. Özal'ın bugünkü çeşitli girişimleri bile, bu mesajı vermeye çalışmaktan öte bir anlam taşımıyor. Zaten TÜSİAD'ın seçim öncesi Demirel'i değerlendiren esas aldıkları nokta da Demirel'in bugün bu politikayı uygulayabilecek kapasiteye sahip olup olmadığı noktasındaydı. Şimdiki "ağız dalaşının" nederi de, bu kaybın hakı çıkmadığıdır...

Özal 1980 sonrası uluslararası tekel-lerle ilişkilerini güçlendiren, iç pazarın sınırlarını zorlayan, daha da genişleyip yayılmak isteyen, ekonomik olarak büyüyen ve kapitalizmin verdiği rol doğrultusunda dış pazarlardan daha fazla pay elde etmek isteyen işbirlikçi burjuvazinin istekleriyle uyum içindeydi. Bu, ABD'nin de istediği bir sonuçtu. Özal bu gerçeğin bir yanını daha önce "O zamanki partilerin hepsi devletçi ekonomiden yanaydı. Güney Amerika Modeli diyorlardı. Şimdi

hepsi seçim meydanlarında, "Serbest piyasa ekonomisi" diyor." sözleriyle anlatmıştı. Zaten bugün, düzen partilerinin hepsinin geldiği nokta da budur.

İşbirlikçi burjuvazi bugün 12 Eylül'ün ve onun sivil usutlarının, emperyalizmin sağladığı "istikrarın" kalıcı olmadığını görüyor, alınan önlemlerin bir işe yaramadığını biliyor. Oligarşinin içinde bulunduğu kriz derinleşip devrimci hareket silahlı mücadeleye ve radikal kitle mücadelesini geliştirip adım adım büyüdüğü, tekeller için "huzur" ve "istikrar" korumak olanaksız hale geliyor. İşte bu durum, düzeni vitrin anlamında da olsa, "demokratikleşmeye" ve buna yönelik manevralar yapmaya zorluyor. Tekeli burjuvazi, gerek dünyadaki, gerekse ülkedeki gelişmeler karşısında, hala eskimiş, köhnemiş geleneksel politikalarına ülkeyi yönetemeyeceğini görüyor. Bugün bütün sorunun odağında da, bu gelişmeyi engelleyememenin çaresizliği içinde çıkış yolu bulmaya çalışmak yatıyor. Bu çıkış yolunu bulabilecek, çelikleri yumuşatabilecek, halkın yaşam şartlarını iyileştirebilecek dinamiklerden ve olanaklardan yoksun tekeli burjuvazinin burjuva demokrasicisine geçmesi olanaksız olduğuna göre, geriye baskı ve terörle "demokratikleşme" manevralarının zaman zaman yer değiştirdiği, bazen birinin bazen diğerinin öne geçtiği bir demokrasicilik oyunu sürdürmekten başka yol kalmıyor. Avrupa kamuoyunu tatmin edecek bir reform için "makul" niteliği taşıyan "görünür" bu yüzden tekeli sermayenin desteğini alıyor. Bu noktada da, Türkiye, emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin istek ve ihtiyaçlarına uygun bir biçimde kendilerine ayakbağı olan geleneksel baskı pompalarını terk ediyorlar. Bugün TÜSİAD'ın hükümeti eleştirirken ortaya koyduğu taleplerle bakıldığında da bu durum açık olarak görülmektedir. TÜSİAD'ın hükümete yönelttiği eleştirilerin altında, bu geleneksel politikaları değiştirmeye yönelik atılan adımlardaki başarısızlık vardır. Bugün koalisyen partileri halen Özal'ın gündemi tek başına tayin etmesinin arkasından gitmek zorunda kalıyorlar. Özal'ın bugünkü gücünü belirli anlamda koruyabilmesi, "indiririz, indireceğiz" laflarının yaşam bulmaması da buna bağlıdır. Yani Özal, emperyalizmin Türkiye'ye biçtiği role uygun admiral atan, bu kapsamda da tekeli burjuvazinin isteklerini karşılayabilecek özelliğe sahip olduğunu göstermeye devam ediyor, iktidar bugün, bırakın sözünü ettiği "demokratik" açılımların ucuna kıyısına bile gelmemiş, Özal'ın hıznı bile eritememiştir. TÜSİAD'ın "Demokratikleşme" büyük öncelik veren hükümetimizin TÜSİAD gibi özel kesimin gönüllü ve demokratik kuruluşlarının çalışmaları hakkındaki politikalarına bir an önce açıklık getirmesi, bizce önem taşıyor." deyişi de bunu gösteriyor. Yani Demirel, Özal'ın başlayıp da sürdüremediği "demokratikleşme", "reform" programlarının devamını getirememiştir. Böyle olunca da, TÜSİAD'ın tepkisini çekerek sınıfı geçmeyeceğinin işaretini vermiştir. TÜSİAD'ın Demirel'e "hal ve gidiş"ten "iyi not" vermemesi bu yüzden.

Ülkemizde ne "reformların" nede "demokratikleşmenin" garısı vardır

Bugün iktidarı ve arkasındaki güçleri demokrasicilik oyununa sürükleyen, görünüşte de olsa bazı "reformlar" zorlayan halkın, ulusal ve devrimci güçlerin mücadelesidir. Bütün telaş ve panikler rotası şaşımsı geminin su almaya başla-

masındandır. Gemi sahipleri bu durumdan kaptan ve mürettebatı sorumlu tutuyorlar... Bunun kendilerine pahalıya patlayacağını, tamaratın gecikmesi durumunda yolcuların ayaklanabileceğini hesap ediyorlar. Gemide kusura bulamıyorlar, çünkü bundan başka gemileri yok. Derhal aralarında bir toplantı düzenleyip duruma el koyuyorlar. Aslında gemi limandan ayrılmadan kaptanı değiştirip, yerine eski tanıdıklarından birini işe almış, rotayı da bütün ayrıntılarıyla çizip kaptanın eline tutuşturmuşlardı. Ama bütün bu önlemler de fayda etmemiş, eski kaptan yine pusulayı şaşırmış, bir türlü rotayı tutturamamıştı.

Şimdi bütün sorun kaptanın doğru rotaya girmesini sağlamaktır. Ama bunun hiçbirinin faydası yok. Çünkü iş ne kaptanda, ne de rotada; "sorun" geminin işinin bitik olmasında.

Politikada Bu Hafta

Sokaklarda bir tanklar eksik

Geçtiğimiz hafta parlak kağıtlı iki haftalık dergi, 12 Eylülü bugünkü koşullara kıyaslayarak, "demokrasi'nin nimetlerine övün" yağırdırcın, aman cunta gelmesin temennisi bulundu. Bunu yaparken, ülkemizdeki aydın, demokrat geçinçilerin "demokrasi" hobisini, cunta fobisini dile getirmiş oluyordular. Bu anlayış, mevcut iktidara ve siyasi ortama elveni ser deyip, razı olan anlayıştı.

Karşımızda MGK ne istiyorsa yapan bir Demirel bulunuyor. Demirel'in bugün MGK ile hiçbir sorunu yoktur. Artık MGK ile 12 Eylül öncesi olduğu gibi "istedik yapmadılar, yetkisiz kaldık" diyebilecekleri bir celiski yaşamıyor. Hükümet protokollerinde yer alan sözde demokratikleşme programının önemli bir parçası CMUK'a MGK lüks deyince, Demirel vitrininden vazgeçmeyi göze aldığı gibi TÜSİAD'ın sitemini de sineye çekti. "12 Eylül'de gerekirse bir yaparız" dercesine. Demirel üniformalı, bir komutan gibi hareket ediyor. Evren, zamanında "12 Eylül'e gerek kalmayacak düzenlemeler yaptık" derken bunu anlatmak istiyordu Cuntalar arasındaki ayrımın ince bir çizigden ibaret olduğunu söylüyordu.

12 Mart ve 12 Eylül'ün arkasında ABD vardı. Ülkemizde cuntaların geliş ve gidişini ABD belirliyor. Bugün ABD, cuntalar yerine "demokratik" ve "sivil" yönetimleri tercih ediyor. ABD'nin şimdiki durumunda, 12 Eylül'lere yeşil ışık görmüyor. Bunu kendileri de dile getiriyorlar. Demokrat, aydın geçinçenler 12 Eylül fobisiyle bu hükümete sarılıp "demokratikleşme" bekleyeceklerine, yargıya da ege-men alarak devleti ele geçirep siddetle halkın karşısına çıkan faşizme karşı savaşanlara destek vermediler. Özgürlük de, demokratikleşme de hükümet destek vermeden değil, mücadele etmekten geçiyor. Mücadele iktidarın, siddetine karşı devrimci siddet temelinde biçimleniyor.

Şırnaklılara uzanan kardeşlik eli

ÖZGÜR-DER'iler ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinden oluşan "Yardım ve İzleme Heyeti" 7-11 Eylül tarihleri arasında Şırnak, Cizre ve Diyarbakır'daydı.

Beraberlerinde getirdikleri yiyecek, ilaç, yiyecek yardım paketlerini halka ulaştırdılar. Götürelen eşya, yiyecek ve ilaç, Şırnak halkı için önemliydi. Ama asıl önemli olan Şırnak halkının yanında olmak, onlara yalnız olmadıklarını, yalnız kalmayacaklarını göstermekti, kardeşlik elini uzatarak destek vermekti.

"Kardeşlik ve Dayanışma Bizim Gelenegimiz"

İstanbul ÖZGÜR-DER'in girişimiyle Ankara ÖZGÜR-DER, Trabzon ÖZGÜR-DER, Çukurova ÖZGÜR-DER, İstanbul SAĞLIK-SEN, Halkın Hukuk Bürosu ve Elazığ'dan EHADKAD'ın doğrudan katılımı, illerden diğer DKÖ'lerin katkısıyla gerçekleştirilen ziyarette yer alan İstanbul ÖZGÜR-DER'den Aysel Kaval, Halkın Hukuk Bürosu'ndan Avukat Ümit Gün, İstanbul SAĞLIK-SEN'den Doktor Tolga Köseoglu ve Hemsire Özlem Düzgün, Kürt halkıyla dayanışmanın sevincini taşıyorlardı. "Daha önce de, Saddam'ın zulmünden kaçan Kürt halkına, grizu faciasıyla karşı karşıya kalan Zonguldak ve Yeni Çiftlik madencilerine, yine Zonguldak'ta uzun yolduğ sırasında maden işçilerine yardım, destek ve dayanışma için koşu koşu gittik. Bu bizim için geleneksel bir tutum. Şırnak ortadan kaldırılmak istendi, binlerce insan zorla göç ettirildi. Onların yanında olmak bizim için onurlu bir görevdir. Böyle bir amaçla bir yardım kampanyasının ardından topladığımız yiyecek, ilaç ve giysilerle birlikte Elazığ'a geldik. Diyarbakır'a, geçtik ve oradan da Şırnak'a hareket ettik."

Heyet üyeleri, yardım toplarken zorluk çekmediler. Kimi zaman doğrudan kendileri topladılar, çoğu zaman da çağrılan duyanlar istekle ve gönüllükle gönderdikleri malzemeyi heyete ulaştırdılar. Gönüllü olarak, istekle yardım için çaba harcayanlar dikkat çekecek kadar yoğundu. Birbirine düşman edilmeye çalışılan Türk ve Kürt halkının birbirine destek olmak için yanışması güzel ve sevindiriciydi. Devlet bilmeye ve düşman etmeye çalışırken, bu gönüllü destek, dostluğun ifadesiydi.

Daha önce, Adana'da, HEP yardım bürosu polis tarafından basıldı. Şırnaklılar için toplanan malzemelere, kendileri tarafından dağıtılacağı söylenerek el konuldu ve bu malzemeleri yerine ulaştırılmak şöyle dursun, yağmalandı ve el konular tarafından paylaşıldı. Bu yağma karşısında suskunluk ve tavırsızlık, bundan sonra yardım için toplanan malzemeleri yağmalayacak olanlar daha da pervasızaştırıyordu. Ama onlar bunu bilerek hazırlıyorlardı.

"Devlet toplanan yardımlara el koymaya çalışıyor, ne olursa olsun vermeyeceklik. Böyle karar almıştı. Malzeme teslim etmeye tavır doğru değil. Şırnak'ta dağıtılması için toplanan yardımlar halkı katledilmeye teslim etmemiz, hem malzemeleri topladığımız halkımıza, hem de dağıtacağımız Şırnaklılara saygısızlık olurdu. Bu, emanete sahip ol-

Şırnak'ın, yöneticileri özel tim olan büyük bir cezaevinden farkı kalmamış. Her yerde, her sokakta, her kapıda onlar var. Emirleri yasa yerine geçiyor. "Onlara sorun çıkarmadığın sürece nazikler; rambo kıyafetlerine asılı bir mask gibi duruyor nezaketleri. Biraz itiraz edince ya da söylediklerinin dışına çıkınca gerçek yüzleriyle karşılaşıyorsunuz."

kamamak olurdu."

AÇIK CEZAEVİ ŞIRNAK

Şırnak'ta Devlet Özel Tim

Şırnak'ın, yöneticileri özel tim olan büyük bir cezaevinden farkı kalmamış. Her yerde, her sokakta, her kapıda onlar var. Emirleri yasa yerine geçiyor. "Onlara sorun çıkarmadığın sürece nazikler; rambo kıyafetlerine asılı bir mask gibi duruyor nezaketleri. Biraz itiraz edince, ya da söylediklerinin dışına çıkınca gerçek yüzleriyle karşılaşıyorsunuz."

Tipki askeri cezaevlerindeki işkenceci onbaşılar, yüzbaşılar, binbaşılar gibi. İçerde her türlü işkenceyi yaparlar, ancak ziyaretçilere nazik davranmaya çalışırlar. Tepkileri yerinde görmek ve dışarıya taşımadan bastırmaktır amaçları. Başçlıklarının arkasında her şey vardır. İnsan hakları yoktur. Ama dışarıya, "her şey insan haklarına uygundur" diye yansıtmaya çalışırlar onları nezaket maskesini takmaya iten. Damarlarına basıldı mı onlar da düşürür maskelerini.

"Daha şehre girmeden zincirleme aramalardan geçtik. Şehir girişinde durdurulduk. Şehre girip giremeyeceğimiz özel timin keyfine kalmış bir şeydi. Her nasılsa itiraz etmediler, girdik. Bizden kalabalık bir özel tim grubu her yerde bizi takip etti, şehirden ayrılışımıza kadar peşimizi bırakmadı. Şehirde hiçbir makamın sahibini bulamadık. Ne asılan vardı, ne vekilleri ne de vekillerin vekilleri. Valiyi sorduk yok dediler, Belediye Başkanı'nı sorduk o da yoktu. Tek yetkili karar merci özel timden başkasını bulamadık."

"Özel tim yasaları yasaklardan ibaretti. Halka konuşmak, dış mahallelere gitmek, hatta resim çekmek bile yasaktı. Uzun tartışmalar sonucu, dağıttığımız yardım eşyalarının resmini çekememe yasağını aşabildik. Özel tim bize neyi göstermek istiyorsa, neyi vermek istiyorsa onunla yetinmemizi ve sağı solu fazla kuralmadan çekip gitmemizi istiyordu."

"Bu yasakları herkese, milletvekillerine de ayırt etmeden uyguluyorlardı. Tehdit ve şiddetle aba altında tuttuklarını sürekli hissettiriyorlardı. Orada yandaş bir otomobil gördük. Hiç olmazsa Hürriyet

Yardım ve izleme heyeti Şırnak'ta.

gazetesinin muhabeirine ait olduğunu öğreniyoruz. Şırnak'ın öyle köyleri var ki, hala girilemediğini, yasak bölge olarak buralara kimsenin sokulmadığını duyuyoruz."

Yardım Malzemeleri Dağıtılıyor

"Bizim için kolay olmadı. Yoksul kesime dağıtım diye özel timin izin verdiği bir ara mahalleyle girdik, ancak oradaki halin vakti yerindeydi. Vazgeçip meydana döndük. Orada da bir izdimam yandı. Dağıtım tam kontrol etmen güç olduğundan, kalan malzemeleri belediyeye götürüp, poşetler halinde daha acil ihtiyacı olanlara dağıtması için teslim ettik." Halk konuşmak istiyor, gelenlere yaşadıklarını anlatmak istiyordu. Bu sıcak karşılandıklarını, kendilerine değer verildiğini gösteriyordu.

Şırnak halkı ile konuşabilmek ve anlatılanları kaydetmek önemliydi. Özel tim hep karşımızda oldu. Bizi hiç rahat bırakmadı. Ancak fırsat bulabildiğimizde konuşabildik. Ama konuştuğumuz bile gerçeğin ne olduğunu ortaya koymaya yetiyordu. Konuşabildiğimiz daha çok Cizre'den, Şırnak'tan göç edenlerdi. Olay açıldı ve devlet kuvvetlerinin bir vahşetiydi. Bunu görüp anlamamak için kör ve sağır olmak gerekir."

"Yanımızdaki zabıta, 'Benim evime asker-polis ateş etti, başka kimse değil' deyince, özel timden bir polis, 'Siz de bi-

ze ateş ettiniz. Sonra da kovanları topladınız.' dedi. Özel tim yaptıklarını gizlemiyor. 'Yaptık, gerekirse bir daha yaparız.' havasındalar. Buradaki gerçeklik daha yakıcı: Devlet dış dünyaya karşı yaptıklarını gizleme çabasında, ancak Şırnak'ta ise tersine davranıyor."

"Konuştuğumuz bütün Şırnaklılar Devlet yaptı.' diyor. Bunu söyleyenlerin arasında memurlar da var. Zaten Şırnak'ı böyle bir dolaşırken anlıyorsunuz. Resmi dairelerde en uzak bir hasar yok. Onun dışında halkın evleri, dükkanları tahrip edilmiş, yıkılmış, kurşunlanmış, yağmalanmış. Her bakılan yer içişleri Bakanını yalanlıyor."

Polis Evleri de Yağmalıyor

Katliandan sonra polis araçlarının yollarda kaymasını engellemek için yerlerdeki memi kovanlarını kilosu 5 bin liranın çocuklara toplattıkları halde, yerlerde hala yığınla kovan bulunuyor. Her eve bir şerit kurşun harcanırsa başka nasıl olabilir? Korucu evlerini dahi ayırt etmemişler. En çok hasar gören evlerden biri de DYP il başkanının evi. Şırnak, devletin terörüne sessiz kalan insanlara ders veriyor. Faşizm bir gün memleketiyle geldiğinde, tanklarıyla kapılara dayandığında savunacak kimse kalmayacak, iş işten geçmiş olacak, iktidardaki bir parti'nin il başkanının kaderini değiştiriyor. "Şefkat" politikaları değil gerçekler

konuşuyor; "teröre terör" diyen "ulusal mutabakat" politikası.

"Bizim gördüğümüz yerler katliamın boyutunu vermesi açısından yeterince korkunçtu. 'Peki diğ mahallelerde daha ne olabilir ki bize göstermediler?' sorusu hala aklımızı kurcalıyor."

Hastane yetkilileri hastaneye ulaşan ölü sayısının 20, yaralı sayısının ise 50-60 civarında olduğunu söylüyorlar. Devletin halkın ölümlerini topluca bir çukura gömeceğinden korkanlar, kendi ölümlerini kendileri gömüyor. Devletin bu tür uygulamalarına tanık olanların kendiliğinden gelişen doğal hareketi bu, yaralılar ise daha fazla. Halk, tekrar polisin eline düşüp işkence görürler diye yaralılarını gizliyor, ya kendi tedavi ediyor ya da başka yerlerde tedaviye götürüyor. Cizre'de böyle birçok insan görmek mümkün.

"Öyleler başladıktan 48 saat sonra silahlar susuyor. Herkes dışarı çıksın diye"

rabalarının yanına ve bir daha dönmek üzere göç ediyorlar. Bir kısmı çevre il ve ilçelere, o da büyük şehirlere göç etmek üzere geçici olarak yerleşiyor. 3 bin kadın Kumçatı çevresinde çadırlarda yaşıyor. Bunlar en fakir olanları. Hiç kimse Şırnak'a dönmek istemiyor. Şırnak'a dönen bu az sayıdaki fakir insan. Diğer dönenler ise işe yarar eşyalarını alabilmek için dönüyorlar."

Şırnaklı dönmek istemiyor. Bunun bir yönünü yaşı bir Şırnaklı şöyle dile getiriyor: "Niye döneyim? Devlet elime bir bisküvi sıkıştırıp kameraya çekip göstereceğini diyor mi?" Kuşkusuz yalnızca bu değil. Şırnaklı korkuyor. Güvenebileceği, tutunabileceği bir dal yok. Halk örgütlü değil. Newroz sonrasında Şırnak, Kürdistan'daki en örgütsüz kentlerden biri haline getirilmiş. Terörle birlikte yürüten devlet politikalarına alternatif politikalar geliştiremiyor. Kent kendiliğindenciliğe

geri dönsün yüzlerce gözaltı olur." diyor Cizre'de. Devlet böylece geri dönüşü de kapısını kapıyor.

"Eğyasını almak için ya da temelli dönenler arasında gözaltı yaşıyor. Ahi gibi bir yer gördük. Kapısında 16-17 yaşlarında asker nöbetçiler dikkatimizi çekti. Dikkatli baktınca burasının bir cezaevi olduğunu gördük. İçerisi tıklım tıklım doluydu. Askerlere sorduk. 'Bunlar Newroz'dan kalma' dediler, sonradan öğrendik. Şırnak katliamının ardından gözaltına alınmışlar."

KÜRT HALKI KARDEŞLİK VE DAYANIŞMA BEKLİYOR

Şırnak ve Cizre'de Kürt halkı gelenleri sıcak karşıladığı gibi, onlarla her şeyi konuşup tartışmaktan çekinmiyor. Halk dilinin döndüğünce sağduyusu ve yasadışıyla gerçeği anlıyor. "Sıcak ve içtendiler. Politik kimliğimizi anladıklarında bu

Kürt sorununa İran'da çözüm araniyor

Türkiye'de başka ülkelerle ilgili görüşmeler deyinca, akla Cumhurbaşkanı, Başbakan, Dışişleri görevlileri, işadamları vb. gelir. Ancak Türkiye-Iran görüşmeleri için Tahran'a giden heyet için böyle olmadı. Gözler heyet içinde Dışişleri Bakanını ve Dışişleri görevlilerini boşuna aradı. Tahran yolcuları arasında böyle bir gezi için garip isimler vardı: İçişleri Bakanı I. Sezgin, Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma Genel Kom. ve Olağanüstü Hal Bölge Valiliği yetkilileri...

Türkiye'nin komşularıyla olumsuz ilişkilerdeydi. Bu kez İran topraklarında ulusal hareketin işlenmesi ve kampları sorunu çıkmıştı. TC "köktü dışarda olan" meselelere hep alerji duymuştu. PKK'nın dış desteklerini keserek meseleyi halledeceğini düşünüyordu. Suriye'de de bunun için gitmişlerdi. Irak sınırında askeri tedbirlerle kuyucularıydılar. İran'a hesap katmamışlardı. Şimdi İran başlarına bela açıyordu, sıra İran'a gitmeye gelmişti.

Belli başlı amaçları, İran'ın topraklarında PKK'yı barındırmaması, PKK'yı terör örgütü olarak görmesi, sınırların daha iyi denetlenmesi ve hapseden önemlisi İran topraklarında sınır ötesi hareket yapma olanağını İran'ın tanımasıydı. Saddam'ın bu hali ve Suriye'ye karşı "su kozu" oluncu, Irak ve Suriye'ye cullanlenbiliyorlardı. Ancak gel gör ki, İran'ın bu tür cullanlenmeye prim vermediği ortadaydı. Dahası Alan sınır karakolunun basılması arından, TC ordusunun İran topraklarına girmesi, hemen ardından da Özalp İran sınırındaki birlik komutanına "Ben olsaydım İran karakoluna ateş emri verirdim" sözleri üzerine gerginleşen İran-Türkiye ilişkileri görüşmeleri iyice zora sokuyordu.

Daha işin başında İran diplomatik bir şekilde, "Bu işi kiminle ciddi biçimde konuşabiliriz? Özalp'a mı, Demirel'e mi, yoksa ordunun generalleriyle mi, muhabıram kim?" türünden sorular sormaya başlamıştı.

TC'nin temel tezi, "Kürtler yalnızca bizim başımızda yok. Bugün bizim başımızda sorunsalar, yarın sizin de başımızda bela olurlar." görüşüne dayanıyordu. "Bugün bana, yarın sana", "Sen PKK'ya destek olma", "Sen de Halkın Mücahıderini yasadışı ilan et" tartışmaları arasında elle tutulur bir sonuç üretilmedi.

Her ne kadar "Tahran PKK'nın terör örgütü olduğunu kabul etti" vb. lafları dolayısıyla da, imza konusu olan ortak metinde genel geçer şeylerin dışında bir şey yazılmıyordu. Kontrgerillanın ağır toplan İran'da istediklerini elde edemediğinden döndüler.

yaçlarını gidersin" deniyor. Halk korktuğu için dışarı çıkmıyor. Zorunlu ihtiyaçları için çocuklarını gönderiyorlar. Çocuklar polis lojmanlarının önünden geçenler lojmanlardan polis eşleri çocuklara ateş açıyor. Emniyet müdürlüğünün kansunı, dükkanların birinden çocuk bazı çaldığını görüyor var. Polisler, özel tim, dükkanlardan alabildiklerini alıyormuş, alama-dıklarını kurşunluyor, paralıyormuş."

Halkın yığınla sağlık sorunu var. Sonuçta peş peşe sıralıyorlar.

"Salgın bir hastalığın var olduğu görülüyor. Özellikle çocuklarda var. En açık belirtisi ishal. Ancak o koşullarda sağlıklı bir teşhiste bulunmak mümkün değil. Daha çok tifoya benziyor. Yine de kesin bir şey söyleyemeyiz. İlaçların halka ne derecede yardımı olacağını bilemiyorum. Çünkü ilk önce doğru kullanımı gerekiyor."

"Salgın hastalıklar için her türlü koşul var. Mikroplu sudan içen bir kere hastalanıyor. Kurşunlanan hayvanların leşleri yeni yeni kalkıyor. Tugayda bir hastane var. Yetersiz olduğu besbelli. Kaldı ki bundan halkın yararlanabileceği de şüpheli. Ulusal ve uluslararası kuruluşların bu konuda müdahalesi gerekiyor."

"Niye Döneyim? Devlet Elime Bir Bisküvi Sıkıştırıp Kameraya Çekip Göstersin Diye mi?"

Katliamlardan önce Şırnak nüfusunun ne kadar olduğunu tam öğrenemedik. Öğrenebildiğimiz kadıyla 20-25 bin kişiden çok büyük bölümü göç etmiş. Olanakları olan Mersin, Antalya, Adana, Diyarbakır civarlarına, çoğunlukla da ak-

terk edilmiş. Herkes başının çaresine bakar hale getirilmiş. Sahiplenecek, yaraları sarıp sarmalayacak, güvenli, rahatlık, huzur verecek ne politika ne de güç var. Devlet Kürdistan'da insansızlaştırma politikasının ilk büyük adımını o nedenle burada atıyor. Şırnaklı devlete karşı ve devleti istemiyor ama örgütsüz. Göç böylele bir örgütsüzlüğün sonucu olarak, alternatif bir direnişin yaratılmasına üzerine kendiliğinden bir hareket olarak başlıyor.

16 Yaşında Askerler ve Ahırından Bozma Cezaevi Devlet de Şırnaklıların geri dönmelerini istemiyor. Şırnaklılardan biri: "İnsanlar

Kent kendiliğindenciliğe terk edilmiş. Sahiplenecek, yaraları sarıp sarmalayacak, güvenli, rahatlık, huzur verecek ne politika ne de güç var. Devlet Kürdistan'da insansızlaştırma politikasının ilk büyük adımını burada atıyor. Şırnaklı devlete karşı, devleti istemiyor ama örgütsüz. Göç böylele bir örgütsüzlüğün sonucu olarak, alternatif bir direnişin yaratılmasına üzerine kendiliğinden bir hareket olarak başlıyor.

sıcaklık daha da arttı. Biz bazı görüşleri öne sürerken tereddüt geçiyoruz. Yani ortamı gerginleştirir mi diye kuşku duymaktan kendimizi alamıyoruz. Açık olduk, samimiyetle ve dürüstlüğümüze güvenerek hareket ettik. Tartıştığımızda bize yaklaşımda çok olumluydular. Hatta bizim söylediklerimize katıldıklarını belirtmek kalmıyorlar, doğrudan yaşadıklarıyla bunu örnekliyorlar. Tartışma ve konuşuklarımız çok içten ve samimiydi. Türk aydını ve sol çevresi yeterince destek sunmuyor. Newroz'da gereken destek ve tepki ortaya konsaydı, Şırnak olmazdı." diyorlar.

"Biz de Türk halkı olarak gelmedik. Her iki halkın bir parçasıyız. Türkiye'nin başka yöreleri olsaydı oraya da gideceğimizi, geçmiş pratiklerden örnekler vererek açıklaadık. Halkların kardeşliğini ve birlikte mücadelelerini savduğumuzu anlatıyoruz."

"Özellikle bizi tanımak istiyorlar. Birçok soruyla karşılaştık. Mücadele gazetesinin kendi yörelerine neden gazete göndermediğini soruyorlar. 'Buraya gel-sin büro açsın. Ona iki oda veriniz. Elimizden gelen yardımı yapınız.' diyorlar."

Ama, Kürdistan'ın kimi yerlerinde yurtseverlerin gazetemizin dağıtım ve okunmasına dolaylı da olsa engeller çıkardığı, yer yer yasaklayıcı tavırlar içine girdiği biliniyor. Biliçli bir okuma-gabası el altından süüyor.

"Halk, haklarını kardeşliğini, birlikte mücadelesini yakından hissediyor" "Cizrelilerden biri başından geçen bir

KÜRDİSTAN

Devlet terör basamaklarını tırmanıyor

olayı anlattı: Köyde bir odada toplanmış sohbet ediyorlar, bir yandan da radyo dinliyorlar. Radyo T.Cingöz'ün cezalandırıldığı haberini veriyor. Odadaki köylülerden biri ayağa kalkıyor. "Bu Devrimci Sol'un işidir. Yapsa yapsa ancak onlar yapar." diyor. Devrimci Sol'a yönelik açık ifade edilen sempatiyi var. "Biz devletten yana değiliz. Bugün PKK var, onu destekliyoruz. Devrimci Sol gelsen savaşsın onu da destekleriz." değişlerinde sarınıyor ve içtenler.

Halkın moral durumu iyi değil. Yalnız kalmak, sahiplilik ve yol gösterecek birilerinin olmaması halkta sıkıntı yaratmış durumda.

"Halkın moral durumu için çok olumlu şeyler söyleyemeyiz. Cizre'de olsun, Nusaybin'de olsun, Şırnak'ta olsun korku ve tedirginlik ağır basıyor. Cizre'de halk, Şırnaklılara göre daha örgütlü, daha canlı ancak onlar da her an bir katliam olabilir endişesi taşıyorlar. Cizre'de sığınaklar kazılıyor. Belli bir saatten sonra kendiliğinden sokaklar boşalıyor. Biz akşam 7'de yola çıkacaktık. 'Gitmeyin, yolda sizi öldürürler.' diyerek engel oluyorlar."

"Çizreliler 'Bir olay daha yaşanırsa bu Kürt halkı için hiç de iyi olmaz, Kürt halkının güveni kalmaz.' diyorlar."

Kürt halkının psikolojisi aslında Kürdistan geneli için de bir fikir veriyor. "Biz devletle değiliz. PKK'yı destekliyoruz. Ama iki dağın arasında kalıktık. Bizim bir sını eleştiririz var, ama geçirmiyoruz." diyorlar. Bunlar doğru da olabilir, eksik de. Ancak halkın düşünceleri olduğunu unutmamak gerekir.

"Mesela bir şöyle anlatıyor, 'Newroz'da ayaklanın dediler, hazırlanın; herkes hazırlandı, ancak Newroz'da milis bile yoktu. Çekildiler. Katliamlar ardından Şırnak bölgesince ne duyuyorsunuz dedik, bir şey yapılmadı.' Başka bir güç olmadı-ğından sonuçta PKK'yı destekliyorlar. Devleti desteklemeyeceklerinden böyle."

"Hiçbir Şey Yapmıyorlarsa İstifa Etmiyor"

Cizre, Şırnak halkı Meclis'e gönderdikleri HEP milletvekillerinden çok şeyler değil hiç olmazsa bir-iki şey bekliyor. Ancak HEP'ilerin hiçbir şey yapmadığını halk çok iyi biliyor. "Bir şey yapmıyorlarsa istifa etsinler." derken halk buna dayanıyor.

HEP'e yönelik eleştirileri yemin töreninde başlıyor. "Madem öyle davrandılar, o zaman geri adım atmasalar, Newroz'da heyet olarak geleceklerine bir kişi gönderdiler. Örneğin Newroz'da kurşunların altında kafenle tabut anyorduk. Eğer partilerden bir heyet olsaydı katliamı bu düzeyde yaşamazdık belki." diyorlar.

Vedat Aydın'ın bu yılki anma töreni için 15-20 dakika kılıf giden HEP'in bu bölgede dikiş tutumları artık çok zor.

Devlet Şırnak'ta bir katliam yaparken aynı zamanda zorunlu bir güç, bir insan-sızlaştırma politikası izledi. Şimdi Kürdistan'ın diğer illeri de ilçeleri de bu tehlikeyle karşı karşıya.

Şırnakta alternatif politikalar üretilememiş, sadece teşhirle yetinilmiş, o da gereği gibi yapılamamış. Kürt halkı, geliştirilmek istenen Kürt milliyetçiliğine rağmen, yaşadığı deneylerden dolayı bugün her zamankinden daha fazla birlikte mücadele ve dayanışmaya sarılmış durumdadır.

Gelinen noktada yurdun her yerinde Kürdistan'daki katliamlara tavır alınması, Kürt halkına destek vermenin önemi her zamankinden daha fazladır.

Kürdistan'da değişen tek şey, devletin şiddetini artırması ve daha geniş bir alana yayması. Her geçen gün yakan yıkılan köylere bir yenisi ekleniyor, faşizm bütün çirkinliğiyle Kürdistan'da hoy gösteriyor. Cesetler parçalanıp halka sergileniyor; çoluk-çocuk kadın demeden köylüler kurşanlanıyor, çırıl-çıplak soyulup saatlerce yürütülüyor. Sürün, köy boşaltmalar ve insansızlaştırmaya birlikte Kürdistan'da vahşetin yaşandığı yerler dünyaya kapatılıyor.

Şırnak'ta topa tutulan Kürt halkına Cu'de bomba yağdırılıyor. "Kürt realitesi" sahtekarlığı artık omrünü doldurdu. Oligarşi kartları açık oynuyor. Şiddetini bütün kurumlarıyla birlikte açtıkları savunuyor. MGK'sından yargısına hepsi askeri çözüm dedikleri "iddete karşı şiddet" politikasında birleştiler. Çünkü artık Kürt halkının indirilmesi her şeyin önüne geçmiştir.

Ulusal hareket düşmanlık Kürt düşmanlığına dönüştü. Hakkarî Valisi Cemalettin Sevim, gazetecilere halka inanamamaları, kendilerinden bilgi almalarını söylüyor. "O halkın nasıl insanlar olduğunu bilmiyosunuz." diyerek, Kürt halkı hakkında itikadını verdiği varlığı ifade ediyor. Bizimle işbirliği yapmayan -işbirlikçilik konusu olmak anlamına geliyor- Kürtler bizden değildir demeye getiriyor.

Kürdistan'da halk ikiye ayrılıyor. "İşbirlikçi" ve gerilla. Ulusal mücadeleye yardım edenler, destek verenler, sempati duyanlar düşman ilan ediyor ve gerilla yani "temizlenecek" olarak tanımlanıyor. Namların doğrudan hedefi olmak için "işbirlikçi" olmamak yetiyor.

Kürdistan'da devlet gerilla destekçisi arıyor ve katediyor. Şendin'de, Şırnak'ta, Cu'de, Ağrı'da, Bitlis'te, Silvan'da bu şekilde köyler ortadan kaldırıldı. "Ya devletle olacaksın, ya ölürün göze alacaksınız ya da evini sırta yükleyip göç yollarına düşeceksin." Kürt halkının önüne bugün bu ikilem konuluyor. Kürt halkı "işbirlikçi", "devletçi" olmayı reddediyor.

Kürdistan'da Devlet Kontrgerillalar

Kürdistan'da devletin temsili ve yöneticileri, diğer bir deyişle devlet kontrgerillalar. Valileri, emniyet müdürleri, generalleri, binbaşları, kaymakamları, bütün kilit noktalar-daki yöneticileri ya doğrudan kontrgerillanın kendisi ve yürütücüleridir ya da kontrgerillanın isteklerine boyun eğenlerdir. Kontrgerilla Genelkurmay Başkanı Güreşin açıkladığı gibi gerektiğinde katliamcudur.

7 Eylül gün Ardağan'ın Gole ilçesinde sağ ele geçirilen gerillalar içkenden geçirildikten sonra, kurşuna dizildiler. Kinlerini boşaltamadılar, cesetlerin üzerinden zıhlı araçlar geçirilerek parçalandılar. Ardından cesetleri Göle meydanında teşhir edip çöp arabalarıyla bir kukura götürüp topluca gömdüler. Türkiye'de bakanların, savcılarn eşliğinde infaz gerçekleştiren devlet Kürdistan'da işte buydu.

Devlet güçleri, kendilerini düşman toprakta görüyorlar. Mardin'in merkeze bağlı Yandere Köyünü basan devlet güçleri, evleri, tarlaları, ağaçları yaktı; kadınlara tecavüz etmeye kalktı; köylüleri köy meydanında toplayarak çırılçıplak soydu, falakaya yatırdı, yalnızca güneş altında saatlerce yürüttü.

Kürdistan'da halk ikiye ayrılıyor. "İşbirlikçi" ve gerilla. Ulusal mücadeleye yardım edenler, destek verenler, sempati duyanlar düşman ilan ediyor ve gerilla yani "temizlenecek" olarak tanımlanıyor. Namların doğrudan hedefi olmak için "işbirlikçi" olmamak yetiyor.

Musabeg Köyü Yıkıldı, Halkı Güç Ettirildi

Ağrı'nın Hamur ilçesine bağlı Musabeg Köyünde gerillaların bulunduğunu haber alan devlet güçleri, 10 Eylül günü köyü basarak bütün köylüleri işkence altında Ağrı'ya taşıdılar. Ardından, köyde bulunan gerillaları ortadan kaldırmak için ağır silahlara köye saldırıya geçtiler. Bütün köy yakılıp yıkıldı. Musabeg Köyü yasadık bölge, dünyaya kapalı. Hala Musabeg Köyüne girilebilmiş değil. Birçok köy olduğu gibi, burası da devlet tarafından bir sis perdesi altında gizleniyor. Devlet yakıyor, yakıyor, kimse bilmesin, duymasın istiyor.

Aynı gün Şiirt'in Yelibahçe Köyünde meydana gelen çatışmada devlet güçlerinin köylüleri yayım ateşine tutması sonucu, yaşlı bir köylü ölüken, bir kadın bir çocuk iki kişi yaralandı. Devlet söylediğini yapıyor. Gerilla, halk ayırmıyor. "Halkla teröristi ayrı tutacağız" politikası geride kaldı. Şırnak'ta toptan halk katledimeye kalkıldı.

Başçavuşun Kepenk Eylemi

Devlet terörü değişik biçimlerle alıyor. Dün Ağrı'da dükkan kapatma yasakları vardı, bugün dükkan kapatıyorlar. Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde esnaf 12 Eylül'ü protesto için kepenk kapatınca, bir gün sonra başçavuşun hismiyle karşılaştı. Başçavuş yasaların kendilerinin söyledikleri olduğunu kanıtladı. "Dün siz kapatmış, bugün de ben kapatıyorum" diyerek esnafı zorla kepenk kapattırdı.

Kontrgerilla cinayetlerini sürdürüyor. Hizbullah ceteleri avlanacak düşman arıyor. Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde Muzaffer Doğrul, Hizbullahçıları, gerçek ismiyle kontrgerillaların saldırısı sonucu hayatını kaybetti.

Yeni Papazlar Kürdistan Tarafında

Kürdistan'da sınır boylarında başalma ve korucu ilçeler, korucu kentler yaratma peşinde olan devlet, terör uyguladığı yerlerde, sindirdiği ya da böyle düşündüğü insanları yatıştırmak ve buralarda terörü yürüten devlet kuvvetlerine moral takviyesi sağlamak amacıyla yüksek zevatını bölgeye gönderdi. Geçtiğimiz günlerde Özal ve muhalefet partii milletvekillerinin ardından, Millet Meclisi Başkanı H.Cındoruk, çeşitli partilerden milletvekilleri ve ANAP Genel Başkanı M. Yılmazla Çukurca ve Şırnak'ta ziyaret etti.

Cındoruk Şırnak'ta halka namların gölgesinde demokrasinin nimetlerini anlattı. Şırnak'ta "Bu ne menem demokrasidir ki, evlerini basıyoruz, yakıyoruz" diye düşünürken, bir-iki kişi kimseye kapırmayan Cındoruk, belki

HEP çözümde Özal'la uzlaştı

HEP ilkesiz tutumunu sürdürüyor. İlkesizlik ona her kapıyı açıyor. Kürt düşmanlığını her defasında ortaya koyan, A. Türkeş'e de görüşen HEP'ilerin Özal'ın kapsımı aşındırması şaşırtıcı değildir. Devlet, HEP'e saldırılarını artırdıkça, HEP politik atmosferi kütlelerin Kürt halkının içinde şekillendireceği yerde, her defasında devletin kanatları altına sığınıyor. Şimdiki sığınağı Çankaya'dır.

HEP milletvekillerinin Çankaya'dan ayrılırlarken, gazetecilere yaptıkları açıklamada, Özal'ın olaylara ilişkin olarak çok olumlu bir gayret içerisinde olduğunu belirterek, "Sayın Cumhurbaşkanı'nın yaklaşımını, sorunun çözümü doğrultusunda." demeleri başka türlü açıklanamaz. HEP'iler hala devletin iyi niyetli kesimlerinin olduğunu inanıyorlar. Devlet içinde ayrı politikalar uygulayan küklerini varlığına güveniyorlar. Bir ara İnönü-Demirel'e sarılanlar, şimdi yine Özal'ı keşfettiler. Devletin Kürt halkına yönelik politikalarının bir bütün olduğunu anlamaları için ila yeni bir Newroz'un yaşanması gerekmiyor.

Her fırsatta Kürt halkına ilişkin politikalarında kendini "şahinler" arasında sayan, daha çok asker, daha çok özel tim, korucu, araç-gereç diyen Özal mı "çok olumlu bir gayret içinde"? "Bölgeden 500 bin insan göç etmelidir" diyen Özal'ın yaklaşımı mı sorunun çözümü doğrultusundadır?

Devletin artırdığı şiddet karşısında HEP'in aklı başına geleceğini daha da karşıyor, mücadeleye ve halka sırt dönmek, devletin en tepesindeki Özal'a yüz çeviriyor. Bakalım HEP'ileri çözümün halkın ve mücadelenin içinde olduğunu ne zaman öğrenecekler.

daha etkili olur diye, din sömürsü yapmayı da unutmadı. Ve bir kez daha burjuva politikacılığının ikiyüzlüklük ve nabza göre serbet vermek olduğunu gösterdi.

Şırnak Vilayeti binasında yapılan brifingde ise, ANAP'lı Belediye Başkanı A.Handi Yıldırım, olaylardan dolayı devlet güçlerini suçlayıp kendi ezanınının de devlet güçlerine tahrip edildiğini belirterek, asker kunesini deli olarak sununca ortaklık karıştı. Bölge Valisi Ö. Erkan sinirlenip karşı çıktı. İki devlet görevlisinden biri yalan söylüyordu. Elinde delilli olan Belediye Başkanı "Halkla teröristi ayırın" diyerek devletin TV'sine açıklama yapan "koca" Olaganın Hal Bölge Valisini yalnızca çıkarmıştı.

Onal Erkan, meseleye yönelik "derin" yaklaşımını daha sonra Diyarbakır'da basın mensuplarına verdiği yemekte de ortaya koydu. Kürdistan'daki ulusal mücadelenin geri-sinden dönen ANAP Genel Başkanı Yardımcısı Ekrem Pakdemirli verdi. Pakdemirli "Mesele artık Suriye, Irak'tan gelen anaristler meselesi değildir. Anaristler Türkiye'de de kamp kuruyorlar. Karakolları dibine otu-royurlar." diyorodu.

Diyarbakır'ın sesi yükselmedi

Şırnak katliamına karşı Diyarbakır'da ciddi bir ses duyulmadı. Saldırının ardından gelen günlerde kentte ne bir eylem, ne fiili bir protesto, ne de ciddi bir tepki gösterilemedi. Aslında Kürdistan'ın diğer illerinde olanlar -daha doğrusu olmayanlar- Diyarbakır için de geçerliydi. Kentlerde, birkaç ilçedeki kepenk kapatma olayından başka protesto görülmedi. Kepenk kapatmalar da zaten istenilen boyutta olmadı. Nedeni sadece Şırnak şokunun yarattığı korku değildi. Özellikle Nisan'dan beri tüm Kürdistan kentlerinde görülen örgütsüzlüğün, dağınıklık ve kendi kabuğuna çekilişin bir devamıydı. Şırnak saldırısının yarattığı genel gözdağı bunu daha da derinleştirdi. Sonuçta dikkat çekici bir durum ortaya çıktı: Kürt kentleri katliama uğrayan Kürt halkına baktık kadar politik destek sunamadılar. Halkın Newroz'da yaşadığı yalnızlık ve hayal kırıklığının ardından gelen kitle hareketindeki dağınıklık ve geri çekilme, ulusal hareketin giderek kentlerden el çekmesi üzerine ilyice hareketsizlik konumuna ulaştı.

Devletin verdiği gözdağının tek belir-

leyici olmadığının açığıdır.

Yurtseverlere egemen olan 'kentlerde bir şey yapılmaz' mantığının ve kitle hareketini baştan beri örgütsüz bırakmanın rolünün daha da ağırlıkta olduğu kesindir. Vedat Aydın'ın cenaze töreni gibi büyük kitlesel eylemlerde örgütsüzlüğünü gören ve bunun sonucunu hemen orada katliam yaşayan halkın, giderek kitlesel eylemlerden çekildiğini görebiliyoruz. Daha sonra Newroz'da da oluşan yargı 'sokaka çıkacağız, devlet saldırarak ve yalnız kalacağız' şeklindedir. Nitekim Şırnak katliamından sonra pek çok yerde halkın dile getirdiği budur. HEP'in bile Diyarbakır'da Şırnak saldırısını protesto etmek ve halka destek olmak için yaptıkları neredeyse hiç deneyecek kadar azdır. Protesto bir yana, HEP'iler yardım için bile valilik emirlerine takıldılar. Buna rağmen HEP Merkez İlçe Başkanı'nın "Yeterli yardım gönderildi." diyerek, "görevleri"ni yerine getirmenin rahatlığı içinde olması çarpıcıdır.

Daha da kötüsü "Saldırılar her zaman olacaktır. Yapacak fazla bir şey yok." mantığının teorileştirilerek bunun genel

önünü açması, tepkisizliğin giderek alışkanlık haline gelmesi, Diyarbakır'da yarımların "Bugün onlara yarın bize." türü esprilere konulması, bu kanksamanın ortaya çıkardığı ruh durumlarıdır. Devlet terörünün kaniksaması ve kitle-sel tepkisizliğin alışkanlık haline gelmesinin devletin yalıtma politikasına denk düştüğü ortadadır. Kürdistan'ı Türkiye devriminden yalıtma politikası güden oligarşi, Kürt halkını da kendi

Ankara'da Şırnak katliamına karşı protestolar

Şırnak, Çukurca ve Kürdistan'ın diğer yerlerinde her gün sistematik şekilde uygulanan katliamlara ve devlet terörüne karşı tepkiler çeşitli illerde sürerken, Ankara'da da Devrimci Sol Güçler protestoları düzenlediler. Ankara'nın caddelerinde sokakları Devrimci Sol Güçler'in Kürt halkını sahipsiz, katliamlardan hesap sorulacağını haykıran sloganlarıyla doldu.

11 Eylül'de Yüksel Caddesi'ndeki insan hakları heykeli önüne "Devletin Şırnak'ta Katliamını Protesto Ediyoruz-Devrimci Sol Güçler" yazılı bir celenk bırakıldı. "Katliamların Hesabını Sorduk Soracağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Şırnak'ta Devlet Terörüne Son!", "Halkıyız Kazanacağız" sloganlarının atıldığı protesto eylemi çevredeki halkın destekleyici konuşmalarıyla ilgi gördü. Bu arada ÖZGÜR-DER'iler, BEM-SEN'iler, SAĞLIK-SEN'iler, AYÖ-DER'iler, ALKAD'ılar, MAK-DER'iler, DEM-KAD'ılar, Devrimci Mücadelede Avukatlar, Sanatçılar, İşçiler, Memurlar, Basın Emekçileri, Hüseyin Gazi Halkı imzasıyla bildiriler dağıttı. İktidarın halklar arasında yaratmak istediği düşmanlığa karşı mücadele edileceği vurgulanan bildirilerde, kanla beslenen iktidara inat Şırnak halkına yardımın ve dayanışmanın yükseltileceği açıklandı. Kitle örgütlerinin açıklamasında halkların kardeşliği için dayanışma çağrıları yer aldı.

Çeşitli illerde süren açık grevleri Ankara'da da yansıttı. 11 Eylül

akşamı HEP Keçiören İlçe Örgütü'nün başlattığı ve 47 kişinin katıldığı iki günlük açık grevinde yine Devrimci Sol Güçler kitle örgütleri düzeyinde 30 kişiyle yer aldılar.

Şırnak katliamına karşı Devrimci Sol'un tepkisi Ankara'da kendisini çeşitli eylemlerle gösterdi. Ankara'nın bazı mahallelerinde Kürt halkına yapılan saldırıların ardından devleti iç yüzünü açklayan, halkı dayanışmaya, mücadeleye çağırarak bildiriler dağıttı. Devrimci Sol'un pankartları ve kışlamalarında Kürt halkının yalnız bırakılmayacağı anlatıldı, kurultuşun tüm halklarımızın birlikte ve ortak mücadelesiyle sağlanabileceğine olan inanç vardı. Ayrıca Sakarya Caddesi'nde bir arabaya yerleştirilmiş kasetten Kürdistan'daki katliamlara yönelik propaganda ve ajitasyon yapılan eylem Devrimci Sol tarafından üstlenildi.

1920-30'lardaki Kürt halk hareketine karşı böl-parçala-yok et politikasını animasyonla göstermediler. Devrimci ve yurtseverlerin üzerinde mutlak düşünmeli; Kürt ve Türk halkının birbirinden tecrit edilmesine karşı olduğu kadar, Kürt halkının kendi içinde parçalanıp etkisizleştirilmesine de izin verilmemelidir.©

inçin bireysel olarak çeşitli kurum ve insanlara gidildi. Bu konuda Diyarbakır Söz Gazetesi'ne başvurduk. Bu gazete, ayn bir çizgiden olduğu için, valilik kampanyasına izin verdi. Ancak, bu içi boş bir izindi ve sadece para toplanabileceği ve mahkuz kesilmesi gerektiği hakkını konulmuştu. Yardım toplamak için esnafa gidildiğinde, esnaf Diyarbakır Söz gazetesi ve Vali için içinde olduğu için yardım etmek istemediler. Ancak HEP ayn olduğuna belircine esnaflar yardım alabildik. Bunun yanında, partiye gelen insanlar da çeşitli biçimlerde yardım ettiler. HEP ve İHD dışında birçok sendika ve DKO'da kampanyalar başlatıldı. Sonuçta kampanya amacına ulaşmıştır. Bundan yeterince yardım gittiğine inanıyorum. O dönemde HEP il başkanının ağabeyi vurulduğu için HEP olarak kampanya ile ilgilenemedik. Ancak, halkımızın ilgi ve desteğiyle yeterli yardım gönderildi.

-Maddi kampanya dışında protesto oldu mu? Olmadıysa nedenleri nelerdir?

-Biz HEP olarak, il başkanı Hüseyin Turhal'ın ağabeyi vurulduğu için onunla ilgilendik ve HEP'in bu noktada pek bir etkisi olmadı. Olaya karşı sıcaklığı sıcakına protesto gösterileri oluşturulamadı. Ancak, taziyeye gelen insanlar hep bu konuyu konuşuyorlardı.

Son olarak şunu belirtmek isterim, bu tür olaylar Kürdistan için olağanlaştırmıştır. Halkın tepki göstermesinin

bir nedeni de budur. Zaten yardım kampanyası sırasında gelen insanlar: "Bugün onların buna ihtiyacı var, ancak yarın bizim de başımıza gelebilir. Bugün biz onlara, yarın on-lar bize" diye espi yapıyorlardı.©

Röportaj

"Halk sessiz beklemeyi tercih etti"

Halktan bir insanla yapılan röportaj: -Halkın katliama tepkileri ne oldu?

-Halk, katliama düşünce olarak tepki gösterdi, ancak Diyarbakır somutunda pratik olarak kendini gösteremeyi tercih ediyor.

-Pratikte bir sesin olmamasının nedenleri nelerdir?

-Diyarbakır halkı, devletten korktuğu için herhangi bir girişimde bulunmadı. Zaten son süreçte Kürdistan'da devlet tam bir terör estiriyor. Örneğin, kepenk kapatma eylem, olduğu zaman, kepenkler kırılıyor, parçalanıyor, içindeki mallar talan ediliyor. Kürdistan genelinde en küçük köpründe nahi devlet en ağır şekilde bastırıyor. Cenaze törenle-

rinde, serhildanlarda hep insanlar taranıyor ve öldürülüyor. Diyarbakır halkı, böyle bir duruma düşmemek için sessiz beklemeyi tercih etti. Bir de son dönemlerde polis-, Diyarbakır halkını psikolojik olarak yıpratmak için elinden geleni yapıyor. Örneğin, Şırnak katliamı sırasında şehirde birçok mahalle kuşatıldı. Evler tarandı. Yani insanlara sürekli

gözdağı verilerek isteniyor.

Devletin bize düşman olduğunu zaten biliyoruz. Ancak son dönemlerde ortaya çıkan kontrgerillanın silahlı eylem-

leri halkı psikolojik olarak yıpratmış. Hasın ve TRT tam anla-

nyıla halka düşman ve gerçekleri yansıtmıyor. Zaten halk büyük bir şaşkınlık içinde, kimse ne yapacağını bilemiyor.

"Bu tür olaylar Kürdistan için olağanlaştırmıştır"

HEP İlçe Başkanı Hayri Yıldırım ile yapılan röportaj: -Yardım kampanyası ile istenilen sonucu ulaştı mı?

-Biz İHP olarak, yasa! bir yardım komitesi oluşturmak için İHD ile birlikte girişimlerde bulunduk. Bunun için belediyede yaptığımız toplantıda, HEP ve İHD'nin olması du-

ramımızda, komiteye yasal olarak izin verilemeyeceği söylendi ve yasal olarak yardım komitesi oluşturulamadı. Ayrıca komitenin belediyede yer almasının bir sebebi de yar-

dunlara el konulabileceği düşüncesiydi. Komite oluşmadığı

Sosyal demokratların umut kapısı: CHP

"Sol" yelpazedeki düzen partileri keranına CHP'nin eklenmesiyle "sosyal demokratlar" partilerini içteler.

Geçtiğimiz günlerde Genel Kurul'una yapan CHP'ile umutları çoktan sönüp gidenler yeni bir umut dalgası yaratma sevdasına düştüler. CHP birliği sağlama- da önemli bir basamak olabilir, dağılan "sol" için çekim alanı yaratabilirdi. Genel Kurul'ta en azından koltuk kavgası şimdilik bitiyor. Ve birlik görüntüsü daha işin başındayken bozulmamış oluyordu.

Peki Dağ Başını Duman Almış marşıyla, nostaljiyle anıların tazeleyen CHP'ileri yeni bir kavgaanın ufuklarını mı açtılar? Halkın hiçbir sorununa çözüm yolların sözde bile üretilemezken, baskıların, işkencelerin, infazların, kayıpların ve şiddetin egemen olduğu bir ortamda CHP'den "barış" ve "birlik" rüzgarları yayıldı. Halka açılan savaşa karşı CHP de ayağının tozuyla "barış" önererek halkın elini kolunu bağlama ve susturma misyonu ile oligarşiye pasını attı.

Oligarşinin siyasi parti ve basın sözcüleri, CHP de dahil diğer eski partilerin açılışını heyecanla alkışladılar. "Demokratikleşme önemli bir adım", "Demokrasi açısından iyi bir kazanım" diye övgüler düzerlerken, sonuçta CHP'yi taze güç olarak gördüler. Aslında halk için özgürlük ve halk adına, insan onuru adına olumlu tek birileri geldiğin söz konusu olmadı bu koşullarda CHP, AP ve tescilli faşist MHP'nin açılmasının "demokratik" açılım ve 12 Eylül'ün aşılması olarak gösterilmesi, sistemin temsilcilerinin demokratiklikten ne anladıklarını ortaya koyuyor. Kendi partilerini kendi ordularına kapattıranlar, partilerini yeniden açtırmayı, demokratiklik oyununun bir gereği olarak görüyorlar. Oligarşinin demokrasi- cilik oyununda perdelerden biri kapanıyor biri açılıyor. Eski senaristler, aktörler, figüranlar yeni maskeleri ve rolleriyle yeniden sahneye çıkıyorlar. Kendi içlerinde anı kovanı gibi kayıyanlar, bir krizden bitmeden, değirmi yaşamaya başlayan, bölünme ve ayrılıklardan yakalarını kurtaramayan, "sofçuluğu" ellerine yüzlerine buluşturan SHP ve DSP'nin karşısına

Halkın hiçbir sorununa çözüm yolları sözde bile üretilemezken, baskıların, işkencelerin, infazların, kayıpların ve şiddetin egemen olduğu bir ortamda CHP'den "barış" ve "birlik" rüzgarları yayıldı. Halka açılan savaşa karşı CHP de ayağının tozuyla "barış" önererek halkın elini kolunu bağlama ve susturma misyonu ile oligarşiye pasını attı,

"sol'daki krize çözüm olacaktımsı gibi CHP alternatifini çıkarıyorlar. Genel Kurul'dan sonra sermaye çevreleri Baykal'a yeşil ışık yakıyor. "Sol'da partilerinin üçe çikmasından hoşnut kalmaları da, DSP ve SHP'de bulamadıklarını CHP'de bulma umuduydu, "dinamik ve enerjik" Baykal'a büyük patronlar beğeni mesajları gönderiyorlar. Olmayınca, bulamayınca CHP gibi mevta olalı 12 yılı geçmiş bir partiyi ve tescilli hizipçi ve bölücü Baykal'ı da ellerinin altında "ya tutarsa" diye bekletmekten vazgeçmiyorlar. Bölücü, hizipçi olarak ıplığı pazara çıkalı yıllar olmuş Baykal'a birlik, dirlik misyonu yüklemek kalmak ancak çaresizliğin "çaresi" olabilir.

CHP'de yeni olan tek bir şey yok ama her şeye rağmen çözümsüzlük daha da içinden çıkmaz hale gelince "birleştiricilik", "barış" lafızları arkasında Baykal, kendini ve CHP'yi yeni bir yüz olarak yamamaya çalışıyor. Hem hamamı hem tası hem de telakı değişmemiş, bu CHP kimin yarısına merhem olacak? Genel Kurul'a Baykal'ın "birlik ve barış" sözleri damgasını vurdu. Birlik "sol'un birliği idi, "sosyal demokratların birliği, yani bir türü "sol'cu olmayı beceremeyen, birininin boğazına sarılan SHP ve DSP'ilerin birliği idi. Bunun dışında en önemlisi de CHP'nin "barış" ve "barıştırma" rolü olacaktı. Kimi barıştırıcılardı? Alevilerle Sünniler, Kürtlerle Türkler, patronlarla işçiler!

CHP'ileri ve Deniz Baykal'ı halk yakından tanıyor. Türkiye halkları ne Alevi, Sünni ne de Kürt, Türk olarak birbirinin düşmanı değil. Düşmanlık tohumları sizin temsili ettiğiniz düzen tarafından ekilme-

karşı işçi sınıfının mücadelesi dünden daha zorlu ve çetin geçiyor. Sermayenin açtıkları saldırdığı bir süreçte, "barış" işçi sınıfını ve emekçi halkı sermaye karşısında silahsızlandırmayı hedefliyor. Siz neyi barıştırcağımsınız? Mücadele ve kavga bu denli kızışmışken neyin barışından söz ediyorsunuz? Ama işçi sınıfı uzlaşmayı, barışmayı değil el yordamıyla daha çok mücadelelerin, kavgayı büyütmenin sancılarını çekiyor. Sistemin önünde el pençe durarak, ezkaza iktidar ortığı ol-sanz SHP gibi belediye işçilerinin grevini kırmayacak, ilahlarına başı mı kaldıra-caksınız? Onlar dönüldüğü gibi bugün de kapı kapı doluşup sermaye patronla-rından "olur" alınman hesabını yapacak-lar.

Devrimci mücadelelerin, Kürt halkının mücadelesinin gerçekliğine karşın

O ŞİMDİ BAŞKAN-Uzun yıllar bir partide başkan olabilmek için çırpıp duran Deniz Baykal, nihayet bir "gecekondu partisi" de de olsa başkan oldu.

ye çalışılıyor, insanları Alevi, Sünni diye katedildikler geçmişte iktidarda olan sizin partinizi. Kürt-Türk barışından söz ede-ceğiniz, Kürt gerçekliğini, yok edilmeye çalışılan Kürt halkının sorunlarını görün, taleplerine kulak verin! Devletin kiriti sa-vaşını ve terörünü görün! Burada küs-künler değil yok edilmeye çalışılan bir halk var. Genel Kurul boyunca Şir-nak'tan, halkın topa tutulmasından söz etmeyenlerin halka aralarından aşılmaz dağlar var.

Patronlarla işçilerin cephesine gelin-ce, burada da CHP'nin lafları değil ger-çekler hüküm sürüyor. Barış, yumuşama değil mücadele geliyor. Her türlü hak gaspına, işçi kıymına, sendikasıylaştır-maya, asgari ücrete mahkum edilmeye

CHP'nin söylemeye çalıştığı şarkı ve bu şarkının konusu kendisi gibi yeni değil. SHP ve DSP'de yeni olan ne var ki, eski CHP'de halk için yeni bir şeyler olsun. Bir yandan SHP'si, DSP'si ve şimdi de CHP'si... Bunlar birbirinin siliik birer kop-yası.

Halk, hakları ve özgürlükleri için dev-letin şiddetine karşı mücadeleyi ediyor. Bunun örgütlenmesinde halka yarımcı olmaktan ve geliştirmekten öte, bunu ge-riye çekmeye çalışan hiçbir örgüt, parti halkın ne umudu, ne de öncüsü olabilir. CHP de olsa olsa -tabii onu da yüzüne gözüne bulaştırmazsa- "barış" şarkısın-dan başka bir şey söylememesiyle ancak geçmişte olduğu gibi sermayenin umudu olabilir.

TÜSİAD'ın yeni avukatı: DİSK

DİSK'in çağdaş "toplumsal uzlaşma" görüşü nihayet meyvesini verdi. Doğrusu sermayenin yanında yer al-mak için bu kadar acelelelikle ve gopyoculuğu yer yoktu. Biraz daha ısgiden yana gözükmek, işçilere Türk-İş'ten farklı olduğunu anlatmak gerekmez miydi?

Bu kez DİSK öncülüğü ele aldı, Türk-İş'i geride b-ırdı. Eskiden olsa Türk-İş böyle fırsatları kaçırma-z, patronlar kulübüne göğsünü siper eder, hatta patronları ziyaret edip kucaklaşarak üzüntülerini bildirirdi. Şimdi anlaşılırdığı kadariyle, DİSK patronlara rüşvetini ispatla-mak için daha atak davranacak fırsatları kaçırıyor. Belediye işçilerinin grevini hükümet kırdığında bu kadar atak davranmayan DİSK'in bu çıkışı başka nasıl açıkla-nabilir? Sermaye, DİSK yöneticilerini 12 Eylül'e bir çağ-ıyla bavulları ellerinde teslim olmalarıyla, zindanlarında ve mahkemelerinde günah çıkartma/arıyla iyi tanıdı. Demek ki, bu yeterli olmamıştı ve daha yapması gere-ken işler vardı.

Sermayenin selameti için politikaları kendi belirleyen ve hükümete uygulanan TÜSİAD'a karşı, vergi kaçakçılığı zengini Cavit Çağlar'ın hükümetin belli hesaplarıyla

tavır alması DİSK için kaçırılmaz bir fırsat oldu. DİSK bir daha hükümetin kendi hamisi patronlara bu ölçüde "ser" tavırını nerede bulabilir! DİSK karagün dostuydu ve TÜSİAD'a yapılan kendine yapılan saydı, iyi ki.

Çağlar TÜSİAD'a kafa tutmuştu. Daha dün memur sendikası yöneticileri ile yaptıkları toplantıda TÜSİAD patronlarına politika hakkı tanıdığını, sermaye sahiplerine bu hakkın tanınmış olmasına rağmen kendilerine bu hakkın tanınmadığını duy-dukları rahatsızlıkları belirten DİSK Başkanı değil mi-y-di? Nabza göre şerbet vermek gerekiyordu. Memur sendikaları sınıf ve kitle sendikacılığı noktasında sıkış-tırınca onlara karşı böyle denirdi. Ama şimdi karşıların-da TÜSİAD vardı ve göze girmek için TÜSİAD'a göre şerbet vermek gerekiyordu. Hiç sıklımadan ve rahatsızlık duyulmadan TÜSİAD'a kol kanat gerildi. Bu konudaki tartışmalara "al gülüm ver gülüm meselesi" diyen Hak-ış kadar bile olamamışlardı. DİSK, TÜSİAD'ın açıklamalarını "doğru ve yerinde buldukları..." söylü-yor ve sessiz kalan Türk-İş'e bile parmak ısırtıyordu. Evet, DİSK yöneticileri TÜSİAD'ı da onayladınız ve

dayanışma mesajlarınızı yolladınız. Onayladığınız, ül-kemizde uygulanan işçi ve emekçi halka fazla vermeyin diyen siyasi politikaların kumayıldığını yapıyorlardı. Daha çok işçi kıymı için ağızını açan, dişlerini ilyice gösteren-lerdir. Onayladığınız, demokrasiyi kendilerine, işkence-yi, baskıyı, katliamları, açlığı, ıstızağı halka layık gören-lerdir. Daha çok kâr için her yolu muhah sayanlardır. Onayladığınız, belediye işçilerinin 4.5 milyonluk ücret talebine karşı set oluşturan, işten çıkartmalara karşı yargı (!) kararını dahi lüks görüyorlar. Ülkemizdeki aç çocukların ve işsizlerin hakkını düşün sofralarımızda çöpe dökenlerdir.

Şimdi DİSK'in işçi sendikası olup olmadığı sorgulan-malıdır. Mevcut görüşleri ve politikaları bir işçi sendikası olduğu yoldaki kuşkuhan ilyice artırıyor.

"Sermaye ile mutabakatla şimdi daha ileri bir aş-a-madasınız. Ama adınızda işçi sendikası, üstelik Dev-rimci İşçi Sendikası terimini çıkarmı, örgütlüyoruz dedi-ğiniz işçilere yalan ve ikiyüzüce değil, TÜSİAD'a dav-randığınız kadar dürtüst davranın. Sermayeyi savun-mak, bunun için demokrasi istemek işçi sınıfının çıkar-larını savunmanın değil, buna karşı olanların işidir. Türk-İş bu işi biraz daha usturluplu yapıyor. Siz Türk-İş kadar bile olamıyorsunuz...

Emekçi çocuğu isen lise eğitimi bile lüks

Ülkemizde en temel haklar bile paralı hale getirildi. Neredeyse parası olmayan hiçbir yerde söz hakkı verilmeyecek. Hastanelere adını alan, köprüden, yoldan geçen artık devlete para veriyor. En temel haklardan eğitim hakkını, bugün ticaretle de becerisini göstermeye başlayan devlet, öğrencilere sunduğu bir lütfü haline getiriyor. Ticari ilişkinin tarafı olarak öğrencilere bu işi daha ucuza mal ettiğini göstermeye, "iş idare ediyorsuz" demeye getiriyor.

Liselere, üniversitelere adını atan öğrenciler öncelikle bu okullara milyonlarca lirayı har(a)ç olarak yatmazlarsa, rüyalarına giren üniversitelerin kapılarında döndürülüyorlar. Öğrencilerden alınarak holdinglere aktılan paraların bir

miyor, aynı zamanda yoksul halk çocuklarına üniversite kapılarını kapatıyor. Eğitim tucacıları elde ettikleri kârın yanında ilerde başlarına bela olup, ticarethanelerini "karşıracak", huzurlarını kaçırarak yoksul halk çocuklarına kapattıkları kapıların ardında istedikleri gibi at oynatabilmeyi hedefliyorlar. Yeni BİL KENT'ler ve sorunsuz üniversiteler istiyorlar. Emekçi halk çocuklarının olmadığı üniversitelerde ne demokratik üniversite mücadelesi, ne de üniversitelerden holdinglere akan paraya dur diyecek birileri olacak. Tekelci patronlar ve YÖK'teki ortaklar, şimdi böylece bir taşla iki kuş vurmanın mutluluğuna kadeh tokuşturabiliyorlar.

İktidar, üniversitelerdeki demokratik

yapılan soygundur. YÖK tarafından her yıl öğretim maliyeti olarak şişirilmiş rakamlar gösteriliyor. Bu cari hizmet maliyetinin % 5-10'unun öğrencilerden har(a)ç olarak alındığı, geri kalanının ise devlet tarafından yardım amacıyla öğrenciye çek olarak verildiği söyleniyor. Örneğin bir tıp öğrencisinden alınan har(a)ç 1.5 milyon lira. Bu öğrencinin bir yıllık masraflarının 300 milyon lira olması gerekir. Üniversiteler ve buralarda verilen eğitimin durumu düşünüldüğünde, bu 300 milyonun har(a)ç miktarını yüksek tutmak için bilinci olarak şişirildiği çok açık görülüyor. Devlet işçisini, memurunu soyuyor da öğrencisine mi acıyacak?

Memur ve işçiler için enflasyon rakamlarını istediği gibi düşüren, yükselten ve bunu da inandırıcı olması için istatistik kurumlarına yaptırılan devlet, aynı sahtekarlığı öğrenciler için de yapmaktan çekinmiyor. Çünkü yılda öğrenci başına eğitim için harcanan para değil 300 milyon, birkaç milyonu tutmayacak kadar azdır ve bunu en iyi öğrencilerin kendileri bilir. Zaten devlet öğrencilerden tüm masrafların karşılığını almayı ihmal etmiyor. Üstelik bu Cari Hizmet Öde-neğ'inde

Sivas'ta öğrenci gençlik haklarını istiyor.

türü yeterli gelmiyor. Holdingler ihtiyaç duydukça har(a)çları kattanıyor. Geçtiğimiz yıl % 100'lere varan zamlarla artırılan har(a)çlar, bu yıl ikinci kez, okullar henüz açılmadan % 400 ile % 1000 oranında yeniden artırıldı. Üniversiteler emekçi çocuklarından biraz daha uzaktırlardı. Bakanlar Kurulu'na kabul edilen bu karar önümüzdeki günlerde Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girecek ve belki de bu har(a)çları verecek gücü kendinde bulamayan onlarca emekçi çocuğu, yıllarca hayaliyle yaşadığı üniversite kapılarında döndürülecek. Buna göre, örneğin yüksekokullarda 50 ile 500 bin lira arasında değişen harç miktarı 400 bin ile 1.5 milyon, hukuk fakültelerinde 300 bin olan harç miktarı 1.5 milyon lira olarak belirlenmiş oluyor. Diğer fakülte ve yüksekokullarda da artış buna göre yansımaya göstereyor.

Sosyal devlet değil, ticarethane anlayışı, üniversite değil, ticarethane mantığında ifadesini buluyorsa, bu da kendisini salt harçlarda göstermiyor. Barınma, beslenme, sağlık hizmetlerinin tümü üniversite öğrencilerine para karşılığı "sunuluyor". Adınımlı üniversiteye atan öğrencileri para tuzakları bekliyor. Geçmişin "parasız üniversitelerine" para olmadan tek bir adım atılmıyor. Geçtiğimiz öğretim yılı sonu hemen tüm üniversitelerde yemek fiyatlarına % 100 oranında zam yapıldıktan, daha önce parasız olan Mediko'lar paralı hale getirildi. Toplumun her kesiminde olduğu gibi üniversiteler devletin kâr kapısı. Artık KİT'leri özelleştirerek yükünü hafifletmeye çalışan devlet, üniversiteleri de kâr kapısı haline dönüştürerek bir "yük"ten daha kurtuluyor. Kâr sağlama mantığıyla üniversiteler satılığa bile çıkarıldı. Bu sistemde ve devlette maddi manevi her şey satışa çıkıyor. Onur, namus, ahlakla birlikte bilim, üniversiteler, hastaneler... % 1000 oranında artırılan harç miktarları sadece kazandıklarını emperyalist tekelciler bölüşen ve aslan payını büyük patronlara verene kâr sağlamakta kal-

mücadelenin kendi politikalarını hayata geçirmeden önderinde engel olacağını bildiği için, yöntem bulmada başarısız sayılmaz. Alınan kararlar, yönetsel değişiklikleri hep okullarda öğrencilerin olmadığı yaz döneminde denk getiriliyor. Üniversitelerin paralı olmasını sağlayan Cari Hizmet Ödeneği uygulaması okulların kapanmasına yakın gündeme getirilirken, rektörlük seçimleri, gece üniversiteleri, har(a)ç zamları ve bunun gibi birçok değişiklik hep yaz döneminde yapıldı. Öğrencilerin olmadığı bir dönemde, muhalefet de olmayacağı için birçok değişiklik oldu-bittiyi gerçekleştirilerek yürürlüğe konuldu. Üniversitelerdeki paralı eğitimde aslında har(a)çlar aysbergin görünen kısmını oluşturuyor. Görülmemeyen, gösterilmek istenmeyen kısım ise suyun altında kalan Cari Hizmet Ödeneği adı altında

devletin öğrenciye yar-dım(!) amacıyla verdiği söylenen cekler ya üniversite bittikten sonra, ya da herhangisi bir nedenle üniversitelerden ayrılmırsa öğrenciye ödeniyor. Öğrenciler üniversitelere girdikten sonra, bir türlü yakalarını kurtaramadıkları para tuzaklarına düşme kalkanı okul bitiyorlar. Tabii paraları yeter de bitirebilirlerse. Bugün öğrencilerden toplanan milyarlarca para açıkça üniversite patronlarının, emperyalist tekelcilerin, işbirlikçi holdinglerin, vurguncunun, tefecinin cebine akıyor, kasalarını dolduruyor.

Daha kurulması düşünüldükten bile özel üniversiteler için holding patronlarının istihai kabardığı gibi, mütevelli heyetlerine girmek için birbiriyle yarışmalarna da yol açıyor, işte İstanbul Üniversitesi Rektörü Cem'i De-miroğlu. Har(a)çlarla öğrencilerin sırtından, üniversitelere ayrılan devlet ödeneklerinden aktardığı paralarla emperyalist tekelcilerin en önemli usakları arasında "saygın" bir yere sahip buluyor. Üye ayrılan ödenegin büyük bir kısmını sahibi olduğu Haseki Hastanesi Kardiyoloji Bölümü ntrdiği, bu bölüme bağlı olarak errahpaşa Tıp Fakülte-si'nin gelirlerini de buraya aktardığı artık gizli kapaklı değil. Öğrenci gençlik sunu iyi bilmelidir. Eğitim öğrenciye bahsedilen bir lütfü değil, onun en temel hakkıdır. Milyonları bulan har(a)çlarla emekçi halk çocuklarının üniversite kapılarında döndürülmelerinin amaçlandığı açıktır. Bu durumda üniversite gençliği geleceğini, yükseköğrenim yaşamını karartacak bu uygulamalara karşı vakit kaybetmeden tavır alınmalıdır.

Paralı üniversite sadece üniversitelerde okuyan öğrencilerin sorunu değildir. Bu, aynı zamanda iseli gençliğin ve emekçi halkın da sorunudur. Daha ilse-deyken, üniversite umudu kırılan, çocuğunu okutmak için tarafını satan, tüm masasını har(a)çlara yatıran emekçi halk, üniversite gençliğiyle birlikte yürütülecek mücadeleyi omuzlamak, çocuklarına destek vermek zorundadır.

"Parasız, bilimsel, demokratik bir üniversite ancak mücadeleyle kazanılır"

TÖDEFLİ Feride TEKNOĞLU

"Har(a)çlara yapılan zamlar ortalamada % 400-700 oranında. Bu rakamlara durgunluk verecek boyuttadır. Ama açıkçası insanı artık şaşırtmıyor. Çünkü bu ve benzeri uygulamalar timden paralı eğitime geçişin aşamalarıdır. Yani Mediko'ların paralı hale getirilmesi, artık yıllar için ücret alınması, gündeme sokulan gece üniversiteleri, hepsi aynı amaca hizmet ediyor. Üniversitelerde paralı eğitim olanca ağırlığıla kassanılıyor. Üniversiteler kolluk kuvvetleriyle akademik-demokratik mücadeleye karşı kontrol altında tutulmaya çalışılıyor, bu tür uygulamaların pervasızca gündeme sokulması için de zemin hazırlanıyor. Ama yalanıyorlar. Mücadelemiz er ya da geç halk çocuklarını üniversitelerden çıkarıp, üniversiteleri en kârlı ticarethanelere dönüştürmeye çalışanları yenecektir. Bu tür uygulamalara şaşmamak için çok geç. Yapılması gereken ise çok açık: Bütün öğrenciler TÖDEF çatısı altında akademik-demokratik üniversite mücadelesine katılmalıdır. Çünkü parasız, bilimsel, demokratik bir üniversite ancak mücadele ile kazanılır. Bunu da ancak TÖDEF gibi örgütlü bir güçle başarabiliriz."

Mustafa YALÇIN (İÜ Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü Öğrencisi)

"Doğrusu pek şaşmamadım. Eğitim ve öğretimde oturulmak istenen ticarethane mantığının bir sonucu. Üniversitelerin paralı oluşu, anyayasa ile oluşan öğrenim eşitliği ilkesinin ne kadar boy bir sözden ibaret olduğunu gösteriyor tezlere. Her gün daha fazla para, her gün daha fazla. İşte hükümetin vaat ettiği bilim yuvası üniversiteler."

(İÜ Hukuk Fakültesi'ne Yeni Kayıt Yaptırarak Bir Öğrenci)

"Benim üniversitede okumam ailem için başlı başına bir yük. Babam geçen yıl işten çıkarıldı, şimdi de benden 600 bin lira har(a)ç istiyorlar. Yurt ücretleri çok yüksek. En kısa zamanda para bulamazsam, sunava girip kazandığım Hukuk Fakültesi'ne koya olmayacağım. Bu kadar parayı da nasıl bulacağımı bilmiyorum."

URETEN VE YARATAN MÜCADELEDİR

Devrimci mücadele kararlı olmayı gerektiriyor. Ancak sözünü ettiğimiz, soyut bir kararlılık değil, örgütlenme anlayışıyla, çalışma tarzıyla içi dolurmuş, direniş gelenekleriyle somutlanmış bir kararlılıktır. Anında tavır geliştirme, yerinde ve zamanında yapılması gerekeni ifade ediyor. Basit ve yalın bir gerçekliktir. Örneğin, polise düşünce, hiçbir şey gerekçe yapmadan tereddüt-süz ifade vermemek gibi. Mücadelenin kesintisizliğini sağlamak böyle davranmaktan geçiyor.

Hemen her gün yeni direnişlerden, zorlu sınavlardan geçiliyor. Şehitlerimiz birer birer aramızdan ayrılrken en güzel değerleri, gelenekleri bizlere miras bırakıyorlar. Her yeni gün, bu değerlerin üzerine, daha güzellerini, daha anlamlı olanlarını ekliyor. Halkımız direnme gücünün, cesaret ve atılganlığın örneklerini tanık oluyor. Bunların yaratıcı sempati yürekleri her gün daha derinden etkiliyor. Kararlılıkla direndikçe, mücadeleyi aralıksız sürdürdüğüce büyürüz, çoğalırız. Mücadele bereketlidir.

Mücadele yalnızca halkı politik hareketi içersine çekip, etkilemekle kalmıyor, kendi içersindeki unsurları da dönüştürüyor. Bağında taşıdığı herkesi geliştiriyor, kendini yeniletiyor ve buna zorluyor. Bunu gerçekleştiremeyenlerin mücadeleye çelişkilerinin giderek büyümesi ve düzene takılıp kalmaları kaçınılmazdır.

Önce saldırıya, darbeye, yalana, dolana karşı mücadelelerin her gün yeniden ve yeniden kendini üretmesi egemenleri şaşkına çeviriyor. SDB korkularına, bugün bir de mücadelenin yaratıcı milisler ekleniyor. Devletin sözcüleri, devrimci hareketin esnekliği ve savaş yeteneği karşısında şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. Özellikle 16-17 Nisan son-rası gelişen süreç, devrimci hareketin her türlü darbeyi atlatabilecek bir esnekliğe, kadro birikimine ve yaratıcılığa sahip olduğunun pratikte bir kez daha kanıtlandığı dönem oldu. Mücadelenin kesintisizliği ve darbeler karşısındaki dayanıklılığının temelinde devrimci hareketin esnekliği, üretkenliği ve politik-örgütsel kapasitesi vardır. Kuşkusuz zorlu süreçlerden geçilerek bu noktaya gelinmesi, belli özelliklerin içselleştirilmesi mümkün olabilmıştır. Bu açıdan düşünüldüğünde 12 Eylül sonrasında cezaevlerinde verilen mücadelenin özel bir yeri ve önemi vardır. Cunta günlerinde savaşı gücünün son kertesine kadar dışı yürütmenin, cezaevlerinde, ölüm Orucularında verilen mücadelenin, her süreçte mücadeleyi kuzuşturmanın kararlılığının ve kitlesel hareketine cesa-le önderlik etme geleneklerinin ayrı ayrı yeri ve önemi vardır. Mücadele o günlerin en zor baskı koşullarından geçerek buralara taşınmış ve 8 yıl önce Ölümlü Orucu direnişçisi Abdullah Meral'in söylediği sözler bu-nun Saboların dilinde yankılanmış olmuştur-

Bugün yaşanan savaş gerçeği, devrimci mücadele safları içinde her zamankinden çok daha fazla esneklik ve üretkenlik gerektiriyor. Mücadelede esneklik ve üretkenlik ise en başta bir kapasite sorunudur. Kapasiteyi belirleyen, mevcut olanaklardan çok, asıl olarak devrimci hareketin sahip olduğu bakış açısidir. Yani her şey, mücadelenin odağına iktidar perspektifini koyup koymamakta, bu perspektifle düşünüp düşünmemekte düşümleniyor.

Bunlar, bizi var eden ve Türkiye halklarının karşısına basmış dik çıkartan onur ve gurur veren değerlerdir. Düzenin tüm pisliklerinden arınmak ve mücadelenin saflığı içersinde koşar adım ilerlemek için, geçmişten bugüne taşınan değer ve geleneklerimizle sıkı sıkıya sarılmak, bunların üzerine yeni ve daha güçlü halkalar eklemek gerekiyor. Mücadele içersinde yeni değerler üretmek ve bunlar, yaşatmak gerektirir.

Üretici ve yaratıcı olmalıyız
Olgarşın toplumsal muhalefete karşı yürüttüğü savaşta devrimci mücadeleyi bastırmak için de yeni taktiklere, yol ve yöntemlere ihtiyaç duyuyor. Bu amaçla 12 Temmuz, 17 Nisan gibi katliamlarla kendisine nefes borulan açmaya, soluklanmaya çalıştı. Ancak her defasında karşılaştığı, almaya devam ediyor. Devrimci hareketin savaş gücü ve kararlılığı, açılan gedikler anında kapatabilecek bir esnekliğe sahip olması, olgarşının hevesini her defasında kursağında bıraktı. "Bittirdik" derken bile militanist güçleri arkalarına bakmadan dölaşamadı, en fazla "güçlüyüz" çglikları attıkları günlerde bile sokağa korkarak çıktılar.

Olgarşının tüm politikalarını devrimciler üzerine belirlediği bir süreçte üretkenlik ve esneklik, mücadelenin kesintisiz devamı için zorunludur. Her alanda üretken olmayan bir anlayışın gelişip güçlenmesi ve düşman karşısında ciddi bir tehlike oluşturması düşünülemez. Bir devrimci hareketi üretken kılaacak te-

mel unsur ise, savaş kararlılığı ve savaş yeteneğidir. Bu kararlılık bir yandan egemenlerin politikalarını tersyüz edecek, bir yandan da kendini yeniden yaratma ve geliştirme kanallarını açık tutacaktır. 17 Nisan sonrasında olgarşının savasışteditğine verilen yanıt, mücadeledede esneklik ve üretkenliğin önemini gözler önüne sermiştir.

Ancak yaşanan gerçeklik, şu veya bu şekilde sürdürülen her mücadelenin üretken olamayacağını da ortaya koyuyor. Açıkçası, üretkenliği sağlayan mücadelenin yolu, devrimin içselleştirildiği, sürekli ıleri atılmada iddialı bir politik hattan geçiyor. Bu durum da ancak, sürece uygun doğru politikalarda ve ülkemizdeki küçük burjuva potansiyeli yeni insana çevirmedeki kararlılıkta ifadesini buluyor. Yoksa, doğru devrimci politikaların yön vermediği bir mücadele, başlangıçta rengi ne olursa olsun, giderek kendi içinde kısırlaşacak ve deyim yerindeyse birikimlerini harcamaya başlayacaktır. Böyle bir mücadele bir noktadan sonra tıkanmaya mahkumdur. Halkların kurtuluşundan çok, öndeki riskleri düşünün, düşmanın politikalarına ayatlı dolan her anlayış için bu son kapılmazdır.

Bugün yaşanan süreç -açık savaş gerçeği- devrimci mücadele safları içinde her zamankinden çok daha fazla esneklik ve üretkenlik gerektiriyor. Mücadelede esneklik ve üretkenlik ise, en başta bir kapasite sorunudur. Kapasiteyi belirleyen, mevcut olanaklardan çok, asıl olarak devrimci hareketin sahip ol-

duğu bakış açısidir. Yani her şey, mücadelenin odağına, iktidar perspektifini koyup koymamakta, bu perspektifle düşünüp düşünmemekte düşümleniyor. İktidar perspektifiyle düşünüp hareket edebilmek, her şeyde, devrimci mücadelede taşıdığı önem açısından bakabilmeyi gerektiriyor.

Mücadelenin başansı, kısa vadeli günübirlik politikalarda değil, uzun vadeli ve tepeden tırnağa düşünülmüş politikalarda yatıyor. Her zaman olduğu gibi, bugün de en küçüğünden en büyüğüne kadar tüm görevlere, yapılan her işe iktidar alternatifini bir geçpın parçası gibi bakabilmek, mücadelede saflarında yer alan unsurların üretkenliklerini artırıyor. Kapasitelerini genişletiyor. Çünkü iktidar perspektifiyle hareket etmek demek, daha en baştan basit, günübirlik politikaları reddetmek demektir. Bu durum, halka, devrime, örgüte karşı somutluğun her alanında yapılan her işte öne çıkmasını, mücadelenin çıkarlarını her şeyin önünde görmeyi beraberinde getirir.

Mücadelenin insanları geliştirdiği ve zenginleştirdiği, tekrar tekrar vurgulanmaya gerek olmayan bir gerçektir. Mücadelenin içinde kendine güvenen, bir bütünün parçası olduğunu unuttanmayan, ancak gerektiğinde bir örgüt gibi hareket etmesini bilen insanlar, politika üretmekte, zenginleştirmekte ve hayata geçirmekte de başarılı olacaklardır. Asıl sorun, olanaksızlıklar içersinde bocalayıp durmak ya da hazır repertuvar beklemek değil. "Mevcut olanakları mücadele için nasıl daha verimli hale dönüştürebiliriz," diye düşünmek ve çözüm üretilebilir. Bir başka deyişle, üretimde yaratıcı zekayı kullanabilmektir. Gözü iktidarda olan örgütçü kafa yapısı budur. Mücadelenin bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da sıçrama yaparak gelişimi için bu gereklidir. Devrimci hareketin tarihini bunun somut pratik örnekleriyle doludur. Bu nedendir ki, gerektiğinde ağır bedeller ödemekten kaçınmamış, "bitti" denilen her süreçten daha güçlü, atak ve kendini kabul ettirir bir şekilde çıkmıştır. Hiçbir gelişme devrimcileri "ne yapacağımı bilemez" bir duruma düşürmemiş, kendine güvensizliğini, politika ve insan üretememenin sonucu olan geri çekilme ve kaçış teorilerine yöneltmemiştir. Bunun nedeni, devrimci hareketin tarihini boyunca yaratıcı zekaya sahip, üretken ve örgütçü kadrolar yetiştirmiş olmasında yatıyor.

Ölkemiz toprakları verimlidir ve bu topraklarda yükselen devrimci mücadele daha yüzlerce, binlerce kişiyi yetiştirip, halkların mücadelesine sunacaktır. Yaratıcı iradelerin, halkın nabzını kavrayıp, enerjisini mücadeleye seferber eden beyinlerin peşinden düşmanın yetiştirmesi imkansızdır. Mücadele böyle kazanılacaktır, düşman böyle soluksuz bırakılıp, yenilgiye uğratabilir. Mücadele edelim, geleneklerimizi yaşatalım, büyütüp çoğaltalım; on binlerin, yüz binlerin, milyonların peşimizden geleceğini göreceğiz.

Mücadelenin içinde kendine güvenen, bir bütünün parçası olduğunu unutmayan, ancak gerektiğinde bir örgüt gibi hareket etmesini bilen insanlar, politika üretmekte, zenginleştirmekte ve hayata geçirmekte de başarılı olacaklardır.

Kürt halkının kurtuluşu hangi çizgide gerçekleşebilecektir? Bu sorunun cevabı yalnızca Kürt halkının kurtuluşu açısından değil, Türkiye devrimi açısından da önem taşıyor. Artık sorun Kürdistan sınırlarını çoktan aşmış, Türkiye'yi her şeyiyle, tüm halklarıyla, doğrudan ilgilendirir hale gelmiş, günlük yaşamının içine girmiştir.

KURTULUŞ YOLU- Halkların kardeşliğinden, emperyalizme ve oligarşiye karşı uzlaşmaz mücadelesinden geçiyor.

Emperyalizm milliyetçiliği körüklüyor, devrimciler halkların birliğini savunuyor

İngiliz ordusunu yarım ülkeden çıkartıp, yeşil bayrağı Dublin kalesine çekseniz bile, sosyalist cumhuriyetin kurulmasına yönelmiş değilseniz, tüm cabalarınız boşuna gidecektir. İngiltere yine size hükmedecektir. Kapitalistler aracılığı ile, toprak ağaları aracılığı ile, sermayedarları aracılığı ile bu ülkede yerleştirmiş olduğu sıra sıra ticari ve bireysel kurumları aracılığıyla o size yine hükmedecektir."

İrlanda halkının kurtuluş mücadelesinin önderlerinden James O'Connolly'nin 1900'lerin başlarında işaret ettiği bu nokta, bugün ülkemiz içinde ve Kürt halkının kurtuluşu sorununda en fazla üzerinde durulması gereken noktadır. O günden bugüne Connolly'nin bıraktığı devrimi mirasa sahip kişilere milliyetçiliğe sarılanlar, bırakalım kurtuluşu sağlamayı, daha da gelineyerek elle tutulur ciddi bir güç haline gelemiyorlar. Çünkü İngiliz emperyalizmi hala milliyetçiliği kullanıp, Katolik ve Protestanlar çalıştırarak İrlanda'daki varlığını sürdürüyor.

Bugün Kürt halkının kurtuluşu hangi çizgide gerçekleşebilecektir? Bu sorunun cevabı yalnızca Kürt halkının kurtuluşu açısından değil, Türkiye devrimi açısından da önem taşıyor. Bu soruyu '84'ten bu yana Kürdistan'da var olan ulusal mücadelelerin geldiği nokta ve bunun Türkiye devrimleriyle ilişkisi ve çelişkisi açısından tartışmak gerekiyor. Artık sorun Kürdistan sınırlarını çoktan aşmış, Türkiye'yi her şeyiyle, tüm halklarıyla, doğrudan ilgilendirir hale gelmiş, günlük yaşamının içine girmiştir. Kürdistan'da bundan sonra atılacak adımlar ve izlenecek politikalar, halkların kurtuluş mücadelesini ilerletme ya da geriletme yönünde önemli bir rol oynayacaktır. Çünkü bugün ne de-nirse densin, oligarşi uzun vadede kendisini daha zor durumla sokacak olsa da Kürt düşmanlığını geliştirme yönünde adımlarını hızlandırıyor. Ve en önemlisi

bu noktada ulusal hareketin milliyetçi yaklaşımlarından kendisine gerekçe yaratıyor. Türkiye'nin ikidara "uyum" içinde yaptığı "cihad" çağlarının, Demirel'in sonuçta Kürt düşmanlığına varacak sözlerinin, "Anadolu'da Türkiye'yi savunma cemiyetleri kurulduğunu duyuyoruz." ya da "Yol kesenlere vatandaş müsaade etmez" biçiminde provokatif ve gerçekce bunları teşvik edici açıklamalarının kısa süre sonra günlük yaşamda karşılığı bulması üzerine kafayorumalardır. Bunun ülkenin en ücra köşesindeki insanlara basınıyla, televizyonuyla yansıdığı, yansıtıldığı unutulmamalıdır. Kürt sorunu ve çözüm yollarını oligarşi elindeki araçlarla halka istediği biçimde tartışıyor. Altın alta Kürt halkına düşmanlık tohumlarının taşınmasında iletişim araçlarının, burjuva basın ve televizyonunun önemli bir rol oynadığını görmek gerekiyor.

Kayseri, Manisa, Keşan ve Malakara'da yaşananlar oligarşinin Türk ve Kürt halkları arasındaki ilişkileri provoke etme ve bir çatışma ortamını teşvik politikasının çarpıcı örnekleridir. Giderek Anadolu'nun birçok yerinde çıkarılmaya başlanan "karşıklıklar", devlet denetiminde örgütlenen "Kahrolsun PKK'lı cenaze törenleri; gazetelerde PKK'ya karşı kahraman asker kampanyaları açılması, Kürt-lere ev iş vermemek, Kürt sporcularına yönelik baskılar, Kürtlerin yoğun olarak bulunduğu semtler üzerindeki keyfi uygulamalar, oligarşinin milliyetçiliği körükleyerek halkların dostluğunu, kardeşliğini dinamitlemeye çalıştığının somut örnekleridir.

Oligarşi politikalarını uygulayabilmek için önce toplumdaki bir bilinç bulanıklığı ve ayrışıklığı yaratıyor. Ve politikasını bu ayrışıklığın üstünde fazla tepki çekmeden inşa etmek istiyor. Oligarşi öncelikle Kürdistan'da uzun süredir yürütülen silahlı mücadeleye karşı bir tepki oluşturmayı ve bu tepkiyi PKK'nın üzerine yöt-nelmeyi hedefledi. Der milliyetçi bakış-buna olanak sağlayan politikasının ve

pratiğinin de etkisiyle oligarşi bu yolda epey mesafe katetti. Ancak gelinen noktada bugün bu da geride kalıyor. Bilinç bir ilerleyişle yaratılan ve PKK'ya yöneltilen tepki, şimdi Kürt halkı üzerine yöneltilmeye çalışılıyor. Hedefte olan artık doğrudan Kürt halkıdır. Devletin şiddetle birlikte demagoji, yalan ve kışkırtmalar, Kürt halkı üzerinde dolayıyor. Bugün devletin Kürt halkıyla Türk halkını birbirine düşürme üzerine planlar yaptığının gizlisi saklısı kalmamıştır. Oligarşinin gelinen noktada Kürt sorununu halletmek için şiddetle birlikte başvurduğu politika bu doğrultuda şekillendiriliyor. Bu durumda bile egemenler Demirel'in ağızından "Türk-Kürt çatışması felaket olur." şeklindeki mesajlarını verirken, aba altından sopa göstermeyi sürdürüyorlar. Ama diğer yarıyla uzun vadede bu çatışmanın kendilerine vereceği zararın telası da bu açıklamada ifadesini buluyor.

Kürdistan'da süren savaşın ve milliyetçi anlayışın ortaya çıkardığı eylem çizgisinin oligarşinin basın ve televizyonlarından sövenizmi ayağa kaldıracak bir şekilde yansıtılmasının Kürt halkını da Türk halkını da etkilememesi düşünülemez. Özellikle son dönemlerde her asker-in, her subayın cenazesi kaldırılınca yapılan törenlere "vatan, millet" demagojisiyle, yoğun bir duygusal sömürsüyle halktan insanların da katılması sağlanmaya çalışılıyor. Ve cenazelerin verdiği acılar dile getirilince, düşmanlık ve kin duyguları da boy veriyor. Sonuçta bugün devletin istediği biçimde, düşmanlık PKK'ya yöneltiliyor gibi görünse de ikidar sözcüklerinin "Halk PKK'ya destek oluyor" değerlendirmeleri altında bu düşmanlık Kürt halkını da içine alacak şekilde bilinçlere taşınıyor.

Bu olaylara ve devletin adım adım geliştirdiği bilinç politikalarına bakarak bugün Türk halkının Kürt halkına düşman kesildiğini kimse söyleyemez. Oligarşi henüz bunu başaramamıştır. Ancak asıl önemli olan ve gözden kaçırılmaması ge-

reken nokta, bunu yapmak için elinden gelen çabayı sarfettiği ve bunda ısrarlı olduğunu. Bu noktada da farklı düzeyde de olsa, tepkiler farklı biçimlerde ifade edilse de milliyetçi politikaların halkta izler bıraktığı ve belli yansımalar yarattığı görülebiliyor. İnsanları yalnızca doğum yerlerine ve ulusal kimliklerine bakılıp, "bizden", "bizden değil" ayırımının yapılar hale gelmesi, oligarşinin bölücülük politikalarını uygulama zeminini hazırlamaktadır. Ve oligarşi başına büyük işler açabileceğini bilse de günü kurtarmak için bu zemin üzerinde hareket etmek durumundadır. Aslında oligarşinin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğü ve uzun vadede ister istemez kaybedeceğinin ipuçları burada yakalanabilir. Oligarşi çözümsüzdür. Çünkü ayağa kalkmış ve ulusal haklarını isteyen bir halkla karşı karşıyadır. Oligarşi bu talepleri karşılayacak gücü ve yeteneği olmadığı için şiddetle birlikte Kürt-Türk düşmanlığı politikasına sarılıyor. Böylesi bir politikanın vereceği yer ise bellidir. Oligarşi bugün için teşvik ettiği düşmanlık boy atığında, yaygınlaştığında artık işin içinden çıkamaz hale gelecektir.

Kürt halkının isteklerine sırt çeviren hiçbir politikanın geleceği yoktur. Ama Kürt halkının istemlerini milliyetçi sınırlar içersine hapsedmek de sorunu çözmez. Gerek oligarşinin, gerekse de ulusal hareketin politikalarında giderek yoğunlaşacak olan milliyetçilik, iki taraf açısından da açmaz ve çözümsüzlüğü ifade ediyor.

Yaşanılan süreçte devrimci, yurtsever güçlerin ve siyasi hareketlerin politikaları, taktiklerini ve eylem çizgilerini bu gelişmeler karşısında gözden geçirmeleri zorunluluk haline gelmiştir. Hiç kimsenin bu tehlikeli gidişe rağmen eski politikalarında ısrarlı olmaya hakkı yoktur. Devrimciler ve yurtseverler oligarşinin politikasını oluşturmada kullandığı bu zemin-den hızla uzaklaşmalıdır. Oligarşinin politikalarının bozulmaması durumun-

da, Kürt ve Türk halklarının birbirine düşman hale gelmesinde bu politikaların gününlerin de payı olacağı unutulmamalıdır. Bugün **iktidar**, ülkedeki mücadeleyi bir Türk-Kürt çatışması içerisinde böğmek istemektedir. Bunu görmemek için ya kör olmak, ya da milliyetçi politikaların şartlanmış olmak gerekir. Koalisyon iktidarı başından beri gündeme aldığı bu politikayı gelinen noktada Sınırkatı sonra hızlandırarak, elle tutulur sonuçlar yaratacak şekilde devreye sokmuştur. Ve her geçen gün ortamı daha da kızıştırarak uygulamayı sürdürmektedir. Nasıl karşı çıkılırsa çıkılsın, bu politikaların odağında milliyetçilik vardır ve oligarşi Kürt halkının kurtuluş mücadelesindeki milliyetçi yanı kendine koz olarak kullanmaktadır.

MİLLİYETÇİ POLİTİKALAR HER GÜN YENİ YANLIŞLARA YOL AÇIYOR

Milliyetçi yapılanmalar ve politikalar sınıfsallığın dışlanması anlamına geliyor. Sınıfsallığın dışlanması da sınıf mücadelesinin ve devrimci anlamda gelişimin engellenmesi ve yapılan yanlışların sonuçta egemen sınıfların kullanabileceği açıklara dönüşmesini beraberinde getiriyor. Milliyetçi politikalar emekçi sınıfların politikalarıyla çelişki halindedir ve temsil ettiği halkın çıkarlarından başkasını gözetmemesine bütün halkların mücadelesine ters düşer.

Oligarşi bugün bütün Kürtlere yönelik bir tepkisi oluşturmaya ve organize etmeye çalışıyor. Bir eylemin yanlışsının, bir "aşın" tepkinin bütün bir halka, Kürt halkına mal edilmeye, aşşılık propaganda yöntemleriyle bütün olarak Kürtler hakkında olumsuz imajlar yaratılmaya çalışılması da başka türlü açıklanamaz. Oligarşinin bu zabası siyasal ortamı bir Kürt-Türk çatışmasında kitlelemek istediğinden kaynaklanmaktadır. Böylelikle emekçi halkın tüm ekonomik, demokratik ve siyasi talepleri, hak ve özgürlük arayışları ve tepkileri bu siyasal ortamda bastırılmış ve geri plana itilmiş olacaktır, iktidarı böyle bir politikaya başvurması ancak bu temelde açıklanabilir.

Bunun karşılığında ulusal mücadele yürütenlerin saflarında "TC eşittir Türk halkı" mantığının oluşması, ilişkilerin buna göre şekillenmeye başlaması, oligarşinin politikasını bozmayı zorlaştıran tehlikeli bir eğilim olarak görülmektedir. Halkların düşmanlığını korkutkelerin işini kolaylaştıracak en tehlikeli yaklaşım, devlet ile halkı bir bütün ve aynı şey olarak değerlendirmektir. Bu, ezen-ezilen ulus ve devlet ilişkisini, bu ulusların sınıflardan oluştuğu gerçeğini görememek veya görmek istemektir.

Devlet çeşitli demagogilerle tüm Kürt halkını düşman ilan etmeye çalışırken, Türk halkını da kendi şiddet politikasına yedeklemeye hedefliyor. İşte bu noktada bunun karşılığı Türk halkını düşman ilan etmek, ya da sonuçta buraya varacak politikalar üretmek değildir. Bu çağrının düzeyinde bile ortaya atıldığında, yaratacağı ruh halinin pratikte yansımalarının ne olacağı sorunlar, birçok örnekte görüldüğü gibi, halklar arasında onarılması zor yaralar açacaktır. Türk ve Kürt, tüm emekçiler devletin bölücülük politikasını, kardeşliği ve dostluğu öne çıkararak göğüsleyebilirler. Bunun başka yolu olmadığını görmek için Kürt halkıyla Türk halkının birbirinin boğazına salınmasını mı beklemek gerekir? İki halk arasında milliyetçiliğin körüklenmesiyle gelişebilecek bir çatışmanın emekçi sınıflara hiçbir şey

ARAFAT-Soruna Bushlara, Kral Hüseyin'lerle, Perez'lerle çözüm arıyor. Milliyetçilik uzlaşmaya götürüyor.

kazandırmayacağı ama çok şey kaybettireceği artık görülmektedir. Milliyetçi temeldeki başarılar hep geçicidir. Ulusal hareketlerin dönem dönem yükseliş göstermeleri ve gündemi etkileyecek ölçüde ileri çıkmaları kimsesi yanıltmamalıdır. Bugün milliyetçile sını sınırlarak kurtuluşu sağlamaya çalışanlar, halkların kardeşliğini baltaladıklarını ve gerçek kurtuluşun önünde engel oluşturdıklarını bilmelidirler. Bu gerçeğin bir türlü kabul edilemeyişinin nedeni milliyetçilikten kaynaklanan pragmatizmdir. İttifaklarında, Türk halkına ve halkın gelişti isimlerine karşı ilkesizlik, aynı önderliğin "Kapsalıcı"ya gireriz" ve "Katliama katliama cevap vermeziz" açıklamalarını getirebilmektedir. Dahası ilkesizlik eylemlere yansıdığı ölçüde, daha ağır sonuçlara yol açmaktadır. Çünkü milliyetçi çizgide her şey kendi odağında değerlendirilmektedir. Belli bir kaderi istese de istemese de paylaşılan halkların ortak çıkarı, devrimci mücadeleden ortak çıkarı gibi şeyler, milliyetçi anlayışlar açısından hiç de önem taşımamaktadır. Böyle olunca da temsil ettiklerini söyledikleri halkın çıkarına da zarar verir hale gelmektedir. Diğer yandan her şey kendi ekseninde görmek, milliyetçiliği karakterize eden özelliklerden biridir ve böyle hareketler verdikleri mantıkla pıreye kızıp, yorgani yakacak kadar halkların dostluğuna zarar verecek noktaya gelebilirler. Bu anlayış beraberinde dostlarını da, düşmanlarını da iyi ayırt edemeyip getiriyor, işin içinde sadece der milliyetçi çıkarlar olunca, bugün dost görülenlerin yarıp düşman ilan ediliyor. Düşmanlardan kopartabilecek birkaç hak kırtısı için düşmanlığın unutulması da gündeme gelebilir. Sonuçta milliyetçi çizgiler ulusal bağımsızlık, özgürlük derken, emperyalizmin yanına kadar gidip, kurtuluşlarını onun politikalarında aramaya kadar varıyorlar. Bunun tarihhe pek çok örneği var. Milliyetçi İRA ikinci paylaşıma savaş sırasında İngilizlere karşı Nazi Almanyası'ndan destek alabilmiştir. Aynı şekilde milliyetçi politikaların yön verdiği FKÖ emperyalizmin dediklerine kulak verir hale gelmiştir. Bir carpıcı örnek de Irak Kürdistanı'nda yaşanıyor. Önce özgüçlerine değil de bölgedeki ge-rici-faşist devletlere sırtını dayayan milliyetçi Kürt hareketleri, bölge devletlerinde bulamadıklarını şimdi ABD'yi kurtarıcı olarak görüp onda arıyorlar. Sonuçta milliyetçiliği halklara empoze eden emperyalizm, halkların bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesini bu politikalar sayesinde kendi eksen etrafında toplayabiliyor. Bu-

gün halklar arasında milliyetçiliği körükleyen de emperyalizmden başkası değildir. Sovyetler Birliği'nin çökmesiyle birlikte halkları her şeyi bir kenara bırakıp, milliyetçi politikalarla birbirlerine düşmelerine emperyalizmin milliyetçiliği körükleyen politikaları yol açmıştır. Doğu Avrupa'da ve SB'de sosyalizm dağılacak noktaya gelmeden önce ABD başkanları sosyalist ülkelerde "Ezilen halklara" kurtuluş çağrısı yaparak, milliyetçiliği övüyorlardı. Halklar ancak sosyalizm yıkıldığında kurtulabilir ve kendi ulusal kimliğine ve haklarına kavuşabilir.

Emperyalizme bağımlı bir ülkenin emperyalizmle iç içe geçmiş egemen sınıflarına karşı yürütülen mücadele, emperyalizme karşı verilen mücadeleyle çakışıyor. Emperyalizmi hedef almayan bir halkın mücadelesi kurtuluşu sağlayamaz, sağlamış olsa da bu başarı geçicidir ve emperyalizmden ve sömürsünden yakasını kurtaramaz. Pragmatizmin, ilkesizliğin, denge politikalarının damgasını vurduğu milliyetçi çizgiler, emperyalizme karşı istikrarlı, tutarlı ve tavizsiz bir tavır geliştiremezler. Emperyalizme karşı mücadeleyi böyle bir anlayışla yürütmek için milliyetçi değil, devrimci olmak gerekir. Bugün Kürdistan'daki ulusal hareketin milliyetçi politikaları, emperyalizme bu şekilde tavır geliştirme açısından da sorunlanmalıdır. Ulusal hareket sürekli bu yanı geri plana iterek, adeta emperyalizmle bir alıp vereceği yokmuş havası yaratmaya çalışıyorsa hedeflerini sorulmalıdır. Bunu en son İngiliz Konsolosluğu'na atılan bir bombanın ardından yapılan açıklamada görüyoruz.

MİLLİYETÇİ POLİTİKALAR HALKLARI KURTULUŞA GÖTÜRMEZ

Sınıf mücadelesinde kendisini gösterenler, halklar için büyük iddialara yola çıkırlar, halkların kurtuluş mücadelesi deneylerinden dersler çıkarmak zorunda. Halen ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten hareketlerin ve geçmişte ulusal kurtuluş mücadelesi vermiş güçlerin deneylerinden çıkarılan önemli sonuçlardan biri milliyetçi politikalarla kurtuluşun gerçekleştirilemeyeceğidir. Milliyetçi politikalarla geliştirilen ulusal kurtuluş mücadeleleri sonuçta başarısını ne düzeye çıkartırsa çıkarsın, kurtuluşu emperyalizmin politikalarında aramaktan kendisini kurtaramamıştır. Milliyetçi politikaların faydalı olduğu, ilkesizliği ve özünde burjuva düşüncesi taşımasından dolayı emperyalizme karşı temelden bir tavır alamayışı,

onları sorunlara, emperyalizmle aynı paralelde çözüm aramaya götürmektedir. Milliyetçi politikaların yön verdiği hareketler, kurtuluşu gerçekleştirirse de yine emperyalizmin ağına düşmekten kurtulamakta ve emperyalizm bu hareketleri kendisine her yünden bağımlı hale getirebilmektedir. Ve kendi rotasına giren hareketlere gerektiğinde "kurtuluş" için destek bile vermektedir. Ne olursa olsun, ne kadar güç kazanırsa kazansın milliyetçi politikalarla ısrarın yolu emperyalizme çıkıyor. Milliyetçi politikaların halkları daha kolay etkileyeceği ve etrafında topladığı da bir gerçektir. Ve bazı ulusal kurtuluş hareketlerinin, özellikle halkları örgütlemeye milliyetçiliği kullandığı da gerçektir. Kolay kazanılın, kolay kaybedildiği unutulmamalıdır.

Filistin halkı 1965'ten bu yana silahlı mücadele temeline bir kurtuluş savışı yürütüyor. Ne var ki, Filistin halkının on yıllardır katlandığı özyerler, verdiği on binlerce şehit pahasına bugün gelinen nokta hala Filistin halkının uğruna mücadele ettiği gerçek kurtuluşundan çok uzaktadır. Milliyetçilik, FKÖ önderliğinde yıllar süren silahlı mücadeleden sonra bugün emperyalizmin barış planlarından çözüm umut etme noktasına kadar gelmiştir. Milliyetçilik FKÖ önderliği, Filistin halkına kıym yapan gerici Arap yönetimleriyle bile kol kola girdi. Filistin sorununa çözüm arayışına ittikten sonra, çözüm için emperyalizmi keşfetmek de olağan kaçınılmazdır. Emperyalizmin Ortadoğu'daki önemli müstefliklerinden Ürdün krallığı, "Kara Eylül" katliamına rağmen FKÖ'nün milliyetçi önderliği sayesinde bugün hala Filistin kuzunu emperyalizm adına elinde tutabiliyor.

ABD'nin "yeni dünya düzeni" anlayışıyla gündeme soktuğu Ortadoğu barış görüşmelerinde Filistinliler Ürdün aracılığıyla temsil ediliyor ve FKÖ de buna destek veriyor. Vesayeti hem Ürdün heyetine teslim ediyor ve hem de Filistin halkının kurtuluşunu ABD ve İsrail'in güdümündeki barışa bağlıyor. FKÖ'yu bugün diplomatik yolları seçmeye, kozları ABD ve İsrail'in elindeyken barış masasına oturmaya, uzlaşmaya ve emperyalizmden bir şeyler beklemeye iten milliyetçi, faydacı çizgisinden başkası değildir. Artık FKÖ için barışın kartları ABD'de açılıyor ve Filistin halkına onursuzca bir barış için FKÖ önderliği, Talabani ve Barzani gibi Amerikalıların kapılarını açıyor. Milliyetçi politikaların sahiplerinin kaderi bir noktada kesiliyor: Emperyalizmin kapılarını çalmak.

Diğer yandan milliyetçi çizgi mücadelesinin yürütülüş tarzına ve eylem anlayışına da damgasını vurmuştur. Özellikle de belli bir noktadan sonra İsraili halkını kazanmak, Filistin kurtuluş mücadelesinin olmazsa olmaz sorunu haline geldiği halde, milliyetçi bakış açısıyla bu kazanç Filistin halkının mücadelesine katılmamıştır. Daha da kötüsü İsraili halkı değil, İsrail devleti ve siyonizmin kurumları hedeflenmesi gerekirken, bunun tersine bir pratik izlenmesi, İsraili halkını arkasına alan ve politikasına tabi kılan siyonizmi saldırganlıkta cesaretlendirmiştir.

Her şeye rağmen infitadın ilk yıllarında İsraili halkından Filistin halkına destek gösterilerinin kendiliğinden de olsa gelişmesi, Filistin kurtuluş mücadelesinin devrimci politikalarla İsraili halkı için de de destekler bulacağına göstermesi bakımından önemlidir.

Bugün kim ne derse desin, gelinen aşamada İsraili halkıyla birlikte bulunduğu coğrafyaya yerleşmiş ve kurumsalaşmış

durumdur. Bu, tarihsel haksızlıklar sonucu Filistin halkının topraklarına el konulması, katliamlar ve zorla göç ettirmeler üzerine de olsa bir gerçektir. Artık İsrail halkının "denize dökülmesini" istemek anlamsızdır. Ve zaten böyle bir talep de olanaksız olduğu gibi, halkları birbirine düşman etmekten başka bir işe yaramaz. İsrail'in demagogilerine malzeme verir. Yapılması gereken, İsrail halkını da emperyalizme ve siyonizme karşı bağımsızlık savaşının yanına çekelmektir. Ancak ister istemez milliyetçi çizgi bunu sağlamak yerine İsrail halkını siyonizmin terör politikalarının yanına itmiştir. Ve Filistin halkının haklı davasından çok uzaklara savmıştır. Eğer Filistinliler açısından bir uzlaşma gerekirse, ki mücadele dayatıyor, bu Ortadoğu'nun emperyalizmin işbirlikçi gerici Arap yönetimleri ya da emperyalizm ve siyonizm değil, İsrail halkıyla yapılmalıdır. Bu da milliyetçi politikalarla değil, devrimci politikalarla başarılabilir. FKO deneyi bütün ulusal kurtuluş savaşları yürüten halklar için geldiği noktada örnek alınabilecek olumlu bir deney değildir. Ama olumsuzluklar da ders veriyor. Milliyetçiliğin bir halkın mücadelesini emperyalizmin barış tezgahına nasil taşıdığı açısından FKO deneyi çok iyi sindirilmelidir.

MİLLİYETÇİLİK VE TIKANAN BİR BAŞKA KURTULUŞ MÜCADELESİ: İRLANDA

İrlanda halkı da on yıllardır haklı bir mücadelesinin peşinde koşuyor. 1900'lerden bu yana ulusal hakları için İngiliz emperyalizmine karşı savaş veriyor. Bu mücadelesinin başlangıcında sosyalizmi hedefleyen bir karakter taşıyordu. Ancak daha sonra mücadele ve örgütlenmede sosyalizmin rotasından saparak, milliyetçilik ve dinsel olgular üzerinde biçimlenen bir hareket haline geldi ve bugünkü tikanıklığa kadar dayandı.

Dar milliyetçi-mezhepçi bakış açısı, haklılığı tartışmasız da olsa, İrlanda kurtuluş mücadelesinin bugün gündemdeki yalınlaşmasının en önemli nedenini oluşturuyor. Ve tikanıklığın kaynağı da burada aranmalıdır.

Bu mücadele bir yandan İngiliz sömürgecilerinin çabaları, öte yandan İRA'nın milliyetçi politikalarının ve eylem çizgisinin yarattığı tepkiler sonucunda İngiliz halkından, emekçi sınıflardan, ilerici ve demokrat çevrelerden ve en önemlisi Protestan halktan destek bulamamanın sıkıntılarını yaşıyor. İrlanda halkının kurtuluş mücadelesinin gelişmesi karşısında İngiliz sömürgecileri her zaman olduğu gibi mücadeleyi bölmek için bir mezhep çatışması boyutunda sıkıştırmayı hedeflediler ve bunda da başarılı oldular. İrlanda'ya yerleştirdikleri Protestan göçmenler aracılığıyla İrlanda halkının karşısına dolaylı yoldan çıkıp, kendileri perde gerisinde kalarak bu haklı mücadeleyi Protestan-Katolik kitlemi içişine sıkıştırmayı başardılar. 1969'dan beri İrlanda'da İngilizlerin doğrudan işgalinin olması mezhep görünümünde milliyetçi çatışmalar sona erdirmişti. Hala Protestan ve Katolikler arasında küskünlükler, düşmanlıklar sürüyor ve İRA'nın milliyetçi çizgide geliştirdiği politikalar bunun devamını getiriyor.

Bugün İRA'nın yürüttüğü savaş kendini kabul ettirise de milliyetçilikle kendi kendini sınırlamaktan başka bir sonuca ulaşmış değildir. 1981'de Ölüm Orucu döneminde olduğu gibi çıkışlarla zaman zaman alevlene de mücadele kendini aşmayan ve tekrarlayan bir eylemler di-

zisine dönmekten kendisini kurtaramamıştır. Açıkır ki Katolik ve Protestan tüm İrlanda halkını İngiliz emperyalizmine karşı çıkaramadıkça bu durum aşılamayacak ve sorun çözülemeyeceği gibi, tikanıklık giderek mücadeleyi daha gerilere itecektir. İrlanda sorununun özünde emperyalizmin zorbalığının yarattığı bir işgal ve göçmen yerleşmesi olayı yatıyor. Ancak bunda da birkaç yüzyıl önce-sinin kinini taşıyarak "Protestanlar gitmeli" türünden milliyetçi bir yaklaşım, İrlanda halkının mücadelesini işine kapalmaktan ve görünüm olarak kan davasına dönmüşmekten başka bir işe yaramıyor. Emperyalizmin çıkarları gerektirdiğinde birkaç yüzümlük düşmanlıklarla bile kullanarak sorunlar ve çatışmalar yaratmakta usta bir komplotçu ve provokatör olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Bugün İrlanda halkının başına bu mezhep çatışmasını emperyalizmin sarıştırdı ama ondan

kurtulmak İrlanda halkının elindedir. Emperyalizmin bölüdüğü halkları ancak devrimci ve devrimci politikalar birleştirme gücüne sahiptir.

Devrimci ve yurtseverler için emperyalizmin halkları bölmek politikasına karşı, halkları birleştirerek, karşısına dikmek düşüyor. Sonuçta İrlanda'da da yapılması gereken budur. Milliyetçi politikaları bunu başaramadığı ve bundan sonra da başaramayacağı artık çok açık görüyor.

Protestan halkı kazanmadan, Katolik halkta milliyetçi önyargılardan arınmış yeni bir bilinç oluşmadan İrlandalılar İngiliz emperyalizmini ülkelerinden kovamazlar ve gerçekten Connolly'nı söylediğini yerine getiremezler.

EMPERYALİZM MİLLİYETÇİLİĞİ BAYRAKLAŞTIRDI

Dünya, biçimlenişleri farklı farklı olsa da milliyetçilik rüzgarlarıyla kavruluyor. Kafkasya'dan Ortadoğu'ya, Balkanlara kadar dünyanın birçok bölgesinde kıskırtılan milliyetçi-etnik çatışmalarda her gün onlarca, yüzlerce insan canını yitiriyor. Geçmişte kalmış düşmanlıklar canlandı- rıp körükleyen, onlara milliyetçiliği empoze eden emperyalizm, halklara yeni acılar yaşatmakla kalmıyor, halkları kin ve nefret duygularıyla zehirleyerek kapanması zor uçurumlara atıyor.

Halklar birbirinden uzaklaştıkça, karşılıklı çatışmalarla, iç savaşlarla ülkeler bölünüp yarıp yıkıldıkça, yokluk ve çaresizlik çemberinde emperyalistlere muhtaç hale geliyorlar.

İşte paramparça olan Yugoslavya ve acıları içinde çok şey kaybeden Sırp lar, Hırvatlar, Boşnaklar. İşte vahşet boyutlarına varan çatışmalarla birbirine düşman edilen Azeriler, Ermeniler, Gürcüler, Abhazlar. Ve Avrupa'da, Amerika'da, Uzbek

Asya'da yeniden hortlayan-hortlatılan ırkçılık.

Bütün bunlar "yeni dünya düzeni" denilen emperyalist hegemonyanın dünya halklarına yaşattıklarıdır. Ve bütün bu çatışmalarda gerici sınıfların ellerindeki bayrak, milliyetçiliğin, ırkçılığın kirli bayrağıdır. Bu bayrağı onların ellerine tutuşturan da emperyalizmden başkası değildir. Bugün milliyetçilik asıl ifadesini halklar arası çatışmada, düşmanlıkta bulmaktadır.

Emperyalizmin yaşanan süreçte milliyetçilikle karar kılarak, izlediği politikalar bununla da sınırlı kalmıyor. Emperyalizm "yeni dünya düzeni" politikasının bir parçası olarak, var olan ya da yeni yeni gelişen ulusal hareketleri de hesaba katıyor. Ulusal hareketlere belirli payeler vererek, kendi denetimine sokmaya çalışırken, onların anti-emperyalist ve sınıfsal yapılarını törpüleyip, tümden yok etmeyi hedef-

lererek, milliyetçiliği körüküyor.

Oligarşi iç savaşın karşı-devrimci misilerini, korucuları, özel timleri örgütleyerek, katliamlarla gerici, faşist grüha cesaret vererek, tüm ilişkiler ağını devreye sokarak, Türk halkını Kürt halkının karşısına dikmeye, daha tam bir devşirme iki halkı birbirinin karşısına çıkarmaya çalışıyor.

Şovenizm ve şovenizm kısırcılığı bugün iktidarı günlük politikalarına, davranışlarına kadar imişti. Katliamları açtıkları savunur hale gelmelerinin mantığı da buradadır. İlk zamanlarda polis, özel timin katlettiği insanlar için kendini "gerillaydılar" açıklaması yapmak zorunda hissedilen iktidar, artık bu zorunluktan da vazgeçmiş görünüyor.

İktidarlarının ilk günlerinde Kürtlerin halkları üzerinde demerler veren iktidar sözlerini, bugün soyut bir Türk-Kürt çatışması üzerine konuşmaya başladılar. Yaptıkları, süregelen mücadelenin taleplerini, Kürtlerin haklarını tartışma gündeminin dışına çıkartıp, savaşı yalnızca şovenizm temelinde bir millet çatışması olarak yansıtmak, toplumu bu biçimde motive etmektir.

İşte devrimcilerin, yurtseverlerin dik-katlerini yoğunlaştırılmalı gereken nokta da burası.

Oligarşinin baskısı, katliamları, terörü temel alan politikalarının karşısına örgütlü halk gücüyle çıkmak, başka yollar kalmadığını ve milliyetçilik temelinde gelişen bir çizgi her şeyden önce bu noktada bir dezavantaj oluşturduğunu görmek gerekiyor. Milliyetçilik, sonuçta ancak kendi halkını örgütüyor. Ve bu taban sınıf çelişkilerini çözmeyen, safalarını "kendi ulusunun sömürücülerine" açık tutan bir kitleye denk düşüyor için daha baştan halk kurtuluşuna sınırlamalar koymuş oluyor. Ve böyle bir durumda emekleriyle verdikleri gibi, sonuçta o halkın bağımsızlık talebini bile karşılamak mümkün olmuyor. Oysa açıkır ki, ulusal sorun ancak proletarya devrimi ile birlikte ve bu devrimin tabanına dayanılarak çözülebilir.

Oligarşi Kürt sorunu karşısında çözümsüzdür. Kürt halkı ulusal haklarını dayatıyor ve geliştirilecek aşamayı çoktan geçti. Oligarşi şimdiki durumda reform yapmayı bırakalım, Kürtçe eğitimi ve TV'yi bile verecek gücü kendisinde bulmuyor. Kürt sorununu giddetle artırarak ve işi katliamları, göç politikasına vardi-rarak, Kürt düşmanlığı yaratarak çözmeye çalışıyor. Kürt halkına dönük düşmanlık oligarşinin çözümsüzlüğüdür. Ve böyle bir düşmanlık oligarşinin başına saracağı ve hiçbir zaman kurtulamayacağı bir bela olacaktır. Böyle yapmazsa da Kürdistan'da dışı tutulmakta ve politikasına destek güç yaratmakla zorlanacaktır. Bu oligarşinin açmazdır.

Aslında ulusal hareket de benzer bir açmazı farklı boyutlarıyla yaşamakta, oligarşinin düşmanlığı körükleyen politikasını boş çıkarcak strateji ve taktikleri geliştirememektedir. Milliyetçilikte İsrail oligarşinin bu politikasının daha da ver-gemesini getirecektir ki, bu da ulusal hareket açısından çözümsüzlüktür. Türk halkını karşısına alan hiçbir hareket Kürdistan'ı kurtaramaz.

Halkların kurtuluşu devrimdir ve bu-nu da halkların birliği ve ortak mücadelesini örgütleyen devrimciyle yapılabilir. İşte bunun için devrim istemiyle birlikte halkların birliği, dostluğu ve ortak mücadelesi için çaba sarfetmek oligarşinin politikalarını işlemez kılmak ve çözüm yolunu açmaktır.

TÜRKİYE OLIGARŞİSİ DE SINIF MÜCADELESİNE KARŞI MİLLİYETÇİLİK KALKANINA SARILIYOR

Evet, bugün oligarşi de emperyalizmin dünya genelinde izlediği politikayı sürdü-

İNSAN HAKLARI

Okullar açıldı Haydi veliler pamuk eller cebe

"Biz okul açılmasını istemiyoruz. Sadece yıkılan okulumuzun yapılmasını istiyoruz." 15 Eylül günü televizyon ekranlarında yayılan bu feryat, İstanbul Yedikule Gençosman İlkokuluna çocuğunu götüren bir anneye ait. O da her anne gibi, çocuğunu okutmak ve iyi bir şekilde yetiştirmek istiyor. Yıyeceğinden, giyeceğinden keserek "okul masraflarım" karşılamaya çalışıyor. Gel gör ki, okulların açıldığı gün, çocuğuyla birlikte okula gittiğinde, okulun yerinde olmadığını görüyor ve yıkılan okulun yerine herhangi bir binanın yapılmadığını anlıyor.

Bu olay tek bir örnek değildir. Bugünlerde okullarda çeşitli biçimlerde benzer feryatlar duyulmaktadır.

Cumhurbaşkanının "Sağlık ve eğitim harcamaları devletin başında ağır yüklerdir." dediği bir ülkede eğitim mümkemeldir demek hiçbir şey ifade etmiyor.

Anayasadan yasalarna kadar her yerde "Kimse eğitim ve öğretim hakkından yoksun bırakılmaz.", "İlköğretim bütün vatandaşlar için zorunludur ve devlet okullarında parasızdır." sözlerini ve hükümlerini duyanız.

Güya ilköğretim zorunlu ve parasızdır. Ama hangi aileye sorarsak sorulm "bağı" adı altında milyonlar okul yönetimine verdikleri, başka çarelerinin olmadığını, çaresiz kaldıklarını söylerler.

Öyle eğitim ki, insanları soyacaksn, okulları yıkacaksn, kapatacaksn hatta derslik yetersizliği ve öğretmen eksikliğinden dolayı öğretim yapılmayacaksn, ondan sonra da "Eğitimi düzeltiyorsunuz.", "Büyük adamlar atıyorsunuz." diyeceksin. Kaldı ki, yapılan uygulamaların mantığını da gerçek bir eğitim değil, düzene uyumlaştırılmış bir eğitim şekillendirdiyor. Adana Çobanoğlu Ticaret Lisesi'nde uygulamaya konulan "Emlak Komisyonculuğu" dersinin eğitimi ne tür bir "fayda"sı olacaktı? Tüccar ve spekülör kafa yapısı eğitimi kendisini böyle

göstüyor.

Para yine her şeyi belirliyor. Parası olanlar en iyi eğitimden ve en iyi olanaklardan yararlanırken, parası olmayanlar kendilerine yazılan kadere razı bırakılacaklar. Ya da okul çağında okulun ne olduğunu anlamadan çocukları köpe başlarında abıman, su satmaya, ayakkabı boyamaya mahkum etmekten başka çareniz yoktur. İşte sistemin emekçi halka dayattığı eğitim budur.

Anayasa'da eğitim hakkından bahsetmenin, uluslararası sözleşmelere imza atmanın ne önemi kalıyor? Eğitim hakkını bizzat devletin kendisi engelliyor.

Ote yandan çocuklara daha küçükük yaşta sınıf farkını yaşatarak öğretmek, düzenin doğasından sikiymeceği bir utandırır. Ege-menler bu utançtan hiçbir zaman kurtulamayacaklardır. Gücü yeteni kolejlere, özel okullarda okutan, gücü olmayanları kasıtlı okullara mahkum eden bir sistemdir bu. "Kutu" gibi sınıflara 70-80 çocuğu sıkıştırıp derslerin yansını öğretmensiz geçirmeyi artık eğitim-öğretim diye adlandırmaya tahammül etmiyor.

Bir zamanlar ÖSYM Başkanı Altan Günalp "Öbür ülkelerde de eğitim açısından okullar arasında farklar var, ama bizdeki gibi uçurumlar yok." diyardı. Dengesizlik değil, "uçurum"dur sözü editen.

Bu uçuruma rağmen, dünya sıralamasında en sonlara yerleşen Türkiye'deki eğitim hizmeti devletin sırtında ağır bir yük olarak niteleniyor. "Kendi Okulumu Kendin Yap" deyiş için içinden çıkan devlet, dört bir yanda dev cezaveleri inşa etmekte meşgulken eğitime kim ilgilenir?

Düzen çürümüştür. Eğitim sistemi de onunla birlikte çürüyor. Genç kuşaklara parasız, aynmsız bir eğitim verebilmek, bunu toplumun en çok kaynak ayrılan bir hizmet haline getirmek için çürüyene atmak gerekir. Bunu da ancak bir halk akıdarı, halk yönetimi becerebilir...

Halkı kazanamıyorlar, kazanmış görünüyorlar

"055 teröristi korkutuyor." 4 Eylül tarihli gazetelerde yer alan Vali Kozakçoğlu'nun açıklaması bu.

"Asılsız ihbarlar polisi bıkıyor." Bu da 9 Eylül tarihli Eskişehir Emniyet Müdürlüğü yetkililerinin bir açıklaması.

055'ın işlevinin ne olduğu tartışması bir yana -çünkü halk onun içyüzünü yeterince öğrendi- 055, onu yaratanları vuran bir silaha dönüştü. Buna rağmen hala cılamaya devam ediyorlar. Ne var ki, tutmadığı yine muhterilerin açıklamalarından anlaşıyor. Halkın bekledikleri rahbeti, tüm cazip ödüllendirmelere karşın bulamadıkları gibi, 055'e yapılan asılsız ihbarlarla hem kendilerine hem halka verdikleri rahatsızlık sürekli artıyor. Geçenlerde Trabzon Emniyet Müdürlüğü'nün yaptığı gibi ilginç yöntemler bile geliştirme zorunluluğu duymaya başladılar. Emniyet Müdürlüğü "güvenliği" vatandaşlara önceden kod numaraya verecek, böylece bu kod numarasını söyleyenlerin 055 ihbarlarını "güvenilirliği" anlaşılacaktır. Müdür şimdilik denemeyi trafik olayları üzerinde geliştirecek sonucu bekliyor.

Üstelik, 055'e gerçekten de yapılan kimi

24 SAAT HİZMETİNİZDEYİZ

055 POLİS
İMDAT

KOCASİNAN — YENİBOSNA
POLİS KARAKOLU
Tel: 552 10 06

Muhbirliği teşvik etmek için çalışıyorlar. Bir de "asılsız ihbarlar" olmasa.

"İhbar"lar yüzünden polis günlerce üst düzey bürokratların, generallerin, holding patronlarının evlerine operasyon düzenleyip, güçlüç durumları değiştiriyor.

Son olarak İstanbul Valisi Kozakçoğlu, 055 konusunda tekrar güven tazimine ihtiyacı duydu. Kozakçoğlu önce "İstanbul'da son günlerde yoğunlaşan saldırı olayları"ndan söz ederek, şöyle devam etti. "055 çok iyi çalışıyor. Bundan çok rahatsız oldular. Karşı kampanya yürütmeye çalışıyorlar ama her şeye rağmen va-

SORUŞTURMA

Yerilen Yargıtay'dan övülen Yargıtay'a

12 Eylül faşist cuntası, önüne koyduğu programı adım adım hayata geçirdi. İşe öncelikle Yargıtay, Danıştay, Anayasa Mahkemesi, Hakimler ve Savcılar Kanunu, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu Kanunundan başladı. Yargıyı ehlileştirmek, 1961 Anayasasının getirdiği kuvvetler ayrılığı birliğe dönüştürmek ve 12 Eylül hukukunu yaratmak başat görevleriydi. En çok yarıdan çekmişlerdi ve en çok da Yargıtay ve Danıştay'dan şikayetçiydiler. Keyfliklerine, yasadışlıklarına biraz olsun dur diyen bu kurumların üzerinde mutlak egemenlik için 12 Eylül'ü beklediler ve amaçlarına ulaştılar. Bu görüntü, devletin birliği ve güçlüğü görüntüsünü ve imajını bozuyordu, bu hizada getirilmeliydi. Bu kurumların tüm üyelerinin Cumhurbaşkanınca atanması bu mantığın ürünüydü. Seçimi kaldırıp atamay, getirecek önemi bir adım attılar. Hatta 2461 ve 2802 sayılı kanunlarla 12 Eylül'ün kalıcılığından o kadar emin-diler ki, yasalarda Cumhurbaşkanını terimi yerine atamanın "Devlet Başkanınca" yapılacağını belirtmekte bir sakınca görülmemişti.

Teröristlere onları yöntemiyle kar-

ralarına ters düşmesi beklenmezdi. Çünkü ona biçilen misyon buydu. Ocakçıoğlu bu misyonun gereklerini yerine getiriyordu sadece.

Bu ülkenin Başbakanı "beyinlerini dağıttık", "günah bizden gitti" diyerek teröre devletle çıkarken, polis jefleri "Arkadaşımız cesazını verdi." diyerek aşıktan infazlanı onaylarken, Yargıtay Başkanı da yargı kurumunun başkanı olduğunu bir an için bir kenara koyup gerçek niyetini ortaya koyacak, terör için yeşil ışık yakacaktır. Bunlar belli bir ilişkinin sonucunu yansıtır. Kendine yönelen eleştirileri de "Bu sözler bit ku-lağımdan girer, diğinden çıkar", "Yaptığım açıklamaya müsterhim," diye karşılması da doğaldır. Doğal olmayan, sadece cüppesinin üzerinde apoletlerinin olmamasıdır.

Ocakçıoğlu "cesur" çıkışlarıyla takdir de almıyor değil. Apoletli meslektaşlarından N. Demiral da görüşlerini bütünüyle "tevkalede" bularak "Bizim görüş-lerimizi biliyorsunuz. Çok iyi ve açıklıkla belirtilen görüşleri." Kendisini tebrik ediyorum." diyerek desteklerini sunuyor. Bozacı büyük bir sevinçe şıracıya tanıklık yapıyor. Ve yargıyı fethetmele-

OCAKÇIOĞ-
LU-Hukukçu-
ların değil,
işkencilerin
temsilcisi
olabilir ancak.

şilik verilimelidir.", "Ceza Muhakemeleri Usulü Kanun Tasarısı bütünlüğümüz açısından kaygı vericidir." Yargıtay Başkanı İsmet Ocakçıoğlu'nun bu sözleri 12 Eylül'den bu yana faşizmin kurumlaşmasında ve bunun yargı üzerindeki egemenliğinde gelineen noktanın doğal bir sonucuydu. Bu konuşmaları günümüz Türkiye'sinde yadırgamamak gerekir. Başkan seçildikten sonra 1990 yılı "Adli yıl açılışı" gününde 20 yıllık göreviği yikarak ve TBŞ Başkanının yapacağı konuşma metninin önceden "sansüre" tabi tutulmasını isteyen de yine Ocakçıoğlu'nun 12 Eylül hukuku mantığıydı.

İşkenceli polis senaryolarının eseri olan iddianamelerle yargılama yapan, adalet dağıtan (!) mahkemelerin, Yargıtay Başkanıyla 36 daire başkanının 12 Eylül hukukuna, MGK'ya ve onun ka-

rını kulluyor. Kendi koydukları yasalara dahi çiğnemekten kaçınıyorlar. Yasaları da kendi keyfliklerine göre uygulamalar, yargıyı da aşıktan yanlarında görmek istedikleri aşamada Ocakçıoğlu onları bundan mahrum bırakmıyor. Şimdi Danıştay, Sayıştay Başkanları, Yüksek Hakimler Kurulu sıraya girerek aynı sadakatle MGK'nın kararları için "teröre karşı terör" demelidir. Gerçi Ocakçıoğlu bunu hepsinin adına gereçleştirirdi, ama diğer "bağımsız" yargı organları da aynı şeyi aynı yapmalı ki ne "bağımsız" olduklarını gösterebilsinler. Oturdunuz o kürsüden vatan hainlerinin, işbirlikçilerin suçlarını örtbas etmeye, işkenceleri, katliamları aklamaya çalışmayın. Sizden önce de dediler, ama başaramadılar. Hafızanızı yiklayın biraz. Onların şimdi nerede olduklarını hatırlarsınız belki.

tandaşımız her olayı 055'e bildiriyor."

Bu kez yalanlama devrimcilerden, demokratik kuruluşlardan, sosyalist basından değil, bir emniyet müdürlüğünden geldi. Anlaşılan "Karşı kampanya"ya polislerin kendileri de katılmıştı; Kozakçoğlu'na yalanlıyorlardı.

Eskişehir Emniyet Müdürlüğü şikayetçiydi 055'ten. Şikayetleri şöyle dile getiriyordu: "Son günlerde oldukça yoğunlaşan asılsız ihbarlar emniyet müdürlüğünü bü-

yük sıkıntıya sokuyor." 055 polis telefonuna genellikle asılsız ihbarların yapıldığını da belirlen emniyet müdürlüğü yetkilileri, asılsız ihbarlar yüzünden kendilerinin de huzursuz günler yaşadıklarını belirterek, bu tür ihbarların hem devletin maddi yünden kaybına, hem de emniyet görevlerinin boş yere meşgul edilmelerine yol açtığından yakındırlar.

Özetle 055 kendisi değil ama polisleri çalıştırıyordu!

ÖZGÜR-DER Genel Sekreteri Nilüfer Alcan: "Ülkemiz mücadelesi ilgiyle izleniyor"

ÖZGÜR-DER Genel Sekreteri Nilüfer Alcan, yeryüzünün en güçlü 7 emperyalist ülkenin "Dünya İktisat Doruğu" için toplanmalarını protesto etmek, halklar arası enternasyonal dayanışmayı güçlendirmek, düşünce alışverişinde bulunmak ve asil önemlisi de emperyalizme, sosyalizmin ölmeyi, halkların devrimci dinamikleri büyümeye potansiyeli taşıdığını göstermek amacıyla "Karşı Zirve" olarak adlandırılan toplantılar, paneller, söyleşiler dizisini tamamlıyor. Türkiye'ye döndü. Zirve özellikle "Yeni Dünya Düzeni, Utusal ve Halk Kurtuluş Mücadeleleri" ve "Yeni Dünya Düzeninde İnsan Hakları" konularında yoğunlaşmıştı. Birçok ülke temsilcisi kendi ülkelerindeki gelişmeleri ve mücadele biçimleri üzerine düşüncelerini aktardı. Ülkemiz gerçeği yoğun ilgi çeken konulardan biriydi. Öyle ki, zirveye başlayan toplantılar yeterli olmamış, tartışmaların genişletilmesi istenmişti. Bu anlamda da zirve dışı toplantılar, söyleşiler yapıldı. Üç ay boyunca çeşitli ülkelerde süren bu toplantılar sonucu, çeşitli düşünceler zenginleşti, fikir alışverişleri yapıldı ve ülkemizdeki devrimci mücadelenin boyutları anlatılıp, enternasyonalist dayanışmanın önemi vurgulandı.

Nilüfer Alcan'la üç aylık yurtdışı gezisi hakkında konuştuk. Sorularımıza verdiği yanıtlarda şunları söylüyordu:

MÜCADELE: Kapitalizmin "öзгүrlüğünü" Almanya'da neleri gözlemlediniz?

NALCAN: İnsanların parçalandığı Alman toplumuna tamamen biresellik ve ögüsölzlük hakim. Bizde gözlemledikleri

Münch'te alternatif zirve...

gelişmeler onları çok etkiliyor. Özellikle "yeni insan" tartışmaları ve ülkemizde yaşanan 12 Temmuz, 16-17 Nisan direnişleri ve peş peşe yaşanan benzer örnekler, onlara çok carıcı geliyor. "Madem ki bir şeyler değişireceği, kendimizden başlamalıyız." diyorlar. "Daha fazla anlatılmalıdır. Sizlere günlük, sıradan gelen şeylere bizim ihtiyacımız var." diyorlar.

Toplantılarda Alman gruplarla yaptığımız görüşmelerden iki önemli sonuç ortaya çıkıyordu. Birincisi ne kadar duyurlu olurlarsa olsunlar kapitalizm karşısında örgütlü bir gücün yol göstericiliğinden yoksundular. Bu nedenle yapabilecekleri de sınırdı. İkincisi ve en önemlisi, ülkemizin ve ülkemizde mücadelenin yakından izlenmesi ve Türkiye'deki devrim mücadelesinin o insanlar üzerindeki somut etkileriyle oluşan enternasyonalist

ÖZGÜR-DER Genel Sekreteri Nilüfer ALCAN

dayanışmayı.

Mücadelenin enternasyonalist etkilerinin en carıcı örneğini oradaki tutuklu aileleriyle (Daha çok RAF üyesi tutukluların aileleri yaptığımız görüşmelerde yaşadık. Alman tutuklu aileleri kendilerine TAYAD'lı anaları ve ÖZGÜR-DER'li ailelerin mücadelesini örnek aldıklarını söylüyorlardı.

Yine, zirve sırasında düzenlenen "Tüm Dünya Tutuklularıyla Dayanışma Gecesi"ne mesaj gönderen iki RAF tutuklusuna şöyle diyor: "Mücadelenizde Saboların, Edaların, Taşkınların cesaret ve kararlılığı örnek alınmalıdır."

MÜCADELE: Peki Türkiye'yi nasıl görüyorlar?

NALCAN: Gerek bu gruplar içinde bulunan insanlar, gerekse belirli kariyeri olan insanlar Alman hükümeti ile Türkiye arasında gizli bir anlaşmanın olduğuna inanıyorlar. Görüşüğümüz çeşitli milletvekilleri bunu ifade ettiler. Örneğin yakın bir zamana kadar insan hakları ihallerine ilişkin protesto ya da bilgi almak amaçlı basıyılara yılan da olsa cevap veriliyormuş, bugün bu cevap bile alınmıyor-muş.

Ayrıca, Alman hükümeti ve parlamentosu Kürdistan'da sorunlarını olduğunu; ancak Türkiye'nin batısında herhangi bir sorun yaşanmadığını yaymaya çalışıyor. Biz

ülke gerçeğini her boyutuyla anlatlık. Sadece anlatmakta değil, insan hakları mücadelesinin soyut anlamda ele alınmaması gerektiğini, bu mücadelenin genelindeki sınıf mücadelesiyle anlam kazanacağını belirttik. Ülkemiz gerçeğiyle birlikte, enternasyonalist dayanışmanın önemini söyledik ve bu noktada ya-pılabilecek olanların sınırlı olmadığını anlatlık. Önümüzdeki günlerde Avrupa Parlamentosu'nda Türkiye'nin insan hakları yönünde sorgulanmasına yönelik bir çalışma yaptıklarını söylediler. Bu sayede Türkiye'nin bu sorulara yanıt vermesi istenecek. Bu gerçekleşirse, Türkiye'den bu toplantıya ÖZGÜR-DER'in de çağrılı olacağını söylüyorlardı.

Bizlere "Neler yapabiliriz?" sorusunu sık soruyorlardı. Çünkü, ülkemiz gerçeğini her boyutuyla bilmelerine karşın, bugüne kadar yaptıklarının dışında, daha farklı ne-ler yapabileceklerini bilemiyorlar-dı.

Ülkemiz mücadelesi daha fazla ilgiyle izleniyor ve izlenim ister istemez grup ve anlayışları etkiliyor. Bu da onların örgütü çalışması anlamına geliyor. Hükümetin giderek pervasızlaşması da onları etkiliyor. Çünkü, ülkemizde yoğun bir insan hakları ihalinin olduğu anlamına da geliyor bu onları için.

Cenazelerimizden korkuyorlar

Ankara'da şehit olan iki Devrimci Sol gerillasının İstanbul'daki cenaze töreni polislin tahammülsizliğiyle, halkın şehitlerine sahip çıkma kararlılığı arasında geçen tüm bir inale savasına dönüştü. Polis, şehitlere sahip çıkılmasına karşı savas açan tavrıyla Çeltikçe'deki törene azgınca saldırmış, o gün koca bir semt halkına üniformalı eşyaların yarılanması, barbarlığı göstermişti. Saldırı sonucu 38 kişi gözaltına alınmış, 3 kişi tutuklanmış. Gözaltına alınan istisnasız herkesin vücudunda dayak ve işkencenin ağır izleri vardı.

Tutuklanıran cenaze töreni sırasında ve karakollarda yaşadıklarını daha sonra Beyazıt'ta "Cenazesi'nden Mücadeteye" okurdular. Uzun zaman sonra çekirdikleri fotoğraflarda bile faşizmin işlediği aşagılık suçların izleri vücudlarında görülmüyordu. İşkence izleri geçmemiştir DYP-SHP koalisyonunun başkanları, milletvekilleri bu görüntüleri cerceveledi, "kahrman"larına ödül olarak verebükler. Bununla da kalmamak, TBMM'nin kapısına aşmaldırlar.

Yılmaz Sanlı (İkkokul Öğretmeni):

Cenazeye katılımı engellemek için azgınca saldırdılar. Ateş etmeye başladılar. Beni yere yatıp dövdüler ve kimliğini cebimden çıkarıp aldılar. Öğretmen olduğumu görünce: "Senin yetiştirdiğin öğrencilerden ne olur? Hem devletin parasını yiyorsun, hem de devleti yıkmaya çalışan teröristlerin cenazesine katılıyorsun." diyerek başına toplandılar, dövmeye başladılar. Bir sivil polis eline taş aldı, "Bırakın beni, ezeğim şunun kafasını." diyerek üzerine atıldı.

Karakoldan ayrılırken komiser: "Bize bu karakolda işkence yaptınız, bunu unutmuyacağız." dediğimizde sınırlar: "Onlar bizim memurumuz değildi." diye cevap verdi. Basıklan ve işkencelerin insanları, devrimcileri re sahip çıkmadıkları kararlılığını etkilemediğine tanık oldum. Bizler yine devrimcilerin cenazelerine katılmaya, devrim şehitlerini sahiplenmeye devam edeceğiz.

Ergül Uzundüz (Üniversite Öğrencisi):

İlk andan itibaren polislin barikatları ile karşılaştık. Ümitte sınırlar çözülmeye alındık. Üzerimize ateş açıldı. Eğer panikle -seydik bir katliam yaşanabilirdi. Azgınca saldıyorlardı. Üzerimize benzin döküp, kibrit çakarak yakma tehdidinde bulundular. Yere yatıp bir yandan dövmek, bir yandan da kibir ediyor, tehditler savunuyorlardı.

Göltepe Karakolu'na götürüldük. Hemen ifade almaya çalıştılar. Gözlerimize bantlar taktı. Bir yandan da sürekli dövmeliyorduk. İfade veremediğimiz ve tüm bu faciadan protesto ederek açık grevi yaptığımız için daha saldırgan davranıyorlardı. Birçoğumuz işkenceye alındık. Karakolda falakadan elektrikle kadar birçok yöntemle işkence yaptılar.

Özgür Yıldız (Üniversite Öğrencisi):

Bize, mezarlığın girişinden sonra insanları bağlamaya çalışan bir yerde saldırdılar. İnsanlar yerde çığırıyor, başlarına basılanlara toprağa yapıyorlardı. Yaşlı-geç, kadın-erkek ayırt edilmeden herkesi küfürlerle ve döverek araçlara bindirdiler. Bizi Çeltikçe Karakolu'na götürdüler. Karakolun içinde dayak devam etti. Hamile bir kadın feci şekilde dövmülden, başka bir kadının kolundaki bileziklerini almaya çalıştılar. Beni ifade almak için sorguya götürüldüklerinde ifade veremeyeceğimi söyledim. Bunun üzerine alt kata sürükleyerek indirdiler ve elektrik verdiler. Açlık grevini kırmak için "grev yapanları 15 gün tutacağız" diyorlardı. Daha sonra diğer karakollardaki bayırları da buraya getirdiler. Çeltikçe Karakolu komiseri diğer karakollarda da işkence yapmaya gidiyordu. Bir arkadaşımıza ifade vermediği için copla tecavüz edildi.

Gecenin üçünde, dördünde uyandırıyor ve uyutuyorlardı. İnsanlar sürekli yarı bırakılmışız denerek unutulandırılıyor, açık grevinin kumaya çalışıyorlardı. Adresleri alınan birçok ev basıldı, arandı. Polis yaptığı işten bıkmış olacak ki, daha sonra birtakim evlerde arama dahi yapılmamış. Siyasi şube polisi sürekli gelip gidiyordu. Bu arada erkeğin Adli Tabipliğe çıkarıldık. Adli Tabiplikten getirilenler yeniden işkenceye alındı.

Unan bir size savcını bekledik, savcı geldikten sonra sorgulanmaya başlandı; ancak yapılan sorgularda adeta daha önceden belirlenmiş isimlerin tutuklandığı görüldü. Mahkeme kapısından uzaklaşınca insanları başlarını öne eğmelerini söylediler. Başlarını eğilmeyeceğini anlayınca küfür ederek yeniden otubusun içinde dövmeye başladılar. Arkadaşlarımızın başlarına sarkıntılık edildi. Ancak bunlara rağmen direnişimizi kıramadılar, dediklerini yaptırmadılar.

Yeter Çiçek (Ev Kadını):

Beni Çeltikçe Karakolu'na götürdüler. Daha sonra tok tek sorgulamaya aldılar. Sorgu sırasında dövüyor, sürekli küfür ediyorlardı. Kolandan bileziklerini almaya

çalıştılar. Karakoldaki kadın polis durmadan bileziklerini istiyordu. Nezarethane'de komiser devamlı olarak bağırıp çağırıyor, aşagılıyor, kuzlara sarkıntılık ediyordu. Bize sık sık "Burayı yakıp, size mezar edelim." diyordu.

Gazetemize yönelik baskılar sürüyor

Neredeyse hemen her gün devletin ve onun polislinin, savcılarının gazetemize yönelik bir saldırısına tanık oluyoruz. Baskılara, saldırılara karşı boyun eğmedik, bundan sonra da eğmeyeceğiz. Bunu bu hadısı sürenlerin şimdiye kadar öğrenmiş olmaları gerekiyordu, öğrenememişlerse öğrencekler. Bu, ölmek kafa göstermek burjuva demokratları için de bir örnektir. Burjuvazinin 400 yıl önce uğruna kan döktüğü, şimdi ise ihanet ettiği kurum ve kurumları savunmak da bizim işimiz oluyor. Olsun, onu da yaparız. Ne tuhaftır ki, bu işi hakıyla yine ancak biz yerine getiriyoruz. Getireceğiz de.

Adana Muhabirimiz Ahmet Öztürk Gözaltına Alındı

A.Öztürk 10 Eylül günü Adana İHD'de bir basın toplantısını izledikten sonra büromuza dönerken gözaltına alındı. Gözaltına alınış nedeni hakkında hiçbir açıklama yapmayan polis, arkadaşımızı döverek, sürükleyerek gözaltına aldı. Arkadaşımız tam bir gün işkence altında kaldıktan sonra yine hiçbir gerekçe gösterilmeden serbest bırakıldı.

Adli Tıp'tan 7 gün süre ile iş göremez raporu alan muhabirimiz savcılığa suç duyurusunda bulunurken, İHD Adana Şubesi, Partizan, Barikat, Emegün Bayrak ve Devrimci Proletarya dergi ve gazeteleri olayı kınaman bir basın açıklaması yayımladılar.

Bursa Temsilcimiz Gözaltına Alındı

9 Eylül günü Bursa İnegöl'de İstanbul'da öldürülen Ekrem Savaş Anının cenaze törenini izledikten sonra gözaltına alınan Bursa temsilcimiz Gülcan Butakın, Bursa Siyasal Şubede işkence altında on gün geçirdi. Kendisini hiçbir delil olmadığa hâlde örgüt üyeliği suçladılar. Bu konuda ifade vermesini, örgüt üyeliğini kabul etmesini istedikler. Bu da olmayınca diğer insanlara temsilcimizin örgüt üyeliğine dair ifade vermeleri için işkence yapıldı. Temsilcimiz Siyasal Şubede bulunduğu sırada işkenceciler tarafından ölüme tehdit edildi.

13 Eylül'de serbest bırakılan temsilcimiz işkenceci polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

MUHAİRİMİZ İŞKENCE-Adana muhabirimiz Ahmet Öztürk bir gün gözaltındayken halde.

Gecekondulu yıkanlar Gülsuyu'nda neredesiniz?

14 Eylül günü Gülsuyu halkı, Nurettin Sözen Parkı'nda toplandı. "Yolumuz yok, suyumuz yok, kanalizasyonumuz yok, çöplerimiz alınmıyor" diyorlardı. Belediyenin kendilerine söz vermesine rağmen tek bir adımı atılmamasını protesto ediyorlardı.

Sorunları bu kadarla kalmıyor Gülsuyu halkının. En önemli sorunlarından biri de mafya. Polisle işbirliği halinde olan MÇP'li Köymenler, Ali Parlak, Alaattin Çakıcı tarafından oluşturulan mafya çetesinin bölgede terör estirdiğini belirtiyor Gülsuyu sakinleri.

Bölgede fuhuş yuvaları artarken, gençler mafya tarafından kiralık katliğe özendiriliyor, genç kızlar fuhuşa itiliyor.

Bundan sonra hiçbir partiye oy ver-

meyeceğini söyleyen bir SHP'li kadın şöyle söylüyor: "Oylanmızı istedikler oy verdim, SHP'ye çalıştım. Hiçbir sorunumuzu çözemediler, halka hiçbir yararları olmadı."

Gülsuyu halkı, "Biz, üç mafya serserisinin ve polisin susturduğu serefsiz insanlar olmayacağız. Onurlu yaşamak ve bu pisliklere alet olmamak için direneceğiz." diye vurguladılar. Ve mahalle halkının ağzından hep birlikte "Haklıyız Kazanacağız" sloganı yükseldi.

Küçükarmutlu halkının başına pazerleri, topları, tüfekleri ile işçileri Gülsuyu'nu mafyanın, serserilerin, fuhuş yuvası haline getirmeye çalışıyorlar. Egemenler kendine yaraşanı, halk kendine yaraşanı yapıyor.

Kapitalizmin çevre katliamcılarının kuşattığı bir semt:

AYDINLI KÖYÜ

Aydınlı Köyü Pendik'in kenar semtlerinden biri. Bir zamanlar gerçekten bir köyü. Kapitalizm kendi kirini, pasını oralara ve onlara taşımadan evvel sokaklarına ve yoluna belki esatıl değmemişti, yağmur yağdığında camur, güneş açıldığında toz durtu fakat çiğnerine sonuna kadar dolduracağınız temiz bir havası, hiçbir kaygı duymaksızın kana kana içeceğiniz bir suyu vardı. Ta ki ilk fabrika yanbaşlarına kurulduğu zamana dek. İlk önceleri sevinmişlerdi, oraları zenginleşecek, yeni iş olanakları elde edecekler diye. Şimdi fabrika belasının başlarına açığı işlerden kurtulmanın yollarını arıyorlar. Bir de belediye çevre ilçelerin çöplerinin de toplanacağı bir çöplük kuruyor yanbaşlarına.

"Çocuğum doğumdan iki gün önce karnımda ölmüş", diyor, Aydınlı Köyü'nden Saadet Kılıç. Sevi İnal onu tamamlıyor, "Buraya geldikten sonra erken doğum yaptım ve kısa süre sonra sütüm kesildi." Mahallede oynayan çocukların ağzından, yüzleri yara içinde.

12 Eylül günü Aydınlı Köyü'ndeyiz. Aydınlı köylüleri karşı karşıya bulundukları bu çevre felaketinin sonuçlarını biraz olsun hafifletmek için, seslerini duyurabilmek için gösteri yapıyorlar. Çocuğuy-la, kadını, genci yaşlarıyla ellerinde dövizleri fabrika yöneticilerini, belediye yetkililerini protesto ediyorlar. Basına fabrikaların durumunu gösteriyorlar, yetkililerle konuşmak istiyorlar. Ancak ortada hiçbir yetkili görünmüyor.

O sırada SHP Pendik İlçesi Kadın Komisyonu Başkanı okulların açılması dolayısıyla hayır olsun diye giydirecek iki çocuk arıyor. Aydınlı köylüleri tepkile karşıyorlar bu isteği: "Çocuk arayacağımıza gelin bizim ve çocuklarımızın sağlığını tehdit eden sorunlarımızla ilgilinin." Hayır ilgilinmezler. Onların fabrikalarının zehirleri, pislikleri mahallenin sokaklarını doldurur, havasına karşı suyuundan çıkar, dert edinmezler. Fakat vicdanlarını rahatlatmak, halka şirin göstermek için bir-iki çocuk "giydirmek" yer onlara. O

Polis-jandarma saldırısı Buca Cezaevi'nde 58 yaralı

Emir Buca Cezaevi'nde jandarma polisle birlikte siyasi tutsaklara saldırı. 20'si ağır, 58 tutsak yaralandı. Yaralılar hastaneye götürüldüler. Koşuşlar talan edildi.

Buca Cezaevi'nde 14 Eylül akşamı saat 19.00'da tutsakların, havalandırmaya kaplarının erken kapatılmak istenmesine karşı koymaları bahane edilerek tutsaklara operasyon düzenlendi. Jandarma ve polisler gerçekleştirilen operasyonda 20'nin üzerinde tutsak yaralandı. Birçok ağır yaralı olmasına rağmen hastaneye sevkleri yapılmadığı gibi, 15 Eylül günü sabaha karşı operasyon bir kez daha tekrarlandı. Birçok tutsak da bu operasyonda yaralandı. Cezaevinden su an 20'si ağır olmak üzere 58 yaralı olduğu haberi geldi.

Saldırı sırasında koşuşları televizyon, radyo gibi esyalara ve tutsakların kendi özel eşyalarına el konuldu.

Polis ve jandarma, operasyondan sonra bayanlar koşuşuna "Kim kimsen hesap soracak belli olmaz" biçiminde yazılar bıraktılar.

Bir kısm tutsak dışarıya bir mektup göndererek suç duyurusunda bulundu. Mektupta olayı anlatarak, başta müdürler Mehmet Akıncı, İsa Uzun, Osman ve başgardıyan Sefer ile Gazi, Cuma, İlyas, İlhan, Fatih, Hacı Adı gardıyanlar olmak üzere bütün saldırgan gardıyanların ve saldırıda görev alan astsubay ve erlerin cezalandırılması istendi. Devrimci Sol, TİKB, TKP-ML, Hareketi, TDKP davalarından tutsaklar yaşadıkları vahşetleri protesto etmek ve gasp edilen haklarını geri almak için süresiz açlık grevine başladılar.

15 Eylül'de görüş gününde durumu öğrenen aileler topluca savcılığa suç duyurusunda bulundular ve 17 Eylül'de de çocuklarına destek için açlık grevine başladılar.

İstanbul ÖZGÜR-DER, Halkın Hukuk Bürosu ve İHD İzmir Şubesi yaptıkları açıklamalarda vahşeti kınadılar, sorumluların cezalandırılmasını istedikler. Halkın Hukuk Bürosu avukatları Adalet Bakanı Seyfi Oktay'ı istifaya çağırıldılar.

Çukurova ÖZGÜR-DER'in kapatılmasına tepkiler sürüyor

"Bizi bitiremezsiniz"

Çukurova ÖZGÜR-DER'liler 8 bakan mektup göndererek ÖZGÜR-DER'in kapatılmasını protesto ettiler. 10 Eylül'deki basın toplantısında "Bundan sonra da insan hakları ihlallerine karşı bizi halkın yanında göreceksiniz." dediler ve İHD'de iki günlük açlık grevi yaptılar. Öte yandan Çukurova ÖZGÜR-DER, İHH ve ÇHD ortak bir basın açıklamasıyla karar kınadıklarını duyururlarken, ÖZGÜR-DER Başkanı Mustafa Öcalan da Adana Emniyet Müdürü Mete Altan hakkında suç duyurusunda bulundu. Mete Altan valilikten ÖZGÜR-DER'in kapatılmasını istemişti.

Çukurova ÖZGÜR-DER kapatıldı, ama ÖZGÜR-DER'li aileler 12 Eylül'de Adana'da estirilen polis terörünü TÖDEP'liler, DLMK'lılarla birlikte protesto ederken yine en öndeydiler.

Deri patronlarının taşınmayı bahane ederek sendikasılaştırmaya yönelmeleri sendikali işçi kıyımında somutlanıyor. İşçiler sendikasılaştırma ve işçi kıyımına direnişlerle yanıt veriyor.

Tuzla/Aydınlı'nda Servet Deri ve Yüksek Deri'de, Kazlıçeşme'de ise Kampana Deri'de direnişler sürüyor.

Temmuz sonundan beri direnişte olan Güney Deri'de ise, işten atılan temsilcinin geri alınmasıyla direniş bitirildi.

Servet Deri'de ikinci Direniş

Servet Deri'de işçiler ikinci işçi kıyımı karşısında da tavırsız kalmayarak direnişe geçtiler. Direniş 23. gününde. Önceki direnişte 9 arkadaşlarının işe alınması için mücadele veren işçiler, bugün tüm sendikali işçiler için veriyorlar aynı mücadeleyi. Servet Deri patronu H.Hüseyin Servet, direniş kırmak için işçileri ne silah çekmekten, jandarmayı devreye sokmaya, jandarma desteğinde işyerinden mal çıkartmaya kadar her yola başvuruyor. Ancak işçiler sendikali haklarını kazanmak için tüm bu tehditleri savuşturmak gerektiğinin farkındalar ve buna uygun tavır alıyorlar.

10 Eylül'de fabrika önünde bir basın toplantısı yapan Deri-İş Sendikası yöneticileri ve işçiler, bölgede sendikalaşmanın cezalandırılmak istendiğini, artık fabrikaların servislerine dahil jandarma bindirilerek, bölgede bir baskı havası yaratılmaya çalışıldığını belirttiler. İşçiler, basın toplantısından ardından bir yürüyüş yaptılar.

"Ben Şırnak'tan Geldim, Ne Cumhurbaşkanı, Ne de Başbakan Takarım"
İşçilerin, görevli jandarma astsubayın kendilerini "Ben Şırnak'tan geldim, ne Cumhurbaşkanı ne de Başbakan takarım." diyerek tehdit ettiğini söylemele-

Deri işçileri: "Örgütlü yaşam için direniş"

ri üzerine, basın toplantısı ve yürüyüşü izlemek üzere orada bulunan gazeteciler jandarma karakoluna giderek bu konuyu görüşmek istediler. Tabii astsubay karakolda yoktu.

Ancak basının sorunun üzerine gitmesi onları tedirgin etmedi. Ertesi gün konuyla ilgilenen muhabir arkadaşımız, merkez büromuzdan aranarak, bu astsubayın böyle bir tehditte bulunmadığı, bu iddiada bulunan işçiler hakkında yasal işlem yapılacağı, işçiler iddialarını inkar ederlerse basını tanık olarak gösterilecekleri belirtildi.

Telefondan sonra işçilerle görüşen muhabirimize işçiler, böylesi bir dava açılmasının, jandarmanın baskılarını, jandarmayla patronlar arasındaki işbirliğini kamuoyuna yansıtmak için iyi bir araç olacağını, "hukuki işlem" beklediklerini söylediler.

Evet, Servet Deri'de işçiler patrona, jandarmaya rağmen yine de "sendika" diyorlar.

Kampana Deri'de Direniş Sürüyor
Kazlıçeşme'deki Kampana Deri Sanayi, Mehmet Safrançoğlu'na ait, 40 işçinin çalıştığı bir işyeri, işçilerin sendikaya üye olmaları üzerine 4 işçi işten atıldı. Bunun üzerine iki günlük bir direniş yapıldı.

Kazlıçeşme'ye giden muhabirimizin işçilere ulaşması kolay olmadı. Çünkü fabrikanın dört bir yanı sularla çevrili ve muhabirimizin yanında gizme yok! Etraf öylesine pis ve çamurlu ki, herkes ancak cizmelerle dolaşabiliyor. Hiçbir işçiye direnişinizin amacı ne diye sormaya gerek kalmıyor.

İşçiler patronun, Başkomiser Servet'in yanında kendilerini tehdit ettiğini, "Ben kesinlikle devlet tanımam, devlet benim." diyerek yasal haklarını gasp etmeye çalıştığını anlatıyorlar. Ve işçilerden biri şöyle notluyor konuşmasını: "Görüyorsunuz, kaybedeceğimiz hiçbir şey yok, direnmek zorundayız, direneceğiz ve kazanacağız."

kası özelleştirmeye karşı net bir tavır

ORÜS'lerde özelleştirme ve işçi kıyımı çanları çalıyor

gerekse kalifiye işçileriyle zarar eden bir kurum değildir." diye konuşuyor.

Ozelleştirebilmek için KİT'lere Yatırım Yapılmıyor

KİT'lerin sürekli zarar ettiği, ekonomiyi kütüye götürdüğü söylenirken, istatistikler ise bir başka gerçeği, KİT'lere yatırım yapılmadığını ortaya koyuyor. Kamu sektörünün imalat yatırımları 1980 sonrası giderek azaldı. 1973 yılından 1980 yılına kadar yatırımlar 2.2 oranında katlanmasına rağmen, 1980'den sonra bu artış giderek azaldı. KİT'lerin imalat yatırımları bugün 1980'nin dörtte biri civarındadır.

Samsun'da ORÜS'ün Özelleştirilmesine Tepkiler

ORÜS'te örgütlü olan Ağaç-İş Sendi-

göstermezken, işçiler sendikayı zorlayarak telgraf çekme eylemi yaptılar. 500 işçi Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Çalgıma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve TBMM'ye satış durdurulması istemiyle telgraf çektiler. Vezirköprü esnafı da işçileri desteklemek için dilekçeler yazarak imzaya açmayı düşünüyor.

Yılbaşında özelleştirmeye birlikte işçilere "Ya asgari ücretle çalışsın, ya da işsiz kalırsın." terahatlerinden birini seçmeleri söyleyecek, işçiler bugün 3-4 milyon lira alan 10 yıllık bir işçinin yılbaşından sonra asgari ücret alacağını biliyorlar.

İşçilerin bu haksızlığa ve işçi kıyımına karşı tavır almaları ancak kendi özgüvenlerine güvenmeleri mümkün. San sendikaların duyarsız tavrı işçilerin geliştiricileri yeni mücadele yöntemleriyle aşacaktır. ©

İşçiler 9 ve 10 Eylül günü fabrika önünde oturma eylemi yaparak mücadelede kararlı olduklarını, hakları olan parayı işverene verilmeyeceklerini vurguladılar. 11 Eylül günü ise daha kararlı bir şekilde işyeri önüne giden işçiler sendikayı da zorlayarak saat 15.30'da işverenden ihbar tazminatlarını aldılar. Bunun yanında sosyal yardım paralarını da alan Derby işçileri de mücadelelerini kazanmış sonuçlandırıldı.

Bu iki örnek hak alma bilincinin gelişmesi açısından büyük önem taşıyor.

Diwidag-İdil işçileri iş yavaşlatıyor

Trabzon (Mücadele)- TMO için yapılan liman siloları inşaatında çalışan yapı işçileri iş yavaşlatıyor. Bir Amerikan-Türk ortaklığı olan Diwidag-İdil firmasında çalışan işçiler 2.5 aydır maaşlarını ve üç aydır vergi indel-

Daha önceleri de benzer sorunlar nedeniyle birçok kez iş bırakan işçiler, sendikassız olarak çalıştırılıyorlar. İşveren ücretlerin ödenmemesini para sıkıntısı gerekçesiyle açıklıyor. Oysa Dünya Bankası kredisizlikle ihale alan firmaya işçi maaşları her ay gönderiliyor.

150 işçisine ücretlerini ödemeyen Diwidag-İdil ortaklığının halen yurt içinde ve dışında aldığı birçok ihalesi bulunuyor. İşçilerin haklarını gasp eden sömürsü kuskacı, emperyalizme sunulan başka kâr tokmalarıyla sürdürülüyor. İşçiler bunu dile getirirken, "Dünya Bankası krediyi, yapım malzemesini Almanya, İtalya ve Macaristan'dan almaları veya kiralamaları koşulu ile firmaya veriyor." diyorlar.

Yapı işçilerinin direnişi bu çıkar ortaklığına karşıdır.

Karçay İşçileri: "Direniş, genel müdürü istifa ettirdi"

Trabzon (Mücadele)- Karçay Fabrikası'nda çalışan işçilerin direnişi Genel Müdür Sadi Özyıldız'ı istifa ettirdi. Haklarını sonuna kadar aramakta kararlı olan işçilerin eylemi fabrika yöneticilerini ve Öz Gıda-İş Sendikası yöneticilerini zor duruma sokuyor. Fabrika ve sendika yöneticileri ilk olarak işçilerin hakkı mücadelesine karşı koymak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu arada direnişi kamuoyuna yansıtan yerel Zümrüt Rize gazetesinden aboneliklerini bile kestiler. Gazeteyi zor duruma sokup, sesini susturmanın hesabını yaptılar. Direnişteki işçilerin sayısı günden güne artarken, iş akitleri askıya alınan işçiler de koşullarını net olarak ortaya koydular. "Ya çalıştıracağınız, ya da tazminatlarımızı ödeyeceksiniz."

Belediye işçilerinin örgütlülüğünde bir adım daha

BEL-DER Kuruldu

Adana (Mücadele)- Hak alma bilincinin gelişmesiyle, emekçiler haklarını arayacakları sorunlarına çözüm üretilebilecekleri de-

mokratik kitle örgütleni kuruyor, örgütlenmeyi seçiyorlar. Mesai'de de belediye emekçileri kısa adı BEL-DER olan Belediye Çalışanları Sosyal Yardımlaşma Kültür ve Dayanışma Demegini kurdular.

BEL-DER'in 12 Eylül'de yapılan açılışına belediye işçileri ve memurlar büyük ilgi gösterdi. Açılışa konuşan BEL-DER Genel Başkanı Cumali Akbaş BEL-DER'i belediye çalışanlarının sorunlarına ve somut taleplerine cevap verecek, sosyal, kültürel ve hukuksal çalışmalarla belediye çalışanlarına sahip çıkacak bir demokratik kitle örgütü olarak kurduklarını söyledi. Bugün belediye çalışanlarının öndeki ilk büyük sorunları özelleştirme ve bununla birlikte gündeme gelen işten atılmalarda oluyor. Böylesi süreçte emekçilerin yürüttüğü mücadele içinde BEL-DER yeni bir adım olarak önem taşıyor.

Zeytinburnu belediyesi ve Derby işçileri haklarını aldılar

İlk Ağaç-İş Sendikası Mali Sekreteri Ibrahim Fil "Çoğu KİT gibi ORÜS de bilinci olarak zarara uğlatıyor. Hedef işçi sayısını azaltmak, bu yolla özelleştirmeyi cazip hale getirmektir. ORÜS gerek teknolojik,

Zeytinburnu Belediyesi'nde işverenin "Aylıkları ödeyemiyorum" gerekçesiyle işten çıkarttığı 29 işçinin 7 Eylül'de başlattıkları açlık grevi ve 9 Eylül'de diğer işçilerin destek için yaptıkları bir günlük iş bırakma eylemi kazanımı beraberinde getirdi. İşveren geri adım atarak 29 işçiyi de tekrar işe almak zorunda kaldı.

Yine Derby Lastik Fabrikası'nda işveren kıdem tazminatı ödememek için bir yıllık sözleşmelerle çalıştırdığı 275 işçinin birçoğunun sözleşme süresi bitmediği hâle işten çıkardı. Zaten kıdem tazminatı ödemeyen işveren, işçilerin ihbarlarını ve okul, yakacak, ayakkabı vb. gibi sosyal yardımlarını da vermedi.

12 Eylül cuntasına yurtdışında protesto

12 Eylül askeri faşist cuntasının üzerinden 12 yıl geçti. Beyinlerde yarattığı onca tahribata rağmen, 12 Eylül işkenceleri, katliamları, infazları, hak gaspları unutulmadı. Kaldı ki, bütün bunlar bugün de devam ediyor. Bu anlamda 12 Eylül'ün protestosu bugünkü baskı ve teröre karşı mücadelede somutlanyor.

12 Eylül ve cuntacı mantığın bugünkü uygulamaları yurtdışında da protesto edildi. Devrimci Sol Güçler, TKP/ML Hareketi, TKP/Kivilem, Ekin, TIKB, TDKP. Kawa ve TKP/ML'nin oluşturduğu platformun aldığı kararlar doğrultusunda yer yer farklı grupların da katılımıyla yürüyüşler, afişle-meler, paneller yapıldı.

İlk yürüyüş 12 Eylül'de Almanya'nın Köln şehrinde gerçekleştirildi. Aynı gün İsviçre'nin Lugano ve Basel şehirlerinde paneller, Amsterdam, Paris ve Viyana'da da gösteri ve yürüyüşler yapıldı.

Köln'de 500, Paris'te de 1500 olmak üzere on binlerce kişinin katıldığı gösteri, yürüyüş ve panelleri, binaların ülkelerin anti-faşist, demokrat grupları da doğrudan katılmalarıyla desteklediler.

Fransa'da "insan hakları"

Paris (Mücadele)- Demokrasilerinin mükemmelliğiyle övünen, insan hakları savunuculuğunu kimseye bırakmayan Fransa hükümeti, genelde Kürt ve Türk milletlere, özellikle Devrimci Sol Güçler'e yönelik baskıları artırıyor. Strazburg'da 10 aydır tutuklu bulunan DSG taraftarları, henüz tahliye edilmemişken, geçtiğimiz günlerde Paris'te de Uç DSG taraftarları benzer bir komployla tutuklandı. Komplö, Fransız devleti-Türkiye Konsololuğu-sivil faşist çevrelerin işbirliğiyle hazırlandı.

Zorla para toplamakla suçlanan üç devrimci gerçekte sivil faşistlerin şikayeti sonucu tutuklandılar. Oysa, iddia edilen olayın üzerinden iki yıl geçmişti ve Fransız polisi evleri, işyerleri belli olan bu insanları iki yıllık bir gecikmeyle gözaltına alıyordu.

Sahaba karşı evlere baskın düzenleyen, kafalara silah dayayan, kapıları kırarak içeri giren polisler ortalgı talan etmeden de çıkmadılar. Gözaltına alınanlar, ırkçılarıyla tanınan ve daha önce Baskıların davalarına bakan "anti-terör uzmanı" bir sorgu yargıcı tarafından - birkaç dakikalık bir dosya incelemesinden sonra- tutuklandılar.

Amacı biliniyor, Kürföz savaşının ardından Orta'da'daki "yeni pazarlardan pay alma yarışındaki Fransız emperyalizmi, Türkiye devletiyle Kürt ve Türk milletleri konusunda pazarlık yapıyor ve daha fazla iletale alabilmek için TC'ye şirin sözlerle konuşuyor.

Çeşitli kuruluşlar tarafından yapılan açıklamalarda "Fransa'nın devrimcilere yönelik tutuklama, tehdit, işyeri-dernek ev baskınlarına, takiplere, gözaltılara, psikolojik işkenceye ve muhbirlikle zorlama politikalarına derhal son vermesi" gerektiği belirtilerek "Fransa'nın TC devletine verdiği her türlü yardımın durdurulması" talep edildi.

Huzurevlerinde de huzur yok

Konya (Mücadele)- Huzurevi... Ömrünün son üç-beş yılını gürültüden, günlük telaşından uzak, yaşadığı yılları anarak geçirmek isteyen insanlar için güzel çağrışmalar yaratan bir sözcük. Ama gelin görün ki, Türkiye'deki herhangi bir huzurevinin kapısından adım atar atmaz paramparça oluyor bu imaj. İnsanların içini bir huzursuzluk kaplıyor.

Kapitalizmin yaşlılarına verdiği, daha doğrusu vermediği değere tanık olup üzülürsünüz. Ama yaşamamak gerekiyor. Çocuklara, gençlere işkence yapılan bir ülkede, yönetenler açısından "insana değer vermek" gibi bir kavramı tartışmak anlamsız geliyor.

Ama biz veriyoruz. Bunun için de duyduklarımızı yerinde görmek için kalıp Konya Huzurevine gidiyoruz. Gördüklerimiz yalnızca anlatılanların yetersizliğini kanıtıyor. Değer vermemenin ötesinde bir aşağılanma, insanın aşağılanmasına şahit oluyorsunuz. Geçmişte Evren'in, bugün Özal'n, Demirel'in huzurevlerine yaptıkları ani baskınları (!), yüzlerce kurdeleli pakette yaptıkları ziyaretlerin bir şovdan öteye gitmediğini, buralarda yıllardır hiçbir şeyin değişmediğini görüyoruz. Konya Huzurevi de, diğerleri gibi yaşı insanların bakımsızlıkla, beslenme yetersizliğiyle ve iletizlikle ölümlü beklediği bir yer haline gelmiş. Emeklileri banka önündeki kuryuklarda ölüme terk eden siyasi iktidarlara, huzurevlerindeki yaşlılarımız da aynı kaderle yüz yüze bırakmış.

Yerinden kımıldayamayan, felçli bir hasta, odası değiştirirken düşürüyor-nasıl olup da düşürüldüğünü öğrenemiyoruz bir türlü- omuzu yara oluyor. Bir başta hasta ise yine "düşmüş", gözünü morarmış, kan oturmış gözüne. Yüzünde başka hiçbir morarı, siyik olmaması dikkatimizi çekiyor. Hastalar korkuyor.

işin aslını söylemeye, ama belli ki düşmenin dışında bir nedenle olmuştur o morluk. Omuzu yara olan hastaya hiç değilse pansuman yapması için hemşireyi bulduğumuzda, çay saatinin geldiğini söyleyerek çekip gidiyor.

Müdür: "Yaşlılarımızın Herhangi Bir Şikayeti Yok"

Müdür Adem Özbekler, önce uzun uzun, bu huzurevinin Türkiye'deki ilk huzurevi olduğunu, 1966'da Cemiyeti Hayriye tarafından kurulduğunu anlattıktan sonra, yaşlıların şu ana kadar idareye herhangi bir şikayette bulunmadıklarını söylüyor. Bu düzenin bürokrasisindeki herhangi bir müdülden alınabilecek en doğal yanıttı...

Sosyal Hizmetler Kurumu'na bağlı olan huzurevinde personel sayısı 50 kadar. Ve 200 yaşlı banyörü burada. Müdür Özbekler, yaşlılar için sık sık etkinlik düzenlediklerini söylüyor. Etkinlikten kasıtları iki farkı, iki dansöz olsa gerek diye düşünüyoruz. Müdürlük söyleşimizden sonra gezmeyle devam ediyor ve

İNSANLIK ONURU İÇİN MÜCADELE- Hastanesinden hapishanesine, işkencehanesinden huzurevine kadar her yerde insanı aşağılayan bir düzende yaşıyoruz.

Adana'da iki devrimciye sokakta infaz

Adana polislin infaz t imleri 13 Eylülde Adana'da iki devrimciyi daha katlettiler.

Ali Şahin ve Erol Poyraz, TKP/ML Hareketi'nin bildirilerini dağıtırken sağ yakanmalarına karşın sokak ortasında kurşuna dizildiler. Cesetlerinde onlarca kurşun yarası ve darp izleri vardı.

Devrimcilerin cenazeleri Adana'da polislin tüm engellemelerine karşın devrimci sloganların haykırıldığı, pankartların açıldığı bir törenle toprağa verildi. Devrimciler, emekçiler şehitlerin başucundaydı.

Ali Şahin ve Erol Poyraz devrimcilerin mücadelesinde yasa-yacak.

Frankfurt (Mücadele)- Emperyal-

Alman emperyalizminin katliamlardaki sorumluluğu tartışılıyor Alman Parlamentosunda Türkiye

lizm ne kadar çok barıştan söz ederse,

en kârlı sektörleri silah sanayi o kadar hızla gelişiyor. Emperyalistler dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, halkı karşı kullanan her kurşunun, bombanın suç ortağı durumundalar. Bu gerçek kendi parlamentolarında yapılan tartışmalara da yansıyor.

3 Eylül'de Alman parlamantosunda verilen dilekçelerde, emperyalizmin bu kirliliğine bir kez daha tanık olundu. Ve bir kez daha görüldü ki, hangi emperyalist ülke olursa olsun, hiçbir hakların kurtuluş mücadelesi yürüten devrimci, yurtsever hareketlerin dostu, mut-

tefiki olamaz.

3 Eylül'de parlamenter Ulla Jelpke ve PDS/Sol liste grubunun Alman parlamantosuna verdiği bir dilekçede, Şırnak'taki katliamlarda Alman silahlarının kullanıldığı, bunun olay yerinde incelemeler yapan bir Alman heyeti tarafından da çok açık delillerle ortaya konulduğu belirtilerek, Türkiye'ye karşı silah ambargosu uygulanması, yedek parça teslimatının da durdurulması talep edildi.

Aynı grup tarafından verilen ikinci bir dilekçede de, Alman gizli servisi ile Türk gizli servisi arasındaki ilişkinin açıklanması, yapılan gizli anlaşmaların açık-

zemin kata iniyoruz. Burada ziyaretçisi olmayanlar kalıyor. Buna kalmak denirse tabii. Bu bölüme su içtikleri bardaktan, banyoya kadar her şey ve her yer pislik içinde. Yerlerde sıdık öbekleri var. Yaşlıların çoğunun üst-başlarının iletale olması, vücutlarının yara içinde olması dikkat çekiyor. O kadar personelin neredede olduğunu ve ne iş yaptığını soruyoruz. Yanıt yok.

Görüşüğümüz yaşlılar, buraya sığınmayacak kadar çok sorun sayıyorlar, ancak personeli gördüklerinde korktuklarını da hemen belirtiyorlar. Yatakları hastaların korkusu ise daha fazla. Çünkü onlar personele daha fazla muhtaç durumdadılar. Her şeyden önce yemeklerinin düzeltilmesini istiyorlar...

Kafamızda gördüklerimiz, anlatılan sorunlar ve çözümlerle çıkıyoruz huzurevinden. Demirel'in "Benim emeklim, dulum, yetimim..." sözleri cinlıyor kulaklarımızda.

Evet, onların bu ülkede sahip çıkabilecekleri hiçbir şey yok. Bu insanlar bizim. Onların çözebilecekleri bir şey de yok. Çözüm de bize ait olacak.

lanması istendi. "Alman gizli servisinin,

KİME SALDIRIYORLAR

Onları anlıyoruz; devrimciler, katlettikçe tükenmeyen bir gücü temsil ediyorlar. Her fiziksel yok oluş, daha kararlı ve cesaretlili adımları getiriyor. Her darbeye, yenilenen bir güç olarak karşılırları çıkılıyor. "Tükettik, yok ettik" diymiyorlar. Boğazlarına düğümleniyor bu sözcükler; "biraz daha sabredin", "üç-beş kişi kaldılar" diyebiliyorlar ancak...

Topyekûn bir savaşın içindeyiz. İktidar bütün silahlarıyla bu savaşı sürdürme gayretinde. Cellatlarına, propagandistlerine "öldürün ve yalan söyleyin" emirlerini aralıksız yağdırıyor.

Bu savaşta ellerinden alınmış her silah, onları çığına çevirmeye yetiyor. Daha fazla çırpınıyorlar. Çırpındıkça batıyorlar, battıkça pervasızlaşıyorlar. Hiçbir yasa ve kuralı tanımadan saldırıyorlar. Sınırsız, ahlak-sız, kural-sız bir saldırı bu...

Onları anlıyoruz; devrimciler, katlettikçe tükenmeyen bir gücü temsil ediyorlar. Her fiziksel yok oluş, daha kararlı ve cesaretlili adımları getiriyor. Her darbeye, yenilenen bir güç olarak karşılırları çıkılıyor. "Tükettik, yok ettik" diymiyorlar. Boğazlarına düğümleniyor bu sözcükler; "biraz daha sabredin", "üç-beş kişi kaldılar" diyebiliyorlar ancak...

Yok etmeyi düşündükleri "üç-beş" devrimci mi? Hayır, onlar öyle düşünmüyorlar. Türkiye halklarının mücadelesini yok etmek istiyorlar, istedikleri gibi "hizaya sokmak" istiyorlar. Hedeflerinde, işçisiyle, memuruyla, köylüsüyle, öğrencisiyle, Kürt ve Türk hakları bulunuyor.

Sakin bu savaşa, "anarşi-terör" için demeyin... Düşünün biraz...

Alın terimize saldırıyorlar; ulusal gururumuza, insanlık değerlerimize, geleceğimize, namusumuza, elde-avuçta ne varsa her şeyimize saldırıyorlar...

Ellerinde silahları, gözleri dönmüş bir biçimde yolda yürüyor, okul bah-

çesinde oynayan, arabada oturan, "dur ihtarını duymadı diye insanları-mız öldürüyor. Bir günde dört-beş devrimci-lerici katlediliyor, onlar seviniyorlar. Ölen kim, öldüren kim?..

Sokaklarda azrail gibi dolaşan cellatları düşünün, onları görünce kurşunlarına hedef olmamak için köşe-bucak saklanan insanlar yaşıyor bu ülkede... Polise "sığınan" 14 yaşındaki genç kıza tecavüz edip, satanları düşünün.

Sadece ve sadece Kürt oldukları için öldürülen, işkence gören, katledilen insanları göz önüne getirin. Kocasını somak için karakola giden ve orada tecavüze uğrayan Kürt kadını hatırlayın ve düşünün...

Ailenize, çocuklarınıza, çevremize düşmanlık tohumları serpiştirerek, bizi her gün "milliyetçilik" adı altında kinle yoğunur, saldırgan insanlar yapmaya çalışıyorlar.

Geçmişin delikanlı faşistlerini "sevimi" ve "masum" gösterme çabasını düşünün. Onları açıktan açığa bizlere saldırmak için hazırladıklarını göreceksiniz. MGK toplantısı sırasında Demirel'i "ziyaret" eden Tür-keş'in ne işi var diye sorun ve yanıtını bulun... Kontregerilla yasalaşma-dır." diyenlerin ne amacı olabilir?..

İşçileri düşünün. Evine birkaç ku-rus götürülebilmek için direnen, işten atılmalar karşısında açık grevi yapan Kartal Belediyesi işçilerini ve bu işçilere saldırı, yaralanma, gözaltı-na alan polisleri düşünün. Tarım iş-çilerinin, belediye işçilerinin hak alma mücadelesini engellemek için

Bu ülkede hak aramak bir şeyler istemek polis terörüne karşılanıyor.

bin bir türlü vesile ile grevlerini ya-saklayan martıgı düşünün ve kime düşman olduklarına karar verin.

Alay edersene, "Memuruma iyi maaş verdik", "Hazineyi mi verecek-tik" diyen Başbakanı gözünüzün önüne getirin. Ya da "tahrik var" adı altında, kafası gözö patlayan me-murları...

Kaybedilen, Soner Gül, Hüsa-met-tin Yaman adlı öğrencilerin ve Ha-san Gülünay'a ne olduğunu düşü-nün. Öğrencilere saldıranların kim olduğunu sorun kendinize. Okulları, polis karakollarına, jandarma kış-la-larına kim çevirdi? Düşünün ve ka-rar verin.

Ülkemizi, topraklarımızı emperya-lizmin yemilgi haline getiren, ne ulu-sal gurur ve yurtseverlik bırakmaları düşünün. "Benim Batı'ya 50 milyar dolarlık borcum var. Ya öde derse" diyen Başbakanın bu ülkeyi emper-yalizme nasıl peşkeş çektiğini göre-ceksiniz.

Bu savaştan nasibini almayan, saldırıya uğramayan hiçbir emekçi kesim yok. Nedenini sorun ve düşü-

Öncelikle devrimcilerle daha şid-detli saldırıların amacını arılaya-caksınız. Sonra saldırının sadece devrimcilerle sınırlı olmadığını gö-receksiniz. Bu nedenle iktidarın topye-kûn saldırısına topyekûn karşılık vermenin gerekliliğine inanacak-sınız. Devrimcilerle yönelik saldırılar karşısında seyirci olmamak için ça-balayacaksınız. "Halkımız sizler için ölüyoruz" diyen devrimcilerin, bir iş-çinin alın terinin hakkı için, bir me-murun insanca yaşamı için, halkları-mıza yönelik her türlü saldırı için mücadele ettiğini göreceksiniz.

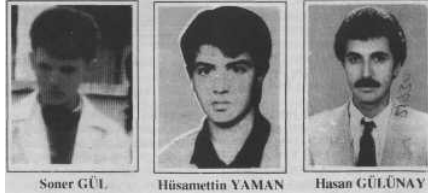
Onları daha iyi anlıyoruz. Çünkü devrimciler halklarımızla bütünleşip, büyüdükçe korkuları artıyor, yalanları çoğalıyor, kanlı yüzleri açığa çıkıyor. Korkularını büyütelim, dünyayı onlara zindan edelim. Onlar bizlere savaş açtılar. Savaş istemek de, bu saldırıdan kaçamayacağımıza göre, biz de onlara kendi savaşımızı dayatalım. Göreceğiz ki kaçacak de-lik arayacaklar.

NEREDELER?

"Kayboldular", "Haber alamadık", "En son emniyette görmüşler"...

Soner Gül, Hüsa-met-tin Yaman ve Hasan Gülünay'dan hala haber alı-namıyor ve onların akıbetini dile getiren son bilgiler bu sözlerin arkasın-daki sis perdesinin ötesine geçemiyor. Sokak infazları, gözaltında kay-bolmalar, kontregerilla cinayetleri ve işkencenin neden olduğu ölümler, adeta zihnlere kanıksatılmaya, peşini bırakmaya zorlarcasına, iktidarın vurdumduymazlığıyla örtbas ediliyor. Polis yetkilileri Soner, Hüsa-met-tin ve Hasan'ın İstanbul Emniyetinin karanlık hücrelerinden geçmediğini söylüyorlar. Görgü tanıkları ise bu açıklamaları yalanlıyor. Siyasi Şu-be-de kaybedildiğini ısrarla vurguluyorlar.

Hasan Gülünay'ın eşi ve yakınları aradan geçen 55 gün sonra 9 Ey-lül'de bazı bakan ve milletvekilleriyle görüştüler. ÖZGÜR-DER ve YKDDİ'lerin girişimiyle sağlanan görüşmede Çalışma Bakanı M.Moğul-tay, Adalet Bakanı Seyfi Oktay, İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Baka-nı Mehmet Kahraman, SHP milletvekilleri Ercan Karakaş ve Sinan Yerli-ka-ya'dan kayıpların kendileri tarafından araştırılmasını ve Gülünay'ın ölü veya diri ailesine teslim edilmesini istediler. Gülünay'ın ailesi görüş-menin ertesi günü İHD'de basın toplantısı düzenledi. Toplantıya katılan Sedat Yurttaş "parlamentonun çözümsüzlüğünden" bahsetmesine rağ-

men, parlamentoya dayalı bir girişimde bulunmayı vaat etti. Ne var ki, tepeden aşağı kadar her kurum suç örgütü olan düzenin parlamentosu bugün insan hayatını korumak için değil, katliam politikalarını, MGK emirlerini onaylamaya el kaldıyor.

Kayıp yakınları ve demokratik kuruluşlar kayıpların ortaya çıkarılması yönündeki ısrarlarını sürdürüyorlar. Faşizm sabırları yok etti. Artık öfke-leri taşıyor. Hasan Gülünay'ın ailesi bundan böyle daha farklı eylemle-re başvuracaklarını açıklıyor. Katil çetelerinin kapatmaya çalıştıkları kendi cinayet dosyalarını halk unutmuyor, unutmayacak...

ISIRGAN

Polisi şaşırtan yanıt

bir pozla, "Yarınki randevun kiminle, söyle yoksa karışmam!" diyordu. Muhabirimiz beklemeden "Namık Kemal Çibareği ile" der demez, polis zokayı yuturmanın sevinciyle

"0 da kim?" sorusuyla sorgusunu sürdürdü. Muhabirimizin cevabı ise açık ve anıydı: "Yazı işlen midirsiniz?" Bundan sonra olanlar ise sir detil-

Hasan Uygun Diyarbakır muhabirimiz. O gün Diyarbakır'dan geliyordu. İstanbul'da misafiri bulunduğu evden 5 Eylül gecesi gözaltına alındı. Polis, muhabirimizin kim olduğunu biliyordu. Ancak, "göz kurtulmak" biraz da "kamında, yasalarda kendilerini olduğunu" göstermek istiyordu. Tehdit, domine ile birlikte "zarf atmaya" da unuttu. İşkence kuma-

Hasan Uygun Diyarbakır muhabirimiz

Garip bir araba

Mersin Emniyet Müdürü 15 Eylül günü "dur" işaretine uymayan bir otomobilin lastiklerine atış edilmesi sonucu se-

ken kurşuna şoförün olduğu bildirildi. Bizim bildiğimiz arabaların lastikleri şoförün arka-

arabının altında ve dört bir taraftındır. Herhalde Emniyet Müdürünün söylediği araba bizim bildiğimiz bir marka ya da model. Ya da Emniyet Müdürü hayatında hiç otomobil görmemiş ve lastiğinin ne-rede olduğunu bilmiyor.

"Polis ve adliye muhabirleriyle sabahın akşamı kadar beraber. Birlikten güç doğmaktadır. İstanbul Güvenlik ve Adliye Muhabirleri Derneği'nin kurulmasından dolayı son derece mutluyum." (N.Menzir)

Tarih 6 Eylül Pazar. 20.00 suları... Bakırköy spor tesisleri, sayıları yüzü aşan polis muhabiri ile kontrgerilla şeffelinin "anlamı" buluşmasına tanık oluyor. Hemen havuzbaşına alınan katliamlar, satılık kalemlerifendiyle "hatıra" fotoğrafı çekilme yarışına giriyorlar. Bu arada Emin Demirel, kucağında bebeğiyle gelerek Sezgin'in resim çekirmeyi de ihmal etmiyor. Onur konukları yaklaşık 1-1.3 saat süren kokteylin atımdan yemeğe alınıyorlar.

Yemeğe ara vererek açık konuşması yapan Demirel, polis muhabirleri Batı'nın "İsmisiz kahramanları" ilan ederek, bunları "hak ettikleri yere getireceklerini" iddia ediyor. Hakkında herkesin bildiği gerçekleri "asilsiz dedikodular", "satışma" ve "çamur atmalar" olarak çarpıtmaya kalkışan Demirel, gazetecilik yaşamı boyunca bir kez bile hesaba katmadığı halde, İGAM Yönetim Kurulu Başkanı olarak, salonda bulunan herkesin önünde hiç de utanmadan "Gazeteciliğin gerektirdiği dürüstlük (!), tarafsızlık (!) ve doğruluk (!) ilkesine bağlı kal-

"Olay yerinde masa bulundurmaktan tutuklanmasına..."

TÖDEF tarafından üniversitelerde 'Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışına Masaları' açılır da polis rahat durur mu? Düşmeye basılmış gibi nerde masa bulduysa, nerde öğrenci gördüyse saldırdı. "Rehberlik" yapılacaksa polis yapardı, "dayanışılacaksa" polisle dayanışılmalıydı. Birçok öğrenciyi gözaltına aldı, dövdü, işkence yaptı ve mahkemelerin karşısına çıkardı. Herhalde tutuklanma gerekçelerini de bulmuştur. "Rehberlik yapıyorlar" dese "Paris Şartı"na ayıp olurdu, "dayanışma içindeler" dese Helsinki İzleme Komitesi'ni ülkeye çağırmış olurdu. Bizce, ne orayı ne burayı "ayıp" ettirmeyecek "çare" olarak, gözaltına alınanların fezlekesine ve tutuklama gerekçesine, "evlerinde ve olay yerinde yapılan aramalarda masa çıktı" gibi bir ibare yazıversinler...

Böylece ne İzleme Komitesi, ne insan hakları ile ilgili kuruluşlar herhangi bir şey yapabileceklerdi. Çünkü, masa bulundurma gibi insan hakları ihlali bu kuruluşların dosyalarında, kitaplarında yoktur. Onlar, "Bu insan hakları ihlaline girer" diye bir madde buluncaya kadar bizimkiler başka gerekçeler yaratıverir!..

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: "Demokrasi ağacı birçok badireden sonra yeniden yeşermiş, meyveye durmuştur. Biz sizlerin verdiği yeşiloyle ülke yönetimini devaldık. Bu meyveyi hep beraber toplayalım. Milletten şirnesinden gelmiş hükümet, görevinin başındadır. Sorunları çözmek görevimizdir." (2.12.1991, Günaydın)

Demirel: "Dedikimiz yapacak gücü millet bize vermedi." (10.8.1992, Cumhuriyet)

Sezgin Şırnak'ta yapılanları beğenmedi

İsmet Sezgin "Şırnak'a üçüncü gün gittik. Ne harabe, ne yangın yeri. Camlar kırılmış, bazı duvarlar yıkılmış" diyor. Evlere binlerce top mermisi atan kendisi askeri, polisi değilmiş gibi bombalamayı ve vahşeti kışkırtılığa kışkırtıyor.

Yukarıda İsmet Sezgin'in "camlar" kırılmış dediği Şırnak görüldüyor!..

"İnci Baba" tutuklandı. 11 Eylül tarihli gazetelerin yazdığına göre, Demirel'e küfür eden gazinocu Ahmet Dürer'i "vardurmaya azmetirmek"ten, "iki adamı" ile birlikte nübetçi mahkeme tarafından tutuklanmıştır. İnci Baba'yı tutuklayan da herhalde Demirel'di.

Polis muh(a)birleri İGAM'la daha "güçlü", daha "örgütlü"

malı ve sahip çıkmalıyız" diyebiliyordu.

"Bazı dergiler, çarşaf çarşaf polis muhabirlerinin isimlerini yayınlarlarken nedense cemiyet ve dermeklerden hiç ses çıkmadı. Ya polis muhabirleri gazeteciden sayılmadı ya da dergilerin gücünden korkuldu."

E. Demirel, bazı dergilerde isminin yayınlanmasına gıcırnuş görünüyor. Emin Demirel, Haldun Tekinalp, Alaaddin Demirtaş gibileri kendilerini "gazeteci" olarak görebilirler. Sözü ettiği "bazı dergilere" gelince; böyle dergilerin varlığından kaygı duymakta hatta korkmakta haklıdır. Çünkü o "bazı dergiler" Emin Demirel ve benzerleri gibi gücünü sermayenin bir avuç kiralık katillerinden almıyor.

Korkuyorlar. Ve bu korkularını Bakanlarının, Valilerinin ve Emniyet Müdürlerinin huzurlarında, yüksek sesle bir kez daha dile getirmek "çare" umuyorlar. Emin Demirel'den sonra söz alan Sezgin, salondaki polis muhabirlerine seslenerek "rollerini" bir kez daha hatırlıyor: "Terör olaylarında, halkımız son aylarda emniyet güçlerinin yanındadır. Basınımların bunda büyük payı vardır. Basın bizi eleştirirken ve olayları yansıtırken önce devleti düşünmelidir." Evet, "önce devlet". Böylelikle Sezgin, polis muhabirlerini de "kahramanları" arasına katıyor.

"Mevkutelarinizi okuduk": İGAM'ın kuruluş çalışmalarının başından bu yana

hiçbir fedakarlığı esirgemeyen, çalışmalarını rahat sürdürebilsinler diye Sepetçiler Kasrı'nda yer bile arayanlar Menzir, bu kez "en mutlu" günü olan kuruluş gecesi "çocuklara" beklenenin aksine, hiç de iyi davranmıyor. "Mevkutelarinizi okuduk..." diye küçümseyen bir şekilde sırtarak bağlıyor, "Kim ne yapacağını biliyor. Görev yaparken bazen cop yıyorsunuz. Bazen biz de cop yıyoruz." diye devam ediyor.

Bu toplantı sırasında, ücretsiz basın çantaları dağıtıldı. Çantaların üzerlerinde İGAM arması vardı. Ve asıl sır bu armada gizliydi. E. Demirel, İGAM üyelerine bunu açıklıyor: "Üyelerimizin haber kaynakları (polisler) tarafından da tanınmasına ve ilişkilerinin (polislerle) gelişmesine sanıldığından çok katkı sağlayacaktır." Gözlerinin tutmadıkları muhabirleri, polis şefferi toplumsal olaylarda uzaktan çekik kuvvete işaret ediyorken, şimdi buna da gerek kalmayacağı, iyi düşünülmüş olmasına karşılık bir de tersi durumlar da söz konusu olabildi. Armanın halk güçleri tarafından kolayca tanınmasına neden olabileceğini de düşünmüşlerdi herhalde. Olobüste, vapurda seyahat ederken veya bir emekçi mahallesine yolları dağıtıldığında, omuzlarındaki İGAM armalı bu çantaların bir anda suç aletine dönüşebileceğini de düşünmüş olmalıydılar.

İGAM'a üye olan basın emekçileri

İGAM daha işin başında mesleki demokratik bir mevzi olma seçeneğine kapılarını kapatmıştır. Çünkü İGAM yöneticileri daha bugünden kapılarını işkencecilere, katliamlara, gazeteci ve insanlık dışımlarına ardına kadar açıp içeri onları doldurmuştur. "Mesleki beklentilerle" İGAM'a üye olan basın emekçileri!

Sizleri coplatanlar, emri verenleri en iyi siz tanıyorsunuz. İşte onlar bugün İGAM'ın "onur" üyeleridir. Fotoğraf makineleri ve kâlemlerinin Viliyetin kapısına bırakıldığı günler ne çabuk unutulmuştu. Yönetimde yer alıp da teride derneğe "olumlu" işlev yüklemeyi hesaplayanlar da bunu görmeli, böyle bir yerde işleri olmadığını ilan etmelidirler.

Soruyoruz:

"Hastane kapılarında, gece-gündüz, soğuk-sıcak demeden dışarda görev yapan" diye bahsettiği hastane muhabirlerine değil selam vermek, "büyük gazeteci havalarda" yüzüne bile bakmayı kendine yediremeyen, telsiz anonslarında hayvan gibi muamele eden E. Demirel ve benzerleri, bugün sizlerle ve sorunlarımızla ilgili görünüyor ve sizlere der döküyorsa bunun anlamı nedir?

Su ya da bu beklentilerle İGAM'a üye olan basın emekçilerinin tavı; "satılık kalemlerle" aynı havayı solumak değil, gazetecilik onurunu korumak olmalıdır. Emin Demirel gibilerinin "daha yüksek mevkiilerdeki" ahlağısızları tarafından "onore" edilmesi hiç de düşünülmesi bir durum değildir. Tersine, dürüst bir gazeteci için onur kırıcıdır.

Hiçbir basın emekçisinin, satılık kalemlerin "matnezmesi" olmak gibi onur kırıcı bir alçaklığı hak etmediğine inanıyoruz.

yorum... yorum... yorum.

PERU: Latin Amerika'da bir silahlı mücadele odağı

Peru ülkenin 500 şehir ve kasabasında denetim kurmuş Aydınlık Yol'un önderi Guzman'ın da içinde bulunduğu 9 yöneticisinin yakalanmasıyla dikkatleri yeniden üzerinde topladı.

Peru 1980'den bu yana yoğun bir gerilla faaliyetinin varlığıyla, hükümetlerin ve darbelerin geliş gidişinde önemli rol oynadığı Latin Amerika ülkelerinden biri.

Peru her şeyyle emperyalizme bağlanmış tipik bir yeni-sömürge örneğidir. Diğer Latin Amerika ülkelerinin kaderi Peru'nun kaderiyle bir-birine bağlıdır. 1810'dan bu yana 28 kez askerlerin müdahalesiyle hükümetler devrilmiştir. Peru ismi kaldırılıp yerine herhangi bir Latin Amerika ülkesinin ya da yeni-sömürge bir ülkenin ismi konulmuş, ekonomik ve politik işleyiş ile çok fazla değişikliğe görülmeyecektir.

Çünkü Peru'da da herhangi bir seçilmiş ya da seçilmemiş sivil idare den daha fazla olarak askerler kendilerini kelimenin tam anlamıyla "ülkenin son sorumluları" olarak görüyor. Peru'da da köylüler gerilla denilip katledilir. Sokak infazları, kayıplar, işkence ve cezaevlerinde katletmeler günlük sıradan olaylardır. Bazı günler 5-10, bazı günler 50-100 insan öldürülmezse olağanüstü bir durum sayılır.

22 milyon nüfusa sahip Peru'nun 15 milyonundan fazlası yoksulluk sınırının altında yaşamını sürdürür. 10 Peruludan 5'i işsizdir ve 3 milyondan fazla çocuk yaşamak için en ağır işlerde çalışmak zorundadır. Kriz Peru'da ekonomiyi hızla başşağı yuvartıyor. 1983-90 yılları arasında enflasyon % 21 bin oranında artmıştır. Peru nüfusuna oranlandığında 22 milyar dolarla dünyanın en borçlu ülkelerinin başında geliyor. Peru ulusal gelirinin % 55'ini nüfusun % 10'u ele geçiriyor.

IMF'nin "İstikrar tedbir" paketleri ve yarattığı politik sonuçlar yeni-sömürge ülkelerde özünde farklı olmuyor. 24 Ocak kararları 12 Eylül'e davetیه çıkırdıysa, 91 Ağustos kararları da farklı biçimde bürünse de, 5 Nisan darbesine davetیه çıkıyor. Sonuçta "şifhri reçete" 24 Ocak kararları nasıl iflas ettiyse ve 10 yıl sonra da olsa uygulanması konularının iflasını açıkça ifade ettiyse, enflasyon oranı % 10 binleri bulan Peru'da "Binbir gece masallarına" benzeyen ünlü program Peruluları daha kısa sürede hayal kırıklığına uğrattı. Ne dış borçlar azaldı, ne işsizlik, ne yoksulluk ve sefalet.

Her yeni-sömürge ülkede olduğu gibi seçimler öncesi partiler ve başkan adayları vaatlerde bulunurlar. Peru'da da seçimleri kazanan Fujimori, halka vaat ettiklerini kısa sürede unuttu. Ne söz verdiği "demokrasiyi" rayına oturttu, ne de yoksullar için bir şeyler verdi. IMF programını eksiksiz bir biçimde uygularken yoksulluğu ve sefaleti kamçıladı. Başkanlığa seçilmesinden önce Fujimori "Aydınlik Yol sorunu kısa vadede çözülmez. Böyle düşünmek saçma olur. Bu sadece silahlarla çözümlenmeyecek bir sosyal hoşnutsuzluk ve bir protesto biçiminin ifadesidir. Yapılması gereken fakirliği yok etmektir." derken, şimdi ise görevinin bitiminden önce (1995'te bilecek) mücadeleyi siddetle yok etme andı içiyor: "Terörizm ülkenin en önemli sorunudur.", "Fakirlik beklenmelidir."

5 Nisan'da militarist güçlere sırtını dayayıp "sivil" darbe yapmadan önce, 1991 Kasım'ında parlamentonun kendisine karamamelerle yönetme yetkisini vermesine rağmen, parlamentoyu ve partileri çürütümlükle suçlarken darbenin hesabını yapıyordu. Çıkarttığı ulusal savunma, istihbarat ve anti-ayaklanma karamameleriyle (Anti-terör yasası da denilebilir) ordu komutanları tek başına atama yetkisini ele geçirdi.

5 Nisan darbesini yaptığında, hiç yüz bin silahlı kuvvetler personeliyle bir yığın paramiliter grup kendisiyle birliktedydi. Amaç bütün yeni-sömürgelekedinin aynısıydı. "Sivil", "asker" olsun açıklamalar değişmiyordu. Ya "demokrasiyi korumak", "demokrasiyi kurtarmak" ya da "rayına oturtmak". Yeni-sömürge ülkelerde faşizm, ayağa kalkmış halkın elini kolunu bağlamak, devrimci ve ulusal mücadeleye verdiği desteği ko-partmak için hep aynı şeyleri yapıyor. "Demokrasi", "demokratikleşme" deşip daha fazla terörle sarılıyor. Ve bu sözleri de terörünü maskeleye kullanıyor. Peru ve Fujimori bunun sonun bir örneğini oluşturuyor. Aydınlik Yol ve diğer gerilla örgütlerinin karşısında Peru'da yapılabilecek fazla bir şey kalmamış durumda. Reform yolu tıkalı ve kimse de reform yapmaya gücü ve cesareti yok. "Sivil" darbeden 25 gün önce ABD kiti işlerinden sorumlu devlet sekreter yardımcısı B.Aronson'un "Eğer ABD ve diğer demokratik ülkeler Peru'ya askeri yardımını reddederlerse, Aydınlik Yol 1997'de iktidarı alabilir" dediği noktada Peru'da bütün işler Aydınlik Yol gerillalarının mücadelesine göre sekillenecektir.

Bütün yeni-sömürge ülkelerde emperyalizmin ve işbirlikçilerin baş sorununu devrimci ve ulusal mücadelenin gelişmesi ve halkla buluşması oluşturuyor. Buna karşı da panzehir olarak terörden başka bir yol bulamıyorlar.

"Emperyalizme vurulan her darbe

Küba Maslahatgüzarı Victor Guerra Turin ile enternasyonalizm ve dayanışma bilinci üzerine görüştük.

Mücadele: ABD emperyalizmi geçen yıl Irak özgünlünde başta Ortadoğu halkları olmak üzere, tüm dünya halklarına gözdağı verdi. Daha sonra da Küba ve Kuzey Kore'ye yöneldi. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

V.G.Turin: Amerikan emperyalizmi 32 yıldır Küba'ya karşı saldırısını sürdürüyor. Bugün Küba, Amerika kıtasında sosyalist olan, sosyalizmi savunan ve tüm baskılara karşı da yaşatma kararlılığında olan tek ülke. ABD bu yüzden Küba'yı yolundan sapırmak için her yolu deniyor, ekonomik ve ideolojik ambargo, karalama kampanyaları yanında, bizzat karşı-devrimci sabotajları örgütüyor. Tüm bunları boşa çıkardık, yine çıkaracağız. Sorunun bir de ekonomik yanı var ki, bu konuda gerçekten zor durumdayız. Küba fakir bir ülke ve ekonomisi şekere bağımlı, ihracatımızın % 80'ini Sovyetler Birliği'ne yapıyorduk. 1 ton şekere 3 ton petrol alıyorduk. Şimdi durum değişti, tam tersine döndü. Ekonomik gerile-

Yalnız olmadığımızı bilmek. Amerikan emperyalistlerinin saldırılarını kinayan, protesto eden, her boyutta eylemlerde bulunan hareketleri, örgütleri görmek bize güç verir, dayanma gücümüzü artırır.

ruken her darbe kazanımdır... Bu tür dayanışmalar içinde olmayı görev biliyoruz, bunun adı devrimci dayanışmadır, fakat ekonomik koşullarımız bu dayanışmayı ideolojik boyutlarla sınırlıyor.

Mücadele: Sovyetlerde ve Doğu Avrupa'da yaşananlardan sonra "Sosyalizm öldü." diye zafer çığlıkları atılıyor var. Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

V.G.Turin: Her ülkenin kendine has bazı özellikleri vardır. Sovyetler, Doğu Avrupa ve Küba'yı kıyaslamak Bush'un ve emperyalistlerin hatasıdır. Onlar Doğu Avrupa'da sosya-

lrimizin çoğunu yalnızca petrole yatırıyoruz. Tüm bu olumsuz koşullara rağmen, Amerika kıtasında sağlık ve eğitim konularında Küba en ileri ülkedir. Ancak bu krizden bu alanlar da etkilenmeye başladı. Buna bir de 32 yıldır uygulanan ambargoyu eklersek sorunun boyutları ortaya çıkar. Sözün kısası, bugün bizim için "yeni dünya düzeni", ideolojik ve ekonomik ambargonun en üst boyutuyla sosyalist-Küba üzerinde yoğunlaşmasından, halkımızın temel ihtiyaçlarından daha fazla fedakarlık yapması ve emperyalizme karşı mücadelesinin daha da yükseltilmesi gerektiğinden başka bir şey ifade etmiyor.

Mücadele: Castro'nun dört sosyalist ülkeye yaptığı çağrı neyi amaçlıyordu?

V.G.Turin: Bu çağrı dayanışma çağrısıydı. Sosyalizmin, sosyalist ideolojinin yaşatılması, korunması, emperyalizm karşısında kararlı olma çağrısıydı. Yoksa ekonomik anlamda bir şey beklemiydik. Çünkü bu ülkeler de Amerikan emperyalizmi tarafından abluka altına alınmış ülkelerdir. Bunun dışında dünyanın dört bir yanında bizim dostlarımız var. Yalnız olmadığımızı bilmek, Amerikan emperyalistlerinin saldırılarını kinayan, protesto eden, her boyutta eylemlerde bulunan hareketleri, örgütleri görmek bize güç verir, dayanma gücümüzü artırır. Latin Amerika'da, Asya'da, Ortadoğu'da vb. Emperyalizme karşı mücadelenin yükseltilmesi bizim açımızdan devrimci dayanışmadır. Bunun yaygınlaştırılması gerekir. Çünkü emperyalizme vu-

lizm yıkıldı, Küba'da da yıkılacaktır diye düşünüyorlar. Bize sosyalizm Kızıl Ordu'yla gelmedi, çok uzun mücadelelerden sonra biz sosyalizme sahip olduk, temel farkımız bu.

Sovyet deneyiminden çıkardığımız bir ders var ki, biz buna göre hareket ediyoruz. Emperyalizme karşı verilecek en küçük bir ödün bizim sonumuzu hazırlar, bizim buna hakkımız yok.

Sosyalizm yalnız insanların karnlarını doyurması, temel sorunlarının halledilmesi değildir, insanların yeniden sosyalist bir kültüre biçimlendirilmesidir. Biz bunu yapmaya çalışıyoruz. Bush'un, kapitalistlerin dediği bir şey var: "Sosyalizm öldü..." Hayır sosyalizm ölmez, pragmatizm bilebilir ama ideoloji asla bitmez. Yaşanan pragmatik düşünceler eleştirilebilir ama insanlardaki sosyalist düşünceler ve ona göre biçimlenen yaşam tarzı bitmez, bitirmek de mümkün değil.

Bugün kapitalist üniversitelerde Marks'ın Kapitali ders kitabı olarak okutuluyorsa, sosyalizm ölmez. Onun genel kuralları, işleyişi vardır. Bugün değilse bile yarı tekrar onu savunurlar tarafından hayata geçirilir, Bush'un ve diğer emperyalistlerin düştüğü hata da budur zaten.

Bugün elenen düşünceler pragmatik düşüncelerdir... Doğu Avrupa'da eskiden işçi olan birisi bugün işsizdir. Bu insanlardan kapitalizmi savunmaları beklenemez. Göreceksiniz, tabandan gelişen daha güçlü bir sosyalist hareketi hep birlikte göreceğiz, buna inanıyoruz.

Enternasyonal dayanışmada Küba önde. Nerede devrimci mücade.. varsa, Küba halkı orada...

"Yılmaz Güney mi, yasakla!"

İktidarı bugüne kadar "demokrasi" adına söylediği sözlerin hepsinin tersi çıkmaya devam ediyor. Hangi alanda olursa olsun bu böyle. Kültür ve sanat alanında da hiçbir kitap, yayın "yasaklanmayacak" demelerinin üzerinden çok zaman geçmeden, "okullara gime-si yasak" kitapların listesi yayınlanıyor; "sansür kaldırılacak" deniyor, hemen ardından filmler sansüre "takılıyor". Şimdi de aynı uygulama Yılmaz Güney'in başına geldi. Sözde Yılmaz Güney'e ilgili hiçbir şey "yasak" olmayacaktı. Oysa Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Vakfı'nın düzenlediği Yılmaz Güney Etkinlikleri yasaklandı. Yasaklama tam da iktidara yakışacak keyiflikler taşıyordu. Yasaklamanın yasal olmadığı o kadar açıktı ki, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şubesi sadece Tertip Komitesi'nden değil, etkinliğe katılacak tüm sanatçı ve konuşmacıların da belgelerinin olması gerektiğini ileri sürerek etkinliği engelliyordu. Kaldı ki, bu keyfili yerne getirilse, yani belgeler tamam olsa da engellemek için başka yollar bulunacaktı.

Vakıf yöneticilerinin dediği gibi, bu engelleme ve keyifliliği sacotece işçileri Bakanlığının ya da İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün "kendini bilmez bir uygulaması" olarak değerlendirmek bu iktidarı tanımamakla eşdeğerdir. Vakıf yöneticileri Kültür Bakan'ın hiçbir "suçu" olmadığını düşünüyorlar, ancak iktidarı ve onun genel politikasını tek tek bakanların niyetlerine bağlamak ya da iktidarı ortaktıklarının kendi arasındaki sorunlardan kaynaklandığını düşünmek veya başka gerekçelerle açıklamak tam bir linyet göstiresidir. Dikkat edilirse sadece Kültür Bakanlığı değil, birçok bakan "Elmizden bir şey gelmiyor, uğraşıyoruz, yapacağız, MGK karışıyor."

O HALA YASAKLILAR SIRASINDA-Ne kadar yasaksanız yasaklayın, halkın günlünde yaşayacak.

vb. sözlerle kendilerinin ne kadar "iyi niyetli" olduğunu söyleyip duruyorlar. Bir önce ve sanatsal faaliyetlerdir. Kendi-kere bu yanlış kesinlikle aşılmalıdır. sine ilerci, demokrat, yurtsever, hatta Aşılmadığı noktada, bugün Yılmaz Güney'in başına gelen aynı şekilde dar üzerine küçük hesaplar yapmayı başka halktan yana sanatçıların başına rakarak, iktidarı ile olan organik ve dü-

gelecektir. Vakıf yöneticileri hala anlayabilmemiş ilerci ve devrimci bir öze kendi cephe-değiller. Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ın bu lerinde mücadelede katkılarını gerçek-etkinlik için çaba gösterdiğini, yasakla-geştirilmedi. Yoksa iktidarı olan bu tarz-mada onun "parmağı" olmadığını ileri oyunlarla istediği kıyanda istediği biç-i-sürek aslında kendilerini aldatıyorlar. ne sokacaktır. "Ben hiçbir biçime gir-Kültür Bakan'ın demokrasi gösterileri mem" demek bir şey ifade etmiyor. Bunu il-gözleri kapanmış durumda. Elbette gerçekte de göstermek gerekir.

İktidarı ve onun bakanları bu tarz göz-Yılmaz Güney, bu ülke gerçeğinde boyama manevraları yapacaklar ki, olu- "özgür" olamaz. Yılmaz Güney'in öz-gür-lüğünü sağlayacak olan bu iktidarı-değildir. Halkın devrimci mücadelesi Evet, Yılmaz Güney etkinliğinin ya-Yılmaz Güney'i ve onun sanatını da öz-saklanması bu iktidarı genelde halka, güreştirme mücadelesi veriyor. Ancak özelde de ilerci-devrimci sanata yönelik Yılmaz Güney gerçek anlamıyla bu mü-saldırısının bir parçasıdır. Bu etkinliği cadelerin içerisinde özgürdür, özgür de engellemesinin nedeni, Yılmaz Gü-

Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Vakfı: "Yasaklama İşçileri Bakanlığı tarafından yapılmıştır"

Yılmaz Güney Etkinlikleri'nin yasaklanmasının ardından Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Vakfı yöneticileri ile konuştuk. Kendileri gelişmeleri ve yasaklamanın mantığını şu şekilde açıkladılar:

"Bir hafta öncesinden bayıruyu yaptık. Ancak son ana kadar olumsuz Eylül - günü Belediye Başkan Muharrem hiçbir yanı gelmedi. Bir gün önce etkinliklerimize katılan sanatçı ve ko-nuşmacıların medeni haklarını kullanmaya haiz olduklarına dair belge ve paneller, konserler, tiyatro gösterileri ve çeşitli sabıksız/ık kayıtlarının eksik olduğunu bildirerek, etkinliği yapamayaca-ğımızı söylediler. Foto Güney son bir girişimde bulunarak Valilikle görüşmek istedi. Fakat kimse görüşmeye yanaşmadı. Yetkili kimse yok dendi. O yoğunda. Öyle ki, Tertip Komitesi bu "ilgi" şarttan sonra belgeleri tamamlamamız mümkün değildi. Biz de gazeteye ilan vererek, etkinliklere izin verilmediğini bildirdik. Bir gün sonra etkin-liklere katılacak sanatçı ve konuşmacılarla Karaca Tiyatroso'nda bir araya geldik. Oraya Toplumsal Olaylar Amirisi gelecek, sözlü olarak etkinlikleri yapabileceğimizi bildirdi. Biz de ona gazetelere ilan verdiğimizizi, bu andan itibaren kimseyi buraya getiremeyeceğimizi söyledik. Komiser 'Niye ilan verdimiz? Yapabilirsiniz.' benzeri sözler söylemesine karşın yapılması mümkün değildi. O gün bir araya gelen sanatçılar olarak konuştuk, sohbet ettik. Yılmaz Güney'i andık.

"Bu engelleme hakikaten Kültür Bakanı Fikri Sağlar tarafından yapılmadı. Aksine Fikri Sağlar bizlere büyük destek oldu, yardımlarda bulundu. Etkinliğimize yaklaşımı olumluydu. Yasaklama İşçileri Bakanlığı tarafından yapılmıştır, ki son anda o komiserin gelip 'Yapabilirsiniz.' demesi de yukarıdan onlara baskı yapıldığı anlamına gelir.

"Önümüzdeki günlerde Yılmaz Güney'e ilgili topla film gösterileri ger-çekleştirileceği. Bunun dışında bu etkinliğin yenilenmesi mümkün değil. Çünkü Yılmaz Güney'in ölüm yıldönümü ile ilgili etkinliklerdi."

"Divriği Kültür Şenliğinde Grup Ekinin konseri Engellendi"

Divriği Kültür Şenliğinin başçısı yapıldı. 5 Eylül - günü Belediye Başkan Muharrem Yağhasan'ın açtığı konuşmasıyla başlayan gençlik etkinliklerle sürdürüldü.

Oluşturduğumuz kitap standına polislerin "ilgisi" vardı. O yoğunda. Öyle ki, Tertip Komitesi bu "ilgi" karşısında korkarak standın açık kalmasını engelledi. Hatta gençlik tanıtım ilanlarında açılacağı bildirilen kaset standları daı açılmadı. 6 Eylül günü Mahalli sanatçıların ve folklor ekiplerinin etkinliklerinden sonra. Belediye Başkanı ve Tertip Komitesi, orada bulunan insanlara Grup Ekin'i çok para istediği için anlayamadıklarını bildiriyordu. Oysa orada bulunanlar da çok iyi biliyor ki, Grup Ekin'in çağrılmamasının altında yatan gerçek, para sorunu değil, Belediye Başkan ve Tertip Komitesi'nin korkusu idi.

Bu gerçeği bilen insanların bir bölümü Grup Ekin'in çıkmaması karşısında orayı terk ederek protesto ettiler.

GÜN Zİ

Ekranın gülleri ve yasaklılar

Geçtiğimiz günlerde Tele On adlı televizyon ka-nalında Yılmaz Güney'in "Arkadaş" adlı filminin ya-nınlanaacağı anons edildi.

Programın yayınlanacağı saatte ekran karşısına geçenler "Arkadaş" filmini boş yere bekletiler. Med-yanın patronları Yılmaz Güney deyip, başka birinin filmini getirerek, halkı oyuna getirmişlerdi. Böylelik-le hem devleti "gücendirmemiş" oluyorlar, hem de halkın Yılmaz Güney'e ve onun ilerci sanatına olan sempatisini sömürerek, istedikleri "kazancı" elde edi-yorlardı.

İktidarlar ve onların hizmetkarları halkın yarattığı değerlere düşmandırlar. Fırsat bulduklarında bunları karalamak, halkın gözünden düşürmek için ellerinden geleni yaparlar, bunu beceremedikleri yerde sessiz-likle geçitirecek, halkın hafızasından silmek isterler. Buna karşı ehlileştirildikleri, "yola getirdikleri" yeniden ambalajlayarak, alıyıp-pulayıp, halkın önün-e sunarlar. Onların en göze sanatçıları hep, bir za-man solda görülmüş, kendini devrimci-demokrat gibi göstermiş, fakat şimdi "yeteneklerini", burjuvazinin hizmetine sunan sanatçılardır.

Her dönem, kendine uygun dönekler yaratır. Eylül dönekleri Latife Tekin, Ahmet Altan gibileri idi. ANAP dönekleri Engin Ardu, Necdet Şen, Cengiz Candar gibileri oldu. En hızlı işini kopyalarlar bunları, Cem Karaca gibileri vardı... Dönekliği ve dönmeyi kişiliğinin karakteri haline dönüştürmüştü ve bu konuda "döndüm baba, döndüm işte" diye şarkılar yapacak kadar kendisini alıttıyordu.

Melike Demirağ, Yılmaz Güney'e yasak koyanla-rın şimdi yeni gözdelelerinden biri. Yılmaz Güney'in elinden tutup sanatı yapıpı M.Demirağ, şimdi bol bol televizyon programlarına çıkıp, burjuvazinin iste-dği gibi konuşarak kendini burjuvaziye kaptırmaya çalışıyor. Melike Demirağ yine böyle programlardan birinde şimdiki Demirağ ile '80 öncesinin Demirağ'ı arasındaki farkı ve "Arkadaş" filmi üzerine kendisine sorulan soruları cevaplarken ne kadar değiştiğini ve şimdi hangi ilimlarla denir atıldığını gösteriyordu. O dönem daha katı ve sektermiş, şimdi olaylara daha mantıklı ve yumuşak bakıyormuş. Söylediğine göre pişman değilmiş. Dönekler hep böyledir, pişmanlık komplekslerini, pişman değilim savunma psikoloji-siyle karşılarlar. Böyle olursa düşkünlüklerini kendi-leri itinaf etmiş olurlar.

Melike Demirağ, aynı programda şöyle devam ediyor: "Yılmaz ab" diyor Melike Demirağ. Arkadaş filminde ilişkin olarak "Doğu erkeği olduğundan dolay-ı şehirdeki yaşantısı bilmiyordu. Çok kati bakıyor-du. Silivri'de yaşayanların yaşantısını çok abartılı verdi. Oysa ben onları tanıyorum. O kadar yoz değıl-diler. Onlara haksızlık ettik."

Birncisi, Yılmaz Güney, "Arkadaş" filminde genel olarak burjuvazinin yaşantısını eleştirmiş, teşhir etmiştir. Bunun Silivri'de yaşayanlara haksızlık et-mek ya da onlara hakkını teslim etmekle bir ilgisi yoktur. Silivri sadece bir mekandır, başka bir yer de olabilir. Bunu Melike Demirağ'ın da bilmesi gere-kliyor. Ancak onun niyeti başka. Amacı, üzün yemek değil, bagcıyı dövmek. Gerçeklerse hala Yılmaz Gü-ney'in söylediği gibi, istedik daha da rezilleşmiş bir şekilde duruyor. Değışen Melike Demirağ'ın kendisi-dir. O Güney'e saldırarak kendisini ve hizmetine koştuğu burjuvaziyi aklamaya çalışıyor. Bunda o ka-dar ileri gidiyor ki, Güney gibi şehir yaşantısının her türünün içine girip çıkması birine "şehir yaşantısını bilmiyordun" diyebiliyor.

Melike Demirağ'ın acıları belki birmişir, belki başka acılara dönmüştür, bilemeyiz, ancak Türkiye halklarının acıları sürüyor ve onlar hala esaret altın da. Yılmaz Güney ve onun gibi sanatçılar ve onların eserleri hala medya patronlarının yasak duvarlarına çarparak geri dönüyorlar. Yine de halkın günlünde yer eden sanatçılar Melike Demirağ gibileri değil. Yılmaz Güney'lerdir.

Ankara'da şehit edilen iki Devrimci Sol gerillasının İstanbul'daki cenaze töreninden sonra gözaltına alınan ve tutuklanan herkes ağır işkenceden geçirdi.

İşte işkenceleriniz

Bir kez daha belgeliyoruz işkencelerinizi.
Suç işledikçe biz yayınlamaya devam edeceğiz

Adana muhabirimiz Ahmet Öztürk gözaltına alınıp, serbest bırakıldı-ğında vücudu işkence izleriyle doluydu.

Evleri bombalayıp, halkı kurşuna dizme... Gözaltında kaybetme... Sokak ortasında infaz... Ve işkence... Hepsi terörle ayakta duran DYP-SHP hükümetinin 300 günlük icraat dosyası. İşkencenin boyutu cunta döneminin bile geride bırakmış durumda.

Şehit cenazelerinde halka cop ve silahlarla saldırılıyor. Onlarca, yüzlerce insan gözaltına alınıyor. Ve hepsi tek tek işkenceden geçiriliyor.

Geçen hafta Adana'da, Bursa'da temsillerimiz gözaltına alındı. İkisine de ağır işkenceler yapıldı. Bırakıldıklarında bedenleri bu işkencenin izleriyle doluydu.

Suç apaçık ortada. İzleri belli. Suçlular her zamanki yerlerinde duruyorlar. İlerini biliyorsunuz. Biliyoruz.

Yazısı sayfa 16'da

Halk muhbirleri cezalandırıyor

Adalet milislerin elinde

- Yanan pastane halkımızın muhbirliğe ve muhbirlere karşı tavrını anlatıyor. Yangın tüp patlaması, ya da sigorta kontagından dolayı çıkmadı. Onu halkın öfkesi tutuşturdu.
- 16 Eylül'de pastane önünde yolun molotof kokteylleri atılarak kesildiği gösteride, konuşmacı pastaneden yükselen alevleri gösteriyor ve nedenini açıklıyor: "Bugüne kadar halkımıza karşı suç işleyenleri halka özeleştirme vermeye çağırdık. Halka sığınmalarını istedik. Ancak bu pastane sahibi uyanlarımızı dikkate almadı. Polisle işbirliğine, muhbirliğe devam ettiği için, küçük çocuklara sarkıntılık yaparak, suçuna suç eklediği için onu cezalandırıyoruz. Pastanenin karşısına asılan pankartta şunlar yazıyordu: "Hasköy'de Faşist Örgütlenmeye İzin Vermeyeceğiz-Devrimci Sol Güçler"
- Emekçilere zarar verip, suç işleyenlerin faşizmin resmiyet çetelerinin, muhbirlerinin, sömürücülerinin karşısında milislerin adaları boy veriyor. Milisler halkın öfkesini ve adaletini temsil ediyor.

ÖZGÜR-DER'liler Şırnak'ta

Kürdistan'da devlet terörünü tırmandırıyor

Kürdistan'da devlet terörü artarak sürüyor. Cudiden bombalanmaya başlandı; Şırnak'ın yakılıp-yıkılan köylerine hala girilemiyor; Ağrı'nın Musabey Köyü tamamen ortadan kaldırıldı, köylüler zorla Ağrı'ya götürüldü; Göl'de gerillaların cesetleri parçalanarak halka teşhir edildi, ardından topluca bir çukura gömüldü. Mayınlanmış köy çevrelerinde köylüler ve hayvanlar can verdi; gerilla işbirlikçisi diye köylüler katledildi, köyler ortadan kaldırıldı. İstanbul'dan, Ankara'dan, Adana'dan ÖZGÜR-DER'liler, avukatlar, doktorlar Kürt halkını yalnız bırakmadılar. Devletin her türlü engellemelerine rağmen Şırnak'taydılar, Cizre'deydiler, Diyarbakır'daydılar.

Yazısı sayfa 5-8'de

